

Özgü Yayınları
Cemal Nar Kitaplığı: 8

Yazarın Adı: Cemal Nar
Kitabın Adı: Adı Konmamış Savaş
Editör: Hasan Kurt
Bilgisayar Uygulama: Mustafa Yiğit
Kapak Tasarım: Yunus Karaaslan
ISBN: 978-605-5350-78-9
Yayıncı sertifika no: 13562

Baskı ve Cilt: Lord matbaası
İstanbul-topkapı tel: 0212 674 93 54
Sertifika no: 22858

1. Baskı: 2015

© Özgü Yayınları, 2015

Özgü Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Çatalçeşme Sok. Defne Han No: 27/18 Cağaloğlu - İSTANBUL
Tel: (0212) 511 38 26 - (0212) 511 75 52
info@arkkitap.com
www.arkkitap.com

CEMAL NAR

**ADI KONMAMIŞ
SAVAŞ**

ÇAĞDAŞ HAÇLI SEFERLERİ

Özgü Yayınları

2015

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş/Hartlap'ta doğdu. 1973'de Diyarbakır İmam Hatip Lisesini, 1977 de Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitirdi ve aynı yılda Andırın Lisesi'ne Din Dersi Öğretmeni olarak atandı. 1980 de tayin edildiği Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesi'nde eğitim ve öğretimin yanında Arapça ve İslami ilimlerde özel dersler aldı ve uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşad ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003 yılında emekli olan yazar, halen okuma, yazma, irşad ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamakta, sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi sözel ve görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde www.ilimistan.com sitesinde sunmaktadır. 2007 yılının başından beri başta www.habervaktim.com internet haber sitesinde olmak üzere birçok sitede köşe yazarlığı yapmaktadır. İnternette yazarın binden fazla makalesine erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok hazır eseri olan yazarımız Cemal Nar'ın, yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar ve İbretler	14- İnançta Arınma
2- Bu Sistemden İslam'a	15- İnançta Kirlenme
3- İslamlaşma Bilinci	16- Okuma Aşkısı
4- İslam Sancısı	17- İslam'a Göre Irkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu
5- Arş Gölgesi	18- İnsana Ulaşmak
6- Tasavvufun Anahtarı	19- Cihad ve Zafer Şartları
7- Alimin Önderliği	20- İnancın Kıvancı
8- İslam'da Devlet Ve Siyaset	21- Sistem ve Şeriat
9- İlim ve Özgürlük	22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma
10- İlim ve İktidar	23- Gönül Azığı
11- İmanın Kıymeti ve Korunması	24- Laiklik Sorgulaması
12- İman ve Etkisi	25- Derdimiz İslâm
13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf	

İthaf

Bu kitapçığımlı, hayatımın bin bir hatırasını zevkle paylaştığım Sevgili Mustafa abim, Ali, Mehmet ve İsmail kardeşlerim ile varlıkları bir başka mutluluk olan sevgili Ayşe ablama, Elif, Fatma, Hatice ve Asiye kızkardeşlerime bir muhabbet ve teşekkür, bir hayır dua ifadesi olarak ithaf ederim.

Cemal Nar

İÇİNDEKİLER

Önsöz	11
GİRİŞ	13
BATILILAŞMANIN KORKUNÇ ÖRNEKLERİ	18
Korkunç Tahribat	18
Küfrün Yeni Adı: Çağdaş Uygarlık Düzeyi	20
Başgil'in Bir Hatırası	21
Dinden Çıkmış Haberi Yok	23
Neden Zayıf Düştük?	24
Sahte Kahramanlar	25
Kravata Tenezzül	26
Paşa Papadan Ne İstedi?.....	27
Mithat Paşa Çareyi Neyde Görüyor?.....	27
Zavallı Beşir Fuat	28
Ya Tevfik Fikret?.....	29
Cumhuriyet Küfürde Zirve	32
Adaletin İdamı Veya Atıf Hoca.....	33
“Bu Adamı Ve Dedesini Tanıdınız mı?”	39
Bu Rahibenin Dedesi Osmanlı Alimiydi	43
Akif'i Yaşarken Yok Saydılar	48
Yakılan Bir Emek	52
Akif'in Perişan Ailesi.....	53
Cemile	54
Emin Ersoy	55
Suat Ersoy	57
Tahir Ersoy	57
Korkunç Bir İtiraf.....	58
Batılılaşmada İki Örnek Daha.....	59

Batılılaşmada Necip Fazıl Örneği.....	60
Batılılaşmada Cemil Meriç Örneği.....	66
Hatırat Okuyunuz Derim	69
Amaç Bilinç Kazanmak.....	70

BATILILAŞMAYLA KAYBOLAN NESİLLER.....74

Kafir Olalım İsterler.....	74
Batının Ezelî İslam Düşmanlığı	77
Batıcılık Depreminden Sonrası.....	79
Gövde İslam Kelle Kafir	79
Batılılaşma “Kafirleşme” Sürecidir	80
İmana Rağmen Batılılaşma.....	81
Zamanımızda Müslümanların Kafirleşmesi	85
İslam Ve Sosyal Düzen.....	86
Batılılaşma Kur’an’ı İptal Davasıdır	89
“Durun Kalabalıklar”.....	91
İslam Özgürlük.....	93
Parkta Bir Tartışma	96
İrtidat Bilinçli Kafirleşmedir	99
Niçin Müslüman Oldunuz?	100
Müslüman Olmak Bir Sözleşmedir.....	102
Sorun “Din” Anlayışında	104
Sorunun Farkına Varmak	106
Kendimiz Olmak.....	107
Düşmanı Bilmek	108
Adı Konmamış Savaş	110

IRKÇILIK CEHENNEMİ.....116

İslam Kardeşliği.....	116
Kardeşlik Sorumluluktur.....	119
İslam Ve Irkçılık.....	123
Batılılaşma Ve Irkçılık	125
İrkçi Sistem	128

Kan Değil İman Bağı	130
İrkçilik Haramdır	132
Vatan Hepimizin	137
Türkler ve Kürtler	139
Türkler Evs Kürtler Hazreç'tir.....	142
Utanmaktan Bahsedenele Bakınız	145
Çok Şükür.....	149
Beyni Yıkanmışların Derin Sancısı	153

ÇOK SİNSİ BİR SÜREÇ.....157

Eskiden Dinden Dönmeye Tavır Vardı	159
Neden Şimdi Tepki Yok?.....	159
Batı Felsefesinin Savaşı	161
Önemli Tesbitler	163
Kur'an Varken	163

İSLAM'A AÇILAN ÜÇ TOPLU SAVAŞ.....165

Üç Büyük Toplu Savaş.....	165
---------------------------	-----

MOĞOL İSTİLALARI.....168

Moğol istilasının bazı sonuçları şöylece maddelenebilir:	169
"Moğol İstilas ve Bir Saltanatın Yıkılışı"	170
Harezşah'ın büyük hayali	171
Doğuda yükselen ateş	172
Sonun başlangıcı	173
Yapayalnız şehirler	175
Moğol Tahribatı	176

HAÇLI SAVAŞLARI

Haçlı Seferleri	179
Haçlı Seferi Düşüncesinin Doğuşu	179

Haçlı Seferlerinin Sayısı	182
Haçlı Savaşlarının Sonuçları	184
Siyasi Sonuçlar	185
Ekonomik Sonuçlar	185
Teknik Sonuçlar	185
Devam Eden Sonuçlar	186
ÇAĞIMIZIN SÖMÜRGE SAVAŞLARI	192
Batıcılık Baskısı	192
Değişim Reaksiyon Getirir	194
Dünyada Batılılaşma	195
Sömürgecilerin Cinayetleri.....	197
ABD, Dünyanın Dört Bir Yanında	
Milyonlarca İnsanı Katletti	197
İngiltere, Milyonlarca Savunmasız	
Kadın Ve Çocuğu Katletti.....	197
Fransa, 1 Milyon Cezayirliyi	
İşkence İle Soykırımı Tabi Tuttu	198
Danimarka, Eskimolar'ı Topraklarından Kopardı.....	198
İspanya Ve İtalya, Müslümanları	
İşkence Yaparak Katletti	198
Rumlar, 160 Türk Köyünü Yaktı	199
Rusya Ve Balkanlar.....	199
Almanya, 117 Bin İnsanı Katletti	199
Türkiye'de Batılılaşma	200
Batılılaşma Nedir?	201
YENİDEN İSLAM'A	207
İman Açısından İnsanlar	208
İman Önemlidir	209
İmanın Kıymetini Bilelim.....	210
Özel Bir Ümmet	212
Kendimizi Tehlikeye Atmayalım	215

Cesur Olmalıyız.....	217
Tepki Vermeliyiz	219
Beraberce Kurtulmak.....	222
Neslimize Sahip Çıkmalıyız	224
Yolun Sonunda.....	227
Batıcılara Son Nokta Uyarısı	229
SONSÖZ	231
KAYNAKLAR	237

ÖNSÖZ

Bütün ömrünü İslam'ı öğrenme ve öğretmeye adanmış bir eğitimci ve davetçi olarak yaşadığımız bütün sorunların kaynağının “Batılılaşma” olduğunu gördüm. “Batılılaşma”, yani kendi din, tarih ve medeniyetimizden cebir ve şiddet yoluyla çıkarılarak bize yabancı ve aykırı bir dünyaya, yani Batı medeniyeti dünyasına zoraki sokulmak. Bunu öğrendiğim günden beri, bu konu üstüne okudum, yazdım, konuştum. Son zamanlarda bunları bir kitap haline getirmeyi insanımız adına faydalı gördüm.

Son üç asrı aşkın bu “Batılılaşma” macerası yakın tarihimizde hep gündemde kalmış, özellikle de içinde yaşadığımız zamanda kendisini iyice hissettirmiştir. Çünkü ülkemiz, hala arkasında halk olmayan bu cebir ve şiddete dayalı, bu çok çirkin dayatmaların mahsulü Batıcı devrimlerin, bu milletimizi İslam Medeniyetinden koparıp Batı Uygarlığına yamamak isteyen değişimlerin, bu inkar ve asimilasyonların sancısını çekmektedir. Yaşadığımız onca darbelerin ve onların getirdiği idam, tutuklama, işkence, sürgün ve benzeri değişik türlerde amansız şiddet ve kanunsuz cezalandırmaların altında yatan gerekçeler de yine aynı “Batılılaşma” kaynaklıdır.

Konu üzerinde geçmişte ve günümüzde çok çalışmalar yapılmıştır. Bizim geçmişte yayınladığımız “Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma”, “Sistem ve Şeriat”, “Laiklik Sorgulaması”, “İlim ve

Özgürlük” “İlim Ve İktidar” gibi kitaplarımızda da yine aynı konu işlenmiştir. “Batılılaşma Serisi” diyebileceğimiz bu kitaplar, bundan sonra bastıracağımız “Batılılaşmayla Hesaplaşma” kitabımızla şimdilik sona erecektir. Ancak bu hamur daha çok su götürür. Kim bilir, belki bu kitapların yanına arkadan yavaşça daha nice yoldaşları da gelebilir. Bir yola çıktığımızda hep bir yoldaş bulmuşuzdur. Yollar yolcusuz kalmaz.

Bu kitap iki bölümden oluşur. Baştan “İSLAM’A AÇILAN ÜÇ TOPLU SAVAŞ” başlığına kadar ilk, ondan sonrası ikinci bölümdür. Kitap okumaktan özel zevk alanlara ikinci bölümü önce okumalarını tavsiye edebiliriz.

Cemal Nar
Kahramanmaraş

GİRİŞ

Hz. Adem (a.s.) Şeytana aldandı. Çünkü Allah adına and içmişti. Hiç yalan yere yemin verilir, o yüce yaratıcının adı yalana alet edilir miydi? Saftı, temizdi, kimseye kötülük düşünmüyordu, herkesi de kendisi gibi biliyordu. Tecrübesizdi de henüz o zamanlar.

Ya bize ne oldu da batılı Şeytanlara uyduk? Ellerindeki parıltılı kadehler mi, içindeki buzlu şerbetler mi, neydi bizi aldatan? O kadar pırıl pırıl parlayan kadehler ve içindeki şerbetlerde zehir olacağını hiç ummadık değil mi? Kimseye kötülük düşünmediğimizden, onları da kendimiz gibi mi bildik? Oysa yeteri kadar uyarıcı bir kitabımız, ders verecek kadar da tarih ve hayat tecrübemiz vardı.

Sanırım korkulu, kaygılı, endişeli bir saatimizde acele ile bir karar verelim derken, telaşla yanıldık, yanlış yaptık. Cumhuriyet, demokrasi, batılılaşma, çağdaşlaşma, modernizm, laiklik, sekülerizm, yasama, yürütme, yargı, milliyetçilik, ulusalcılık, liberalizm, sosyalizm, aydınlanma, özgürlük vs. gibi her biri pırıltılı bir mücevher kadehle sunulan bu zehirli kavram kokteylleri, içildiğinde soğukluktan ve lezzetinden zehiri hissedilmiyor. Sarhoşluk etkisi de olduğundan içen yavaş yavaş imanını kaybederek manen öldüğünü hissetmiyor. Çoğu zaman bir başkası fark etse de tedaviye geç kalındığı oluyor. Allah Teâlâ'nın kurtarmak murat ettikleri müstesna, içenlein

çoğunluğu manen nalları dikeyiyor, bir daha asla gele geçmeyecek hayatlarını elleriyle kaybedip bitiriyorlar.

Kadehler dizi dizi, renk renk, biçim biçim, görüntüleri muhteşem. Bakan ister istemez şöyle diyor içinden: “Kim bilir içimi ne kadar lezzetli.”

Bugün İslam dünyasında düşünen ve yöneten aydın ve idareciler hala bir kavram kargaşası yüzünden bir kör döğüşü içindedirler. Bu sarhoşluk inşallah daha fazla sürmez. Nitekim ayılma alametleri başladı ki soruyoruz: “Bize ne Batıdan?”

Kendi kültürümüzü canlandırma çabası son yıllarda gündemimizdedir. Buna göre İslam kültür ve medeniyeti bir bütündür, savunma mecburiyeti ve hayati zaruretler bulunmadıkça - bilim ve teknoloji gibi - yabancı kültürlerden bir şeyi olduğu gibi almaz. İslam kültürünün kendi kaynakları iyi işletildiği takdirde o kendini yeniler, her çağın ihtiyacına cevap verir, asırlar boyunca bu kabiliyetini ispat etmiştir.

İslam kültürü ve medeniyeti bir duraklama veya gerileme dönemine girmiş olabilir. Ne var ki bunun sebeplerine doğru teşhis konur, çözüm için ana kaynaklara dönülür, iyi bir ilim ve eğitim programı yapılır, ictihad devreye sokulursa, İslam toplumları aradıklarını kendi kültür ve medeniyetlerinde yeniden bulabilirler. Nihayet insanı ve evreni inceleyip keşfetmek, kainatta hâkim bulunan ilahi kanunları -sünnetullah- ortaya koymak, insanların dünyayı bayındır hale getirip hayatı kolaylaştırmak; bunun için gerekli tefekkür, ilim, teknikten faydalanmak hep teşvik edilmiş, farz kılınmıştır. Hatta en büyük sevap ve fazilet sayılmıştır. Bir yerde ibadet sayılmıştır.

Hiç şüphesiz ümmet bu anlayış, inanç ve ibadet şekliyle işe koyulduğunda öz kültürünü yabancı ve çürütücü taklitlerden kurtarıp yeniden ihya etme imkanına sahiptir.

XVII. ve XVIII. Asırlarda Osmanlı devletini yönetenler ve yeni yetişen aydın kesimi, ilim, teknik ve bunları tetikleyen ekonomik gelişmişlik karşısında geri kaldığı batıllara karşı kendi duraklamasını ve mağlubiyetini, “Batılılaşma” denilen “batıyı taklit etme” ile kaldırmak istemiştir. Ancak taklit hakikatin yerine geçemez. Aynı etkiyi ve neticeyi veremez. O devrin Batıcıları, Batıyı geliştiren ve güçlü kılan değerleri, yani özü alacak yerde, batının kanun, eğitim, kılık kıyafet, teşkilat, görgü kuralları, batıl inançlarını almıştır. Bu aslında devlete ve millete bir ihanettir. Ecdadımızı güçlü kılan din ve medeniyetimizin suçu yoktur. Bir geri kalmışlık söz konusu ile, vebali İslam ve Müslümanların değildir. Bundan çıkış ise, İslam medeniyetini bırakıp Batı medeniyetine girmek hiç değildir. Ama maalesef bu yanlış yapılmıştır.

Neden mi?

Biz bu konuları enine boyuna “Batılılaşmayla Hesaplaşma” kitabımızda yazdık. Bu kitabımızın arkasından onu bastıracağız inşallah. Bu kitapta bizim vermeye çalıştığımız, bu Batılılaşma hareketinin bizim canımıza, malımıza, din, tarih, kültür ve medeniyetimize açtığı savaş ve verdiği zarardır.

İstiklal Marşımızda “tek dişi kalmış canavar” denilen ve sadece güce tapan Batının bu zalim medeniyeti, Özellikle de bugün iyice çamura saplanmış, kokmuş bir bataklığa batmıştır. Dün bizi kendi devlet ve medeniyetimizden eden bu bataklık, iki dünya savaşından sonra milyonlarca insan öldürmenin kan tutulmasını hala yaşamakta, yeryüzünün şarkında garbında hala ülkeleri cayır cayır yakmaktadır. Bu ahlaksız medeniyet nesile övünüyorlar anlamıyorum. Ve bu insanlığa karşı işlenen cinayetlerin ve zulümlerin hesabını nasıl verecektir acaba?

Artık bize düşen, sersemlediğimiz Batı taklitlerinden kurtulmak ve kendimize dönmektir. Kendimiz olmaktır. Kendi din, kültürler ve medeniyetimizi iyi öğrenmek, değerini bilmek ve başkalarına farkını kavrayarak üstünlüğünü görüp öğrenmektir. Ve kendimize güvenmektir. Karşı tarafa hayranlık ve taklit psikolojisini terketmektir. Bunun yolu da, güçlü bir eğitim seferberliğinden geçer. Mesele insanın iman meselesidir.

Biz bunun için kayıplarımızın farkına varmalıyız önce. Bilinç tazelemeli, tövbe etmeliyiz. Kaybettiğimiz nesillerimize ağlamalı, bir daha böyle acılar yaşamamak için dikkatli olmalıyız.

Yaşanmış hayat hikayeleri her zaman dikkat çeker ve ilgiyle dinlenir, okunur. Bazen bir hikaye, roman, destan olur çıkar karşımıza, bazen de bir sinema filmine, bir diziye veya bir tiyatroya konu olur. Bizim Batının paslı hançerini sinesine yemiş kaç insanımız yok oldu gitti kokuşmuş bataklığında onun kim bilir. kaç roman yazıldı “kaybolan nesiller” diye, kaç filim izledik, kaç tiyatro eserinde yeniden yaşar gibi seyrettik. Kitap içinde anlattığımız bazı örnek hayat hikayeleri, sizler de biliyorsunuz ki ucu bucağı olmayan bir denizden ancak bir avuç sudur. Yoksa bizim acımız, ızdırabımız, derdimiz, çilemiz, gözyaşımız, hani derler ya, deryalar mürekkep, ağaçlar kalem olsa, yazıp tüketemez. Oysa bize göre “bir insanın öldürmek, bütün insanlığı öldürmek gibidir. Öyleyse, canlarımızı maddî ve Manevî olarak katleden Batının yatacak yeri yoktur, ne dünyada, ne ukbada.

Kafir budur işte. Ne yaşamasını bilir, ne yaşatmasını. Ona yer yüzünde idare etmek, hakim olmak fırsat ve imkanı verilmemelidir. O, hacr altına alınmalı, İslam’ın hakimiyeti altında tasarruflarına sınırlandırma getirilmelidir. Yoksa bir deli gibi, hem kendine, hem de bütün bir insanlığa, ister istemez kötülük yapacaktır.

Allah Teâlâ'nın sözlerini biz olsun ciddiye alalım. Yeryüzünün yürüyen ve sürünen canlı türlerinin en zararlısı, inkarcılardır. Allah Teâlâ'nın emir, yasak, teşvik ve uyarılarına gözlerini, kulaklarını, ağızını kapamış kör, sağır, dilsizlerden ne kendilerine bir hayır gelir, ne de başkalarına. Bunu böyle bilmek bizim için bir iman borcu iken, neden kafirlere aldandık da içimizden aklımızı, kalbimizi, duygularımızı, güdülerimizi, şehvetlerimizi, hırslarımızı onlara teslim ettik? Neden dışımızdaki dünyamızı onların ilkelerine, sistemlerine, din ve yaşama biçimlerine havale ederek idaremizi onlara verdik? Bu akılsızlığımız, aynı zamanda Allah Teâlâ'nın emirlerine isyan idi, neden bunu fark edemedik?

Tövbe etmeliyiz. Yeniden Allah'ın engin merhametine sığınmalıyız. Yeniden Kur'an'ı Kerîmi ele almalı, okumalı, kavramalı, hayatımızı ona göre tanzim edip düzenlemeliyiz. Bu yüzden “yeni bir heyecanla, yeniden İslam'a” diyoruz.

BATILILAŞMANIN KORKUNÇ ÖRNEKLERİ

Korkunç Tahribat

Osmanlıda başlayan bu Batılılaşma felaketi, İttihat ve Terakkî Cemiyeti ile hükümet, Cumhuriyet ile de devlet oldu.

Evet, bizim bütün dertlerimizin batılılaşma adına kendi din ve medeniyetimizden kopuşumuzla başladığını bizim bazı batıcı eğitim sistemiyle yetişmiş insanımız anlayamıyor, bunu biliyoruz. Bu yüzden buna bugün yabancı ve bildik bir tanık sunmak istiyoruz.

Tanınmış müsteşirlerden Lois Massignon, “Batılılaşma” sürecindeki başarılarını iftiharla anlatarak, Müslümanların geri kalanlarını da Hristiyanlaştırmaya çalışan misyonerlere hedeflerini gösterirken şöyle seslenir:

“Müslümanlar’ın her şeyini bozduk yok ettik. Dinleri, inançları, dine bağlılıkları, insani duyguları yok oldu. Onların milli ve manevi değerlerini batı medeniyeti potasında eriterek kendimize benzettik.

İslamiyet’i öğrenmeyi, yaşamayı, namaz kılmayı, Kur’an öğrenmeyi suçluluk ve gericilik olarak göstermeyi başardık.

Artık çoğu hiçbir şeye tam olarak inanmıyorlar. 14 asırlık dinlerini, itikatlarını, ibadetlerini tartışır hale getirdik. Derin bir boşluğa düşürdük.

Bundan sonra siz misyonerlerin işi daha da kolaylaştı. Maaş bağlayarak, vize vererek, yurtdışında iş imkanı, hatta cinselliği kul-

lanarak Müslümanlar'ı Hristiyan yapınız.”(Su Dergisi,yıl: 1, sayı: 3, Mayıs Haziran 2005)

Gerçi o bu emrini Hristiyan misyonerlerine vermişti ama ortam bu işe o kadar uygun hale geldi ki, bu memleketin içinden sözde Müslüman Batıcılar içinde Müslümanları “tanassur etmeye”, yani “Hristiyanlaştırmaya” çalışanlar çıkacak, hatta hızlarını alamayarak bu işi devlet eliyle oldubittiye getirmek isteyeceklerdir. Biz bu macerayı “Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma” kitabımızda özel bir başlık altında işlemiştik, inşaallah kitap basılır da isteyenler için okuma imkanı olur.

Üstad Kadir Mısıroğlu, “Tarihten Günümüzde Tahrir Hareketleri” isimli hacimli eserinin ikinci cildine yukarıdaki Massignon’un itirafı koyarak başlar. Kitabının ikinci bölümünün başlığı ise şöyledir: “İslam’da Büyük Deprem Kemalist Tahrifat”.

İsmi bile bizimkine çok benzeyen bu kitabı biz adını verdiğimiz kitabı yazdıktan sonra okuduk. “Aynı şeyleri mi yazmışız?” diye düşünürken gördük ki Üstad tarihçi kimliği ile olayların tarihî boyutunu geniş olarak işlemiş. Biz ise o kitabımızda işin dinî ve fikrî boyutunu işledik. Bu yüzden ortaya iki farklı eser çıkmıştır. Her iki kitabın da okunmasını tavsiye ederiz.

Yeri gelmişken bir muhabbete vesile olur diye ifade edeyim, Üstad Kadir Mısıroğlu, “Tarihten Günümüze Tahrir Hareketleri” I-III ile ”Hilafet” isimli 4 hacimli eserini bize hediye etme incelik, kibarlık ve lütufkarlığını göstermiştir. Telefonla teşekkürlerimi sunmak istedim, ama kendisine ulaşamadım. Herhalde emanet selam ve hürmetlerim kendisine sunulmuştur.

Aynı davanın insanları ve özellikle de yazarları arasında olması gereken muhabbet ve müşterekliğe bir nümune-i imtisal olan bu

üsve-i haseneliğe bir kere daha minnet ve şükranlarımı arz eder, Üstada selam ve hürmetlerimi sunarım.

Küfrün Yeni Adı: Çağdaş Uygarlık Düzeyi

“Muasır medeniyet seviyesine çıkma/Çağdaş uygarlık düzeyine erme”, “aydınlanma”, “çağdaşlaşma”, “gelişme ve kalkınma”, “hümanizm/insancılık”, “laiklik” gibi nice iman katili kelimelerle ifade edilen “Batılılaşma”, biz Müslümanlar için “dinden çıkma”, “irtidat”, “dinsizleşme” macerasının başlangıcıdır. Bir bilettir bunlar, onunla bindiğimiz otobüs İslam Yurduna değil, küfür yurduna gider. Erzurun’a bilet alan yolcu İstanbul’a gidemez onunla. Paris veya Londra’ya bilet alan, onunla Mekke ve Medine’ye gidemez herhalde. Bizde Batılılaşma, bu vatani kafir yurdu yaparak Müslümanları kafirleştirme işleminin bilettir, vizesidir. Tabi uygulama biçimine ve neticesine bakarsanız, dayatmanın, diktanın, zulmün, faşizmin ta kendisidir.

Batı, aslında İslam’dan aldığı değerlerle kendi içerisinde bir Rönesans ve reform yaptı. Hiç şüphesiz bunu ilmi düşünce ve disiplinin yanında çok çalışma azmini ve emeğini de kattı. eşyanın tabiatını öğrenmek için sarfettiği çaba elbette ki saygı değerdir. Birlikten ve dürüst çalışmanın önemini anladı. Batıyı batı yapan da bunlar değil midir? Batının kalkınma hamlesinde göstermiş oldu bu tür değerleri elbette bizi takdirle karşılıyor. Ancak ne var ki bu sayılan değerlerin bütünü, bizim dinimizin ve medeniyetimizin asli değerleridir. Bizim bunları batıdan almamıza gerek yoktur. Aksine batı bizden aldığı için bu değerlerle yükselmiştir. Bu bir iddia değildir. Bununla ilgili içişleri dolusu kitaplar yazılmıştır.

Ancak bizdeki batılılaşma taraftarları, batının bu tür değerlerini anlamlarla kavrama yerine, körü körüne her hususta onları taklide yönelmişlerdir. Yani ilmi çalışma, disiplin, emeğe saygıyı, birlikte hareket, iş ahlakına riayet gibi değerlerin yanında,, batının yaşam biçimini, hayat tarzının kendisine bir ideal olarak seçmiştir. Dolayısıyla batıda ilk görünen alkol,, kumar,, fuhuş müzik dans, moda, açıklık saçıklık tır. Onlara göre batının bütün değerleri birlikte alınmalıdır.

Başgil'in Bir Hatırası

Burada size Ali Fuat Başgil'in bir hatırasını nakledeyim. Merhum diyor ki:

“Bundan birkaç sene evvel, Fransız büyükelçiliğinde bir akşam toplantısında bulunuyordum. Kalabalık içinde bir aralık, İstanbul'un büyük gazetelerinden ikisinin baş muharrirleriyle karşılaştım. Birin iki hal hatır soruşturmasından sonra, söz memleket meselelerinden ne döküldü. Baş muharrirlerden, şahsına bin hasta hürmet ettiğim biri, buzlu şampanyanın tatlı sermestliği içinde hayıflandı ve:

- Bir türlü garbı anlamadık, bu memlekete garp medeniyetini getiremedik, dedi. Ben de:

- Garbı bütünlüğü ile kucaklamak istedik. Kucağımıza sığdıramadığımız için getiremedik, dedim.

Zeki baş muhabir ne demek istediğimi anladı ve cevap verdi:

- Ben o fikirde değilim. Bence garp medeniyeti bir bütündür. Onu ya toptan alırız, yahud hiç alamayız. Fakat bazı taraflarını alıp bazı taraflarına bırakamayız, dedi.”

Rahmetli Ali Fuat Başglin, bunu olayı şöyle yorumlar: “Bu memleket insanlarının iki zıt, hatta düşman üç zümreye ayrılmasıyla neticelenen büyük hatanın sebebi:Garbi bütünlüğü ile almak ve onu bu

memleket halkına olduğu gibi kabul ettirmek iddiası ve kararı. Garp medeniyeti bir bütündür, zahir. Bunu inkar eden yoktur. Fakat bu, kimyevi sentezler gibi, tahlil edilip unsurlarına ayrılincaya varlığını ve mahiyetini kaybeden bir sentez değildir. Bilakis curufundan ayıklanınca temiz bir cevher elde edilebilen bir yekundur. Garbın cevheri, evvela insan milli bir karakter terbiyesi ve yüksek bir ahlak şuurudur. Sonra da ilim ve ilmi metottur; güzel sanat,, felsefe, yüksek kültür ve tekniktir. Cürufu da maddeye tapış, sefahat ve her çeşit levsiyattır.

Biz, bu cürufu yerinde bırakıp cevheri alacağımıza, beş on kilo demir elde etmek için, tonlarca taşı toprağı divriğiden Karabük'e taşıdığımız gibi, garbi de bir yığın halinde ve çok kere cevheri bırakıp curufu almak suretiyle memlekete taşıdık. Bu hata,, bugün değil yüz küsür sene evvel tanzimat hareketleriyle başladı, devir devir derinleşti, nihayet son 35 senelik devirde iyileşmez bir yara halini aldı.

Biz, bundan epeyce evvel, bu yaraya hafifçe parmak bastık. Haşin reaksiyonlarla karşılaştık. Hakaret gördük, kötü söz işittik. Daha acısı, hür ve muhtar üniversitemizin ilim adamlarından mürekkep sanatosu ateş püskürdü. Bir günlük toplantısını bana verilecek cezayı aramaya tahsis etti. Bana sormadı. "Vur, fakat dinle" dedim, duymadı ve dinlemedi. Hararetili müzakerelerden sonra bereket ki bazı insafli senatörlerin mütalaasına uyarak bana şimdilik kaydı ile sert bir ihtar cezası verdi. Vaktiyle eski Atina'nın Arhontlar heyeti de böyle yapmıştı. Kanaatlerini açıkladığından dolayı sokrata kızmış ve onu ölüme mahkum etmişlerdi. Bunu hatırlayarak Halime şükredip sustum.

*"Yazılsın senk-i kabrime vatan mahzun ben mahzun."*¹

1 Ali Fuat Başgil, İlimin Işığında Günün Meseleleri, Yağmur Yayınları, İstanbul, 1960, s. 104-105.

Başgil hocanın “cüruf” dediklerinden birisi de o toplantıda başyazar’ın elindeki “buzlu şampanya”dır. Balo ve dans da öyledir. Zinanın suç veya ayıp sayılmaması da öyledir. Fransız başta olmak üzere “gavur muhabbeti” de öyledir. Ama yazar ne diyor: “Ben o fikirde değilim. Bence garp medeniyeti bir bütündür. Onu ya toptan alırız, yahud hiç alamayız. Fakat bazı taraflarını alıp bazı taraflarına bırakamayız”

Adam işte bu haliyle içkinin haram oluşunu kabul edebilir mi? Hayır. İçki içmemeyi kabul edebilir mi? Asla.

İşte bundan dolayı dinden çıkmıştır, kafir olmuştur, haberi bile yok. Olsa da umurunda değil. O zaten batıyı toptan almakla çoktan atmıştır dinin kanunlarını. Ama bilen veya bilmeyene biz bu münasebetle söyleyelim ki vebal üstümüzden kalksın: Bir ayeti veya hükmünü inkar Müslümanı dinden çıkarır. İnkâr olmasa bile alay ve aşâğılama, beğenmeme veya çirkin görme de aynen inkar gibi mü’mini dinden çıkarır, mürted eder. Bir batılının hayat tarzındaki diğer haramları saymaya gerek var mı? İşte Batılılaşma ile gelen kafirleşme süreci ve acı neticeleri.

Bu açıdan baktığımızda ne görürüz?

Dinden Çıkmış Haberi Yok

Kendini Müslüman zanneden birçok insanın dinden çıkmıştır, kafir olmuştur, mürted olmuştur, ama haberi bile yoktur. Fakat batılılaşmanın ilk günlerinde öyle inanmanın veya davranmanın insanı dinden çıkarıp kafir edeceğini bilen çok insan vardı ve bunu bile bile kabullenmişlerdi. Bunların çoğu dinden çıktıklarını itiraf etmeden öyle öldüler gittiler. Fakat kimileri da vardı ki, kelli felli bu koca koca

adamlar, dinden çıktıklarını, Hıristiyan veya ateist olduklarını açıkça söylemişlerdir. Şimdi onlardan da bir kaç örnek görelim isterseniz.

Batılılaşmanın altında yatan sebepleri daha önce değişik kitaplarımızda çok yazdık, şimdi bir de burada tekrar etmeyelim. Ama şu gerçeği bir kere daha hatırlayalım. İslam dininden ödü patlayan batılılar, gerek yetkişsinin diye içişlerine gönderdiğimiz insanları, gerekse kendileri tam buralara kadar gelerek ayarttıkları insanları, İslam'dan, İslam tarih ve medeniyetinden nefret eden insanlar haline getirdiler. Hatta bu hainler, batılılardan daha fazla İslam dininden nefret eder ve iğrenir hale geldiler. İslam'da dinden çıkmanın, mürted olmanın cezasının ölüm olmasının bir hikmeti de bu değil midir?

Neden Zayıf Düştüğ?

İslam Dünyası haktır ama zayıf düşmüştür. Neden zayıf düşmüştür? Osmanlı neden mağlup olmaktadır artık? Düğüm bir onları yenerken ve topraklarında ilerlerken, neden şimdi biz mağlup oluyor da kazandığımızı kaybediyoruz? Müslümanlar bunun gerçek sebeplerini öğrenip kaybettiklerini telafi etmek yerine korkunç bir aşağılık duygusuna kapıldılar. Bunun neticesi tanzimattır. Batı, tanzimat ile içimize girdi ve yüz yılları bulan bir fesat ve ihanet çalışmasıyla, korudukları binbir hile ve tuzaklarla, kendi düşünce,, inanç, kanun, örf vaadet, yaşama biçimi vehayat tarzını benimseyenleri İktidara getirdi. Bu zavallı tipler batıyı yükselten değerleri anlamadıkları gibi kendi din ve medeniyetlerini anlamaktan da mahrum kaldılar. Necip Fazıl kısa kürekin benzetmesiyle bu yalnız dışı gören, kavanozun, içinde kelepçelerin dilini uzatmadan camından yalayan bir maymun tipidir. Böylece tanzimatla beraber bizde sahte aydınlar vekahramanlık

fabrikası kuruldu ve o fabrikadan domuz sucukları gibi, Kangal Kangal sahte aydınlar, idareciler ve kahramanlar meydana geldi.

Sahte Kahramanlar

Sahte kahramanlar aynı zamanda büyük bir münafıklardır. Mustafa reşit paşa tanzimat fermanını okurken şeriata övgü ile söze başlar. Fakat aslındayaptığı iş, şeriati kaldırmaktır. Adalet, eşitlik ve hürriyet diye bağırırlar, bütün bu güzellikleri batıda arayanlar, acaba kendi dinlerinde bunları bulamamışlar mıdır?” Azınlık Hakları” diye bağırıyorlardı. Acaba batı İslam kadar azınlıklara takılar vermiş miydi? Batının menfaatleri için yemin ettirilen Mason localarında derece kazanmaya gayret eden bu sefiller, kendi dinlerine ve insanlarına nasıl bir ihanet içinde olduklarının farkında mıydılar?

Mustafa Reşit Paşadan sonra Ali paşa geliyor sadrazamlık makamına. Boyu kısa olduğu için kendisine “yüce, yüksek” anlamın “âli” denmiş. Yedi kere hariciye nazırı, beş kerede sadrazam oluyor. İşte onun hakkında Necip Fazıl kısa kürekin “ sahte kahramanlar” isimli eserinde yazdıkları:

“Balık kavanozun camından yalama kahramanlık ve hıristiyanlıkla aşığı... En büyük İslam düşmanı... Şimdi anlayacaksınız :Türk tarihinde, Osmanlı tarihinde ekalliyetlerden ilk vezir, Ali paşanın tayin ettirdiği Davit paşa isimli bir Katolik ermenidir. Olumlu cebel mutasarrıfı yapıyor ve rezalet türkleştiriyor., çözüm on Ali paşa iftara davet ediyor Ermeni’yi.... Sadrazam ya, Ermeni geliyor oraya, kuruluyor paşanın oturduğu masaya, ve diyor ki ; “ [ah, şu Müslümanlar benimle büyük meylim var, isteğim var. Oruç ne güzel şey. Ermeniler’in beni taşlamayacaklarını bilse Müslüman olurum.”

Bu söz, bir ermeniden mi içinden ne maksatla geliyor? Ya paşaya dalkavukluk yapmak, yahut içinde tereddütler karışık bir İslami temayülü bulunduğu için... Ya ne cevap verilir buna? En kötü cevap, “bırakan, bu bahsin yeri değil şimdi.”

Ne diyor biliyor musunuz? İnanılmaz bir şey!

Paşa diyor ki ona: “Biz seni Müslümanlığı sevdiğin için vezir yapmadık, Hıristiyan olduğum için yaptık.”

Bu türlü iddialara karşı hayretler içinde kalıyor herkes. Çünkü bunlar nasıl oluyor da bilinmiyor diyorlar. Şimdi yerine yordunuz söyleyeceğın vesikanın; kaynak:Lutfi tarihi, Ahmet Rasim tarihi.”²

Kravata Tenezzül

Alın size bir başka Aydın bir başka paşa. Aynı kaynaktan okumaya devam edelim.

“Fuat paşa büsbütün faciadır. Abdulaziz’le Avrupa’ya gitti. Abdulazizin Avrupa’ya gidiş de hadiselerin en komiğı. İlk Avrupa’ya çıkan maymunlaşmış tanzimatın padişahı. Bana Abdülhak Hamit anlattı: Kendisi o zaman on yedi yaşında bir sefaret memuruymuş. Padişah elçilikte, kravatını beğenmiş onun. “Çıkar ver kravatını” demiş. Oda çıkarmış, padişaha kravatını vermiş.

Avrupalı bir yerde alay halinde bizimle... Garlara kadar geliyorlar, sultana istikbal ediyorlar. Sizin Avrupalılar’ın türlü şaklabanlıklarla, askeriyeye, merasimiye ayağımıza kadar gelmesine kıymet vermeyin. O, bilakis, emperyalizmasını kolaylaştıran adamların etrafında pervanedir. Yolda, Tuna valisi Mithat paşaya uğruyorlar. Onu da beğeniyor. Padişah.

2 Necip Fazıl Kısakürek, Sahte Kahramanlar, İkinci Baskı, Büyük Doğu Yayınları, İstanbul, Eylül 1977, s.56.

Paşa Papadan Ne İstedi?

Fuat Paşa o zaman padişaha refakat etti. Fakat yolda ayrıldığı ve Niş'te, öldü. Öleceği zaman Papa'ya bir mektup yazıyor. Mustafa Reşit Paşadan beri gelen cereyanın ilk mahsulünü veriyor.

Nedir o mahsul?

Kafirlik!

Fuat Paşa mektubunda Papadan ne istiyor biliyor musunuz?

Papadan istediği şu: "Hıristiyan olmayı istiyor ve "ölürken Hıristiyan usulüyle gömülmesini" vasiyet ediyor.

Ve ölüsü öyle kaldırılıyor.

İşin garibi daha bitmedi; cenazesi İstanbul'a "Müslüman ölüsü" diye getiriliyor, İslami merasimle gömülüyor. (Kaynak: İbnülemin Mahmut Kemal, Son sadrazamlar).³

Mithat Paşa Çareyi Neyde Görüyor?

Şimdi de Rusçuklu Hafız Şefik, yani Mithat paşayı görelim. Geceli gündüzlü içen bir sarhoştur. Bir akşam, etrafında davetli vezirler, öylesene çekiyor ki kafayı, nihayet kusmak zorunda kalıyor. Yemek odasında, karavanayla örtülü musluğun başında marifetini gösterdikten sonra yanı başında kendine peşkir tutan zarın kulağına eğilip diyor ki: "Paşa Paşa, ben sana bu işin sırrını vereyim mi? Bu milleti, Hıristiyan etmeden kurtarabilmenin çaresi yoktur."⁴

Ve hastahane odasında başını duvarlara vururken, Allah'a söve söve ölen Ziya Gökalp... ⁵

3 Necip Fazıl, a.g.e. s. 56-57.

4 Necip Fazıl, a.g.e. s.65.

5 Necip Fazıl, a.g.e. s. 74.

İsterseniz Tevfik Fikretleri, Abdullah Cevdetleri ve daha bilmem kimleri burada hatırlayabilirsiniz. Girdikleri batı yollarında dinlerini, imanlarını, milliyetlerini, örf ve adetlerini kaybetmişlerdir. Bunlar batının, o tek dişi kalmış canavarın yediği nesillerdir.

Zavallı Beşir Fuat

İlk tanınmış Türk pozitivistisi ise Beşir Fuat (1852-1887)'tir. 1852 yılında doğan Beşir Fuat, ilk tahsilini Fatih Rüşdiyesi'nde yapar. Daha sonra Cizvitler Mektebinde okur. Fransızca'yı burada öğrenir. 1867-1870 yılları arasında Askerî idadi, daha sonra ise Harbiye'de tahsiline devam eder. Harbiye'yi bitirdikten sonra çeşitli askerî görevlerde bulunur ve 1884'te askerlik ten ayrılır.

Beşir Fuat, pozitivistizmin kurucusu Auguste Comte'un ve onun muakipleri olan Littré, Claude Bernard, Spencer, Stuart Mill ve Lewes'in hemen bütün eserlerini okumuş ve benimsemiştir. Ayrıca materyalist ve ateist Ludwig Buchner'in de onun üzerinde önemli tesirleri vardır. Beşir Fuat, hayatı boyunca çevresindeki insanlara onların eserlerini tavsiye eder.

O ayrıca edebiyatta, pozitivistizmin gereği olarak naturalizmi savunur. Yalnız Divan edebiyatına karşı değil, Tanzimat'tan sonra Batılı romanları taklit eden yazarlara karşı da saf ilim ve realizm adına şiddetle hücum edecek, Cumhuriyet devrinde Orhan Veli'nin yaptığı gibi teşbih, istiare, mecaz, nevinden edebî vasıtaların lüzumsuz olduğunu ileri sürecektir.

Çeşitli dergilerdeki yazılarıyla, neşrettiği veya neşrelemediği halde devrin aydınları arasında elden ele dolaşan eserleriyle, pozitivistizmin ve naturalizmin Türkiye'deki ilk tanınmış temsilcisi olan Beşir Fuat'ın, hem Abdülhak Hâmit, Recâizade Mahmut Ekrem, Sami

Paşazade Sezai, Muallim Naci, Ahmet Mithat Efendi gibi çağdaşlar üzerinde, hem de Tevfik Fikret, Hüseyin Rahmi, Halit Ziya Uşaklıgil, Cenap Sahabettin, Mehmet Rauf, Hüseyin Cahit Yalçın, Ziya Gökalp gibi daha sonra gelen nesil üzerinde ciddî tesirleri olmuştur.

İstanbul'da bilek damarlarını keserek ve nasıl öldüğüne dair notlar tutarak otuzbeş yaşında İntihar eden ve cesedini de Tıp Fakültesi'ne armağan eden bu ilk Türk pozitivist ve naturalisti, Türk edebiyatına ve Türk aydınlarına bir de önemli bir miras bırakır: "Bunalım ve Buhran."

Bu miras ciddî bir şekilde Server-i Fünûn Edebiyatında (1896-1901) görülür. Servet-i Fünûncuların hemen hepsi pozitivist bir anlayışa sahiptir. Halit-Ziya, Mehmet Rauf, Hüseyin Cahit Yalçın ve Ahmet Şuayp'ın nesirlerini; Tevfik Fikret ile Cenap Şahabettin'in şiirlerini incelediğimiz zaman onların âdeta pozitivistin esaslarını kendileri için bir "âmehtü" haline getirdiklerini görürüz. Bunun en tipik örneği Tevfik Fikret'tir⁶.

Şimdi de aynı kaynaktan onun "Batılılaşma" adına dinden kopuşunu görelim.

Ya Tevfik Fikret?

Tevfik Fikret ile Cenap Şahabettin'in şiirlerini incelediğimiz zaman onların âdeta pozitivistin esaslarını kendileri için bir "âmehtü" haline getirdiklerini görürüz. Bunun en tipik örneği Tevfik Fikret'tir.

1867 yılında İstanbul'da doğan Fikret, 1888 yılında Galatasaray Sultanisi'ni bitirir. Fikret, gençlik yıllarında çok dindardır. Namaz kılar, ibadetlerine dikkat eder; çok tatlı bir sesie Kur'ân okur.¹⁷ Dev-

6 Rıza Bağcı, Pozitivistin Türkiye'ye Girişi ve Modern Türk Edebiyatına Tesirleri, 221 vd.

letine bağlıdır. 1891 yılında yirmibeş yaşındayken “Mirsad” Mecmuasının açtığı “Sitâyîş-i Hazret-i Padişahı” konulu şiir yarışmasında birinci olur. Yine aynı yıl Mirsad Mecmuasının Tevhîd konusunda açmış olduğu şiir yarışmasında da Fikret, aşağıya bir bölümünü aldığımız şiiriyle birincilik, kazanır.

*İlâhî! Kalpler vardır ki aşkımla münevverdir.
İlâhî! Ruhlar vardır ki vaslınla mübeşşerdir
Benim kalbim de yâ Rabb, Aşk ile ol nura mazhardır.
Benim ruhum da neyl-i vaslına ya Rabb Talepgerdir!
Değildir kulluğundan başka lezzetten gönül âgâh
Senin lütfundur ümidim, senin meczubunum Allah!*

“Sabah Ezanında” adlı şiirini de bu yıllarda yazmıştır:

*Allahü Ekber.. Allahü Ekber..
Bir samt-ı ulvî: Güya tabiat
Hâmuş hâmuş eyler ibadet.
Allahü Ekber.. Allahü Ekber..
Bir samt-ı nâlân: Güyd avalim
Pinhanu peyda, nevvâr-u muzlim,
Etmekte zikr Hallâkî dâim.
Allahü Ekber.. Allahü Ekber..
Bir samt-ı ulvî: Kalb-i tabiat,
Bir samH nâlân; ruh-ı avalim,
Etmekte zikr Hallâkî dâim
Etmekte raşan raşan ibadet.*

Bütün bu nusraların şâiri Fikret, daha sonra pozitivist ve materyalist bir dünya görüşüne sahip olacaktır. Çünkü o, Batı tarzı bir eğitim veren Galatasaray Sultanisinde okumuştur. Fikret'in özellikle 1896 yılında Robert Koleje Türkçe Öğretmeni olması sanki Galatasaray'daki pozitivist eğitimi tamamlaması içindir. Yabancıların hâkim olduğu bu okulda Fikret, her geçen gün değişir; inançları zayıflar, dünya görüşü başkalaşır. Üç-beş yıl eski inançlarıyla te reddütleri arasında bocalar, bir kurtuluş yolu arar. 1897 yılında neşrettiği "inanmak ihtiyacı" adlı şiiri, inanmak ile inanmamak arasında bocalayan şairin, ruh halini çok güzel anlatır.

Şair 1900'lü yılların başlarında artık tamamen pozitivist bir dünyaya görüşüne sahiptir. Sis, Tarih-i Kadim. Tarih-i Kadîmè Zeyl gibi şiirlerinde bürün dinleri, Allah'ı, ahireiti, melekleri inkâr eder. Tarihe hücum eder. "Haluk'un Amentüsü" adlı şiiri bu bakımdan çok dikkat çekicidir. Fikret'in bütün manevî duygularını kaybettiğini gösterir. Bu şiir adeta, Auguste Comte'un "Pozitivizmin ilmihali'ne benzer. Onun o eserinde ortaya koyduğu esasları, değerleri ortaya koymaya çalışır. Fikret, bu şiirinde:

*Şeytan da hızlı, cin de, ne şeytan, ne melek var;
Dünya dönecek cennete insanla inandım.*

Derken Auguste Comte'un İnsanlık Dininin sanuculuğunu yapar.

*Aklın, o büyük sahirin icazı önünde,
Batıl geçecek yerlere hüsrarla, inandım*

*Bir gün yapacak fen, şu siyah toprağı altın:
Herşey olacak kudret-i irfanla.... inandım.*

mısralarında ise akılı ve fenni yüceltir. Ona göre akıl ve fen mucizeler gösterecek, insanlığın bütün problemlerini halledecektir. Fikret sadece buna inanır. Bu, tamamen Auguste Comte pozitivismidir, Fikret'in kendi ifadesiyle "irfanı tâbiyyet değıştirmiştir." Sahip olduğu değerler açısından, artık o bizden biri değıldir.

Fakat irfanı tâbiyyet değıştiren sadece Fikret değıldir. O, sadece bir cins isimdir. Onun gibi nice Türk aydınının irfanı tâbiyyet değıştirmiş, daha niceleri de değıştirecektir.⁷

Cumhuriyet Kûfürde Zirve

Cumhuriyet ise Batıcılığın devlete kavuşması ve ete kemiğe bürünmesidir. Neticede işin nasıl varıp din ve medeniyet değıştirmeye dayandığıının hikayesini "**Osmanlı'dan Cumhuriyete Büyük Kırılma**" kitabımızda işledik. Orada devlet ricalinin ciddi ciddi bu milleti "tanassur etme/Hristiyanlaştırma" emellerini yazdık. İslam dini açısından bu işlerin nasıl bir "dinden çıkma/irtidat" olduğunu ve Müslümanların kafir durumuna düşürüldüğünü de çok değışik kitaplarımızda anlattık. Bu konuda çok detaylı bilgileri ise özellikle şu kitaplarımızdan okuyabilirsiniz: "**İnançta Arınma**", "**Sistem Ve Şeriat**", "**Laiklik Sorgulaması**", "**Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma**". "**Batılılaşmayla Hesaplaşma**", "**Bu Sistemden İslam'a**".

Cumhuriyetin Batıcı ve laiklik perdesi altında din düşmanlığı, önce var olan alimlerimizi, mütefekkirlerimizi, hocalarımızı yedi birtirdi. Medreseleri ve vakıfları kapatmakla, İslam yazısını yasaklayıp

7 A.y.

latin alfabesine geçmekle ve Müslümanlara matbaa izni vermemekle üstü örtülü, ama ayaklanma ve ihtilale katılma gibi uydurulmuş gerekçelerle istiklal mahkemeleri gibi veya faili meçhul cinayetlerle açıktan öldürmekle alimlerimize kıydılar. Alimler ki bu milletin akıldır, kalbidir, tabbiî önderidir, rehberidir, gövdesindeki başıdır, işte bunları gizli açık yok etmekle, bitirmekle bu millete ve bu milletin dini olan İslam'a en büyük ihaneti, hem de akıldan, mantıktan, vicdandan, hele de haktan, hukuktan, adalet ve insaftan uzak bir biçimde reva gördüler. Sonra da bu milleti karanlığa, yani dinsizliğe mahkum ettiler. Din eğitimini yasakladılar ve nesilleri pozitivizmin ve materyalizmin kör kuyularına attılar. Artık bir de bakmışsın ki koca koca alimlerin çocukları, torunları kafir olmuşlar. Ya da dini hayattan uzak, fışk içinde per perişan yaşamış, yok olup gitmişler.

Şimdi size bu iki kesimden de çok acı ve çok kötü bazı örnekler sunacağız. Umarım ibretle ve ders alarak okunur ve yeni bir dirilişin dinamiği olur.

Örnekleri çok ve başka kitaplarımızda sunulduğu için, ilk kısma, yani alimleri haksız, hukuksuz ve adaletsiz olarak zalimane öldürmelerine, meşhur bir misali sunacağım.

Adaletin İdamı Veya Atif Hoca

“Mehmet Atif Efendi, Akkoyunlu aşiretinden ve İmamoğulları denilen aileden Mehmed Ali ağanın oğlu olup, hicri 1292 senesinde Çorum'un İskilip kazasının Tophane köyünde dünyaya gelmiştir.

Büyük babası Hasan Kethüda efendinin himmetiyle evvela köy hocasından başladığı tahsiline 1891 yılından itibaren iki sene İskilip'te, müderris Hoca Abdullah Efendi nezaretinde devam etmiştir. 1893 yılında ailesinin karşı çıkmasına rağmen İstanbul'a geldi ve

medrese tahsiline burada devam etti. Meşhur Çarşambalı Hocanın rahle-i tedrisine oturdu. Medresede daha çok “İskilipli Mehmed” olarak anılırdı. 1902’de medrese eğitimini iyi derece ile bitirdi ve aynı yıl açılan Ruus (bir nevi mesleki kariyer) imtihanına girerek İstanbul müderrisliğini (Profesör) kazandı, ertesi sene Fatih Camii’nde ders vermeye başladı.

Bu arada İstanbul Dar-ül Fünunu (Üniversite) İlahiyat Fakültesine girdi ve 1905’te buradan mezun olarak Kabataş Lisesi Arapça muallimliğine (öğretmenliğine) atandı.

1910’da medreselerin genel müfettişliğine getirildi. Bu sıralar Sebülürreşad, Beyan-ül Hak, Mahfel gibi dergilerde yazıları yayınlandı. Fazileti ve ilmi İstanbul’un her tarafına yayıldı, hatta yurtdışına kadar taşıtı... Rivayete göre Japon büyükelçisi Baron Uşida kendisini ziyaret ettiğinde Atıf Hocaya şöyle söylemiş: “Sizin gibi birkaç hoca daha olsaydı, İslamiyet bütün Doğuyu, bu arada Japonya’yı da fethe-derdi.”

1919 yılında Dar-ül Hilafet-i âliye (Yüce Hilafet merkezi) medresesi İbtida-i Dahil umum müdürlüğü ve Medreset-ül Kudat’ta (Hakimler okulu) Hikmet-i Teşriyye (kanun yapma hikmetleri) dersi müderrisliğine getirildi.

19 Ocak 1919’da Mustafa Sabri, Bediüzzaman Molla Said efendi, Ermenekli Saffet efendi gibi arkadaşları ile beraber Müderrisler cemiyetini (profesörler derneği) kurdu ve ikinci başkanlığına getirildi. Bu cemiyet müderrislerin haklarını korumak ve aralarında dayanışmayı sağlamak üzere kurulmuştu. Daha sonra cemiyet aldığı bir karar gereği ismini Teali-i İslam’a (İslamı yüceltme) çevirdi ve halka açıldı. Mustafa Sabri beyin Şeyhülislam olması üzerine cemiyetin başkanlığına Atıf Hoca getirildi.

1923 yılında yayınladığı “Tesettür-ü Şer’i” (dini örtünme) ve 1924’de neşrettiği “Din-i İslam’da Men-i Müskirat” (İslamda İçki Yasası) adlı eserleri ile “Atıf Efendi Kütüphanesi Neşriyatından” adıyla yeni bir serinin telifine başladı... Atıf hoca, 1924 yılında üçüncü eseri “Frenk Mukallitliği ve Şapka” kitabını neşretti. (Yani, şapkaya dair kanunun kabulünden bir buçuk sene evvel.)

Bu risale körü körüne Avrupa taklitçiliğini eleştiren bir eserdir. Atıf efendi 32 sayfalık bu eserinde; Avrupa’nın ilim ve fennini almanın caiz, hatta lüzumlu bulunup, ama bizde yapılanın ise daha çok şuursuz bir batı taklitçiliği olduğunu, kılık kıyafette onlara benzemmenin aslında ruhtaki bir bozuluşa alamet veya onun bedene aksetmesine sebebiyet vereceğini, bunun ise müstakil (bağımsız) bir şahsiyet inşa eden İslam düşüncesine zıt düşüğünü, Resul-i Ekrem’in Ebu Davud gibi sünen kitaplarında geçen “Bir kavme benzemeye çalışan onlardandır.” hadis-i nebevisi ışığında izah etmeye çalışıyor:

“Bir Müslüman şiar (simge) ve alamet-i küfür addolunan (sayılan) bir şeyi zaruretsiz giymek ve takınmak suretiyle gayr-i Müslimleri taklit etmesi ve kendini onlara benzetmesi şer’an (dinen) memnûdur (yasaktır).” hükmünü veriyordu... Tabii, diğer kitapları gibi neşretmeden önce onu da Maarif Vekaletine (milli eğitim teşkilatı) gönderip; izin, hatta takdir almıştı...

1 Kasım 1925’te kabul edilen Şapka kanunu Anadolu’da yer yer protestolara sebep olunca, hükümet demir yumruğunu kullanmaya karar verdi. Konya, Maraş, Giresun, Rize, Erzurum, Kayseri gibi şehirlerde halkın şapkaya direnmesi buralarda gezici İstiklal Mahkemelerinin dolaşmasına sebep oldu. Bu mahkemeler sadece Erzurum’da 30 kadar idam hükmü verdi.

Bu arada Şapka olaylarında etkili olduğu gerekçesi ile “Frenk Mukallitliği ve Şapka” kitabı toplatıldı ve müellifi hakkında inceleme başlatıldı. Halbuki, müellif bu eseri Şapka kanunundan evvel neşretmişti. Kanunların ise geçmişe yönelik işlememesi bütün hukuk sistemlerinde en temel bir esastı ve bu esas bir güzel çığnenecekti...

Nihayet beklenen oldu... 7 Aralık 1925'te Atıf Hoca tutuklanarak, Ankara İstiklal Mahkemesi tarafından Giresun'a gönderildi. Buradaki mahkemede suçsuz olduğu anlaşılıp beraatına karar verilmesine rağmen, İstanbul'a getirildiğinde salınmadı. Çünkü asıl mesele Atıf hocanın suçlu olup olmaması meselesi değildi; suç olmasa bile icat edilecekti. Ve nihayet 2 Şubat 1926 günü Ankara İstiklal Mahkemesine getirildi. Mahkemeyi reis sıfatıyla yöneten Kel Ali adıyla maruf Ali Çetinkaya, büyük bir hışımla hocaya dönerek:

- “Sen şapka aleyhinde bulunmuşsun!” dedi.

Hoca sakın ve vakur bir tavırla:

- “Evet efendim. Şapka kanunu çıkmadan iki sene önce, şapkanın bir Müslüman kisvesi olmadığına dair bir risale yazmıştım.” dedi.

Kel Ali:

- “Şimdi ne yapıyorsun?” diye sordu.

Hoca:

- “Kanunlara itaat ediyorum” cevabını verdi.

Bunun üzerine Kel Ali hiddetle bağırarak:

- “Sen bilmiyor musun ki şapka da bezdir, fes de bezdir” deyince

Hoca sükûnetle:

- “Evet biliyorum, ancak hey’et-i hâkimîn (hâkim heyetinin) arkasındaki bayrak da bezdir, lütfen o bezi kaldırınız da yerine bir İngiliz bayrağı asınız” karşılığını verdi.

Kel Ali hiddetlenmişti:

- “Ne diyorsun ?” diye bağırdı. Hoca:

- “Şapka bir alamettir, adet ile alamet arasındaki farkı düşünerek o risaleyi yazmıştım” dedi.

Bunun üzerine celse tatil olundu ve savunmasını yapmak için mahkeme bir gün sonrasına ertelendi.

Ertesi gün Ali Bey, iddianameleri ve ceza taleplerini okudu. Tek idam isteği Babaeski müftüsü Ali Rıza Efendi hakkındaydı. Atıf Efendi 10 senelik sürgün(kürek) cezası istenen mazlumlardan arasındaydı. Normalde Hâkimler, bir anane olarak, savcının isteğinden daha fazla ceza vermezler; ya aynısını, yada daha azını verirler.

O gece herkes savunmasını yazmaya başlar. Atıf hoca da yazmaya başlar haliyle. Bir ara uykusu gelir ve uzanır. Rüyasında Sevgili Peygamberimiz (sav) Efendimiz kendisine, “Atıf, bize gelmek istemiyor musun?” der. Uyanır ve başladığı savunmayı yırtar.

Yarın mahkemede hakkında sürgün istenen hoca için idam kararı çıkar...

Mahkemeler bitmiş, kararlar verilmiş, her şey belli olmuştur. Hücrelerine çekilen hükümlüler, infaz anını bekliyorlar... Sırası gelenlerin kimisi kapıyı şaşırır, bacakları titrer, yürümekte güçlük çekerken, sıra merhuma gelince: “İskilipli Mehmed Atıf” diye bağıran bir görevli. Hoca metin ve mütevekkil... Ağır adımlarla, vakar içinde, dualar mırıldanarak yürür sehpaye!..

O gece hanımının gördüğü rüya şöyledir: “Bahçesinde dikmiş olduğu çam ağacının dibinde hoca abdest almakla meşguldür; kızı Melahat ona su döküyor... Abdestini aldıktan sonra doğrulan hoca ailesine: “Ben artık gidiyorum. Sakın ağlamayın. Yalnız bana yedi Yasin okuyun” diyordu...

4 Şubat 1926 Perşembe... Sabahın ilk saatleri... Eski meclis binası yakınlarındaki Karaoğlan çarşısı... Metin bir şekilde, dilinde dualarla idam sehpaşına gelen Atif Efendi kelime-i şehadetle bu dünya defterini kapıyor ve Kur'an-ı Kerim'de: “Yevme tüble's serair”(bütün sırların açığa çıkacağı gün) olarak bildirilen, dâr-ul ahiretin bir bekleme salonuna şehadet kapısından giriyordu...

Onu İdam sehpaşında görenlerden biri, yakın arkadaşı Tahir-ül Mevlevî'dir. Mahkemedan beraat alan Tahir Bey, o gün Ankara'da kaldığı otelde geceyi üzüntü ile geçirir ve sabah namazı sonrası dışarı çıkıp, eski Meclis Binasının önüne gelince, gördüğü ciğer parçalayan manzarayı şöyle anlatır:

Birdenbire gözüme ilişen bir manzara, beni olduğum yere mihladi. Evet, eski Meclis önündeki meydanın ortasına iki tane sehpa dikilmiş, onların arasına da beyazlar giydirilmiş iki vücut ipe çekilmişti. Yüzleri diğer tarafa müteveccih olan bu cesetlerden birinin Atif Efendi olduğu, boyunun uzunluğundan ve hala görünen metin duruşundan anlaşılıyor, o refi (yüksek) vaziyetiyle merhum, hayatındaki halinden daha da yüksek görünüyordu. Bilâ ihtiyar gözlerimden yaşlar akarken, dudaklarımdan da meşhur bir mersiyeenin:

“Uluvvün fi'l hayati ve fi'l memmat Le-hakkun ente ikdü'l mucizat” (Sen hayatta da, ölümünde de yücesin. Gerçekten sen mucizelerden birisin) beyti döküldü.

Cevdet Soydanses Bey ise, o günleri şöyle anlatıyor:

“Atif Hocayı astıklarında kimsenin sesi çıkmadı. Diyanet işle-
rinde çok yakın arkadaşları vardı. Onlar da sustu... Kimse konuşa-
madı. Nasıl konuşacaklardı ki? Bu ölümü göze alabilmek demektir...
Ama o günden beri müminlerin vicdanında bir sızı olarak kaldı Atif
Efendi... Onu her anışımızda içimiz burkuldu, gözlerimiz doldu...
Ona bu muameleyi reva görenleri Rabbimize havale ettik...”⁸

Şimdi de babaları bir şekilde yok edilmiş veya sayılmış nesille-
rin hazin hikayelerine örnekler verelim. Bu konuda sizlere bazı can
yakıcı ve vicdanları paralayıcı bazı acı mı acı, kötü mü kötü örnekler
sunmaya başka bir kanalla devam edelim. Bunlar bizim Batılılaşma
Bataklığında kaybolmuş veya tam boğulurken kurtulmuş nesilleri-
mizin dikkat çekenlerinden bir demettir.

“Bu Adamı Ve Dedesini Tanıdınız mı?”

Yazdığımız konulara canlı birer şahit sayılacak iki yazıyı, Prof.
Dr. Osman Özsoy’un zevkle okuyacağımızdan emin olduğum iki ib-
retlik makalesini buraya alıyorum:

“Dinine ve devletine inanılmaz derecede bağlı bir adamın bir
oğlunun devlete ihanetten linç edilmesi torununun bir başka din
üzere yetişmesi nasıl bir aile kaderidir.

Bu adamı tanıdınız mı?

Anadolu’da, “ne oldum deme, ne olacağım de” şeklinde güzel bir
söz vardır.

Bugün sizlere, atası dedesi hangi dine, hangi millete mensup
olursa olsun, farklı kültürel ortamlarda milli kimlik ve benliği unut-
manın ve kökten kopmanın ne kadar olası olduğunu yansıtan bir ör-
nek aktaracağım. Ta ki, hepimize ibret olsun diye.

8 Bkz. Ali İhsan Er, Salih Okur, “İskilipli Atif Hoca”.

Peyam-ı Edebî gazetesinin 25 Aralık 1913 tarihli nüshasından aldığım aşağıdaki satırlar, günümüzde bile hala tartışılan çok ünlü bir gazeteciye ait.

Gazetecinin yazısına konu ettiği kişi aslında babası. Fakat o yazısında bir Osmanlı beyefendisinden söz etmesine rağmen, yazının son cümlesine kadar sözünü ettiği kişinin aslında babası olduğunu açıklamıyor. Yazının son cümlesinde, işte o benim babamdı” diyor.

Şimdi hep birlikte, bir ailenin nerden nereye diyeceğimiz hikâyesinden bir kesit sunalım. Bakın kader ağlarını nasıl örüyor.

Şimdi önce ünlü gazetecinin 95 sene önce yazdığı satırlara bakalım, ardından da günümüzde torununun kim olduğundan söz ederek yazımızı sonlandıralım. Devletine sonuna kadar bağlı bir Osmanlı beyefendisinden söz eden ve 95 sene önce kaleme alınan satırlar şöyle:

“Hacı Ahmet Efendi aslen Kengiri (Çankırı)’den, İstanbul’a gelmiş, çalışmış, çabalamış, yirmi otuz sene zarfında alınının teriyle haline, menşesine göre fevkalade bir mevki ihraz etmişti. O zaman henüz gazyağı dediğimiz “petrol” madeni memleketimize girmemişti. Ekseriyetle ahalimiz mum, hatta yağ mumu yakarlardı. Hacı Ahmet Efendi bu ticareti hemen hemen taht-ı inhisarına almıştı. Bilhassa camilerimizin mumlarını veren o idi.

Bu adam bir faaliyeti mücesseme idi. Her gün güneş doğmadan evvel uykudan kalkardı. Kış yaz soğuk su dökünür, yıkanır, abdestini alır, Süleymaniye Camii’nde cemaatle namazını eda ederdi. Pek nadir o vazifeyi diniyeyi öylece ifa edebilmekten geri kalmıştı, o derecede metin sıhhate malikti. Camiden çıktıktan sonra konağa döner, çocuklarıyla kahvaltısını yapar, sonra doğruca mağazasına giderdi. Ta akşama kadar orada çalışır, günlük işlerini tesviye ederdi. Akşamüstü

evine dönerek yemeğini yedikten sonra geceyi komşularıyla geçirdi. Bu muhitte Hacı Ahmet Efendi'nin mümtaz bir mevkii vardı.

İstanbul'da ne kadar ufak tefek esnaf varsa her işte ona müracaat ederlerdi. Hatta hacca, sılaya gidecekleri vakit, paralarını emanetlerini senetsiz, şahitsiz ona bırakırlardı. O derece emniyet ederlerdi. O da bu vediaları sahiplerinin isimlerini üzerine yazarak kasasına yerleştirdi. Hatta onlardan birine emr-i hak vaki olursa emanetleri vereseye behemehal îsal eylerdi.

Yalnız cuma, bazen de pazar günleri mağazaya gitmezdi. Çocuklarını giydirir, kuşatır, yanına alır, sırasına göre ya Arnavutköy'e, ya Yedikule'ye, ya başka bir yere götürürdü. Senede bir iki kere ise ilkbaharda kayıklar tutarak, yemekler yaptırarak bütün çoluk çocuğu ile beraber Kâğıthane'ye, ya da Göksü sefasına giderlerdi.

Sabahları mağazasına giderken çocukları en küçükten en büyüğüne kadar selamlık merdivenin başına dizilirler, safvet ve hürmetle elini öptükten sonra hep bir ağızdan yüksek sesle "Allah işini rast getirsin" diye babalarına dua ederlerdi.

Ahmet Efendi ailesini severdi, memleketini severdi, lakin dinini en ziyade severdi. Feraiz-i diniyeden asla geri kalmazdı. Hayatında bir müşkile uğradı mı ancak Allah'tan yardım dilerdi. İlmen o sadeliği ile beraber Kur'an ayetlerinden çoğunu bilirdi. Her sene Ramazanda muntazaman Kur'an'ı hatmederdi.

Dinine o derece kalpten merbut idi, öyle hürmet ederdi ki, edyan-ı saire (diğer din) eshabını fena değilse aşağı bir nazarla görür, o cemaatleri Müslümanlardan mutlak surette ayırırdı. Bu gayret-i diniye saikasıyla Padişah'a da pek sadık, pek hürmetkâr idi. Bazen çocuklarıyla beraber cuma günleri selamlığa gider, Sultan Abdülaziz

Han'ı uzaktan görür, bu temaşadan derunî bir inşirah duyardı. O gün büyük bir bayram imiş gibi sevinirdi.

Hacı Ahmet Efendi'nin saltanata bu hürmeti ve muhabbeti saf, samimi idi. Çünkü hükümetle resmi hiç bir irtibatı yoktu. Saf, samimi bir Osmanlı idi. İşte bu Hacı Ahmet Efendi benim babamdı.”

Peyam-ı Edebî gazetesinin 25 Aralık 1913 tarihli nüshasında yukarıdaki satırları kaleme alan ve “İşte bu Hacı Ahmet Efendi benim babamdı” diye babasından söz eden o ünlü gazeteci kim biliyor musunuz?

Bu gazeteci, aradan geçen 95 yıla rağmen hain olup olmadığı tartışmaları hala süren Ali Kemal'dir. Hani şu, Milli Mücadele'ye muhalefet ettiği için yargılanmak üzere Ankara'ya götürülürken 6 Kasım 1922'de kafası çekiçlerle ve taşlarla kırılarak İzmit'te linç edilen Ali Kemal.

Devletine bu kadar bağlı Hacı Ahmet Efendi'nin oğlunun devlete ihanet ettiği gerekçesiyle linç edilmesi ne garip değil mi?

Bitti mi? Bitmedi...

Devletine olduğu kadar dinine de oldukça bağlı olan Hacı Ahmet Efendi'nin Ali Kemal'den olma torununun isminin Boris olması ve bugün İslam karşıtı bir İngiliz vatandaşı olarak bilinmesi nasıl bir kaderdir?

İşte büyük dedesi Hacı Ahmet Efendi olan torun Boris, geçtiğimiz Mayıs ayında Londra'ya belediye başkanı seçilen Muhafazakar Partili Boris Johnson'dan başkası değildir.

Nerden nereye!...

Devletine ve milletine bu kadar bağılı olan Hacı Ahmet Efendi'nin oğlunun devlete ihanetten linç edilmesi, torununun dinini milliyetini unutmaması trajik bir aile kaderidir.

Yazının başlığını bu adamı tanıdınız mı şeklinde koyduk. Demek rüyada görülse kâbus diye uyanılacak bir kaderle ve gerçeklerle yüz yüze gelmek de var hayatın cilvesinde.

Neslimize sahip çıkalım ve asla bizim çocuklara bir şey olmaz demeyelim.

Hele bu zamanda”9...

Bu Rahibenin Dedesi Osmanlı Alimiydi

Hepsi de ünlü birer Osmanlı idi. Fakat kiminin çocuğu katolik rahibe, kimi protestan papaz, kimi ateist, kimi İslam karşıtı ünlü bir İngiliz politikacı oldu.

Bir müddet önce bu köşede, “Bu adamı ve dedesini tanıdınız mı?” başlıklı bir yazı kaleme almıştık. Şimdi sıra geldi, “Bu kızı ve dedesini tanıdınız mı?” sorusuna cevap aramaya. Hem de bugünlerde isminden sıkça söz edilen bir profil üzerinden.

Gelenekleri olan köklü bir toplumda, bir milletin tarihi açısından oldukça kısa sayılabilecek bir sürede kuşaklar arasında yaşanan inanılmaz uçurumun bir başka çarpıcı hikâyesine yer vereceğiz bugün.

Yillardan 1862, aylardan ekimdi. Kim bilebilirdi o gün dünyaya gelen minicik kız çocuğunun gün gelip ilk kadın Türk romancısı olacağını. Aslında onun kaderi ebesinin göbek bağı keserken ettiği duasından belliydi. “Aklı güzel olsun” deyivermişti ebe kadın, “Sesi de, talihi de güzel olsun” diyeceğine. Öyle de olmuştu.

9 <http://www.haber7.com/yazarlar/prof-dr-osman-ozsoy/335144-bu-adami-ve-dedesini-tanidiniz-mi>

Öğrenmeye, okumaya ve Fransızcaya ilgisi vardı. Fransızca'yı evde kendi kendine kitaplardan öğrenmişti. Annesi Advie Hanım ise, "Dilini değiştiren dinini de değiştirir" diye söyleniyordu bazen.

Arapça ve Fransızca derslerinden sonra matematik, hukuk, Arap tarihi ve felsefesi okudu. 17 yaşına geldiğinde babasının isteği üzerine Abdülhamit'in Kolağası Faik Bey ile evlendi. Azimliydi. 1892 yılında ilk romanı olan "Muhadarat"ı yazdı.

George Ohnet'nin "Volonte"sini çevirip yayımladı. Çevirisine imzasını "Bir kadın" diye atmıştı. Bir erkek ismi de kullanabilirdi ama o "Bir kadın" yazmayı tercih etmişti.

1914 yılında yazdığı "Ahmet Cevdet Paşa ve Zamanı", Meşrutiyet sonrası zamanı anlatıyordu.

Kolağası Faik Bey ile evliliğinden Ayşe, Hatice, İsmet ve Nimet adlı 4 kızı dünyaya geldi.

Yazının buraya kadar ki kısmında sanırım kimden bahsettiğimi anladınız. 1 Ocak'tan itibaren tedavüle girecek olan Türk lirasında resmine yer verilecek olan Fatma Aliye Hanım'dan söz ediyorum. Ama buraya kadar yazdıklarımız konunun sadece bir yönü.

1926 yılına gelindiğinde Fatma Aliye Hanım'ı şok eden bir olay yaşandı. Dame De Sion'da okuyan kızının, yani İsmet'in ortadan kaybolmasıyla hayatı değişti. Çünkü İsmet'in kaybolmasının nedeni bir gençlik hevesi değil, Katolik bir rahibe olmayı tercih etmesiydi. İsmet, annesine uzaklardan mektuplar yazdı ama hayatının sonuna kadar onun karşısına çıkmayı reddetti.

Fatma Aliye Hanım babasından kalan tüm bütün servetini kızını bulma uğruna harcadı. Birçok ülke gezdi, dedektifler tuttu ve kalan ömrünü kızı İsmet'i bulmaya adadı. Ancak Hıristiyan olan kızı İsmet'e kavuşmadan 13 Temmuz 1936 da hayata gözlerini yumdu.

İşte size, 1 Ocak'ta tedavüle girecek olan lirada resmine yer verilen Fatma Aliye Hanım'ın acıklı hikâyesi.

Bitti mi?

Bitmedi!

Kızı rahibe olan Fatma Aliye Hanım'ın babası kimdi dersiniz?

Abdülhamit döneminin devlet büyüklerinden ünlü tarihçi ve hukukçu Ahmed Cevdet Paşa....

Yani, İslam Hukuku konusunda önemli çalışmalara imza atan Ahmet Cevdet Paşa'nın torunu İsmet, bir rahibe oldu.

Tıpkı, dönemin ünlü Osmanlı bakanlarından gazeteci Ali Kemal'in, geçtiğimiz mayıs ayında Londra'ya belediye başkanı seçilen torunu Boris Johnson'un İslam karşıtı bir Hıristiyan olması gibi.

Boris Johnson'un büyük dedesi Hacı Ahmet Efendi'de, İstanbul'un büyük camilerinin aydınlatma mumlarını bedava verecek kadar dinine ve devletine hürmetkâr bir Osmanlı idi.

Pekâlâ, bu nasıl oldu?

Fatma Aliye Hanım'ın 1880'li yıllarda doğan kızları Hatice ve Ayşe evde eğitim gördü. 1900 doğumlu Nimet ile 1901 doğumlu İsmet ise Dame De Sion'a gitti.

Ailenin üçüncü kızı Nimet, "saçlarımdan tutarak beni Hıristiyanlığın sembolü olan ikonları öpmeye zorluyorlar" diyerek Dame De Sion'a bir daha gitmeyeceğini söyledi. Nitekim bu okuldan alınarak Robert Koleje kaydettirildi. Ama İsmet o kadar şanslı değildi. Kendisiyle özel ilgilenildi, peşine kendisiyle özel ilgilenmesi için misyoner kızlar takıldı ve din değiştirmesi sağlandı.

Neticede Ahmet Cevdet Paşa'nın torunu İsmet Katolik rahibe oldu. Tevfik Fikret'in oğlu Haluk, Protestan papaz... Haluk bir Pro-

testan kilisesinin papazı olarak 1965 yılında öldü. Namık Kemal'in torunu ise kimliğini bir ateist olarak oluşturdu.

Bu nasıl bir kaderdir Ya Rabbi...

Aranızda bu konuda açıklaması olan, ya da kendi akıbetini garanti gören var mı?"¹⁰

Elbette bunun bir açıklaması var! Biz işte bu kitabımızda ve daha kaç kitabımızda bunu anlatıyoruz. Ama sesimiz o kadar cılız ki, nereye kadar ulaşabiliyor ve yeni tehlikelere engel olabiliyor, onu bilemiyoruz. Fakat o ikinci cümle var ya, hani şu "Ya da kendi akıbetini garanti gören var mı?" sorusuyla tüyler ürperten soru, işte ona ancak "Allah korusun" diyerek cevap veriyoruz. Bu bir kader-i ilahidir. Elimizden geleni yapmak ve sonucu Allah Teâlâ'nın engin rahmetine havale ederek tevekkül ile tefviz-ü ümür eylemek gerek diyor, O'na itimad ve inkıyad ediyoruz.

Evet, insan İstanbul'a gitmek istiyorsa Erzurum ötobüsünden bilet almamalı, Mekk'e'ye uçmak istiyorsa Paris'e giden uçağa binmemelidir. İstikamet önceden belli ise yapılacak yanlışların insanı harap edeceği önceden kestirilmelidir. Nitekim ben bu yazıları internette alıntılarken, şöyle ibretlik bir yorumla karşılaştım:

"Bana hiç şaşırtıcı gelmiyor bu anlatılanlar. Belki zülf-i yare dokunacak yazdıklarım ama Cevdet Paşa Mecelle dışında hangi eserinde derinliktir ki. Tezakir de mi, vakanüvist mantığıyla yazdığı tarihinde mi Maruzat'ta mı? Doğulu gibi gözüküp yönünü Batı'ya dönmüş acayibul garaib insanların akıbeti bu işte! Kızının Volonte'yi çevirmesinden hoşnutsuzluk duydu mu? Birinci basamak Fatma

10 <http://www.haber7.com/yazarlar/prof-dr-osman-ozsoy/349444-bu-rahibenin-dedesesi-osmanli-alimiydi>

Aliye idi. İkinci basamak da Cevdet Paşa'nın torunları. Adım adım, yavaş yavaş yozlaşma...

Ali Kemal'in torunu İngiltere'de belediye başkanıydı, milletvekili olmuş. Neresi şaşırıcı? Ali Kemal Paris'te bir İngiliz kadın ile tanıştı, evlendi kadın dinini terketmedi, İslam hukuku içinde gerekmiyordu da. Sorun şuydu Ali Kemal çocuğunu bu annenin yetiştirmesine müsaade etti. Hristiyan çocuğunu müslümanca yetiştirmez. Sonuç Ali Kemal'in torunu bilmem ne! Şimdi biz Ali Kemal'i sadece Peyam gazetesinde M. Kemal ve milli mücadele için menfi şeyler yazdı diye mi alkışlamalıyız? Ya da sapla saman karıştırılıyor. M. Kemal'i sevmemek ona yaklaştırıyor, duygusal kırılma bir nev'i!

Ahmet Midhat Efendi bir sürü roman yazdı, çoğu hikayat roman bile denmez aslında. Bu Cevdet Paşa'nın kızına romanları için önderlik etti. Felatun Beyle Rakım Efendi romanında çizdiği karakterlerle insanlara ne mesaj verdi. Şu ideal Rakım Efendi romanının sonunda bir Fransız yosmasıyla buluşmaktadır ve ondan nikahsız çocuğu olacaktır. Alkışlayalım Fatma Aliye'nin büyük hocasını.

Endülüs tarihine dair en güzel oynanamayacak tiyatro eserlerini yazan Abdülhak Hamid -sonradan Tarhan- Lüsyen isimli bir kadınla evlendi. Ne saadet.

Halide Edib -sonradan Adnan Adıvarla evliliğinden dolayı Adıvar soyadını alacak- Mor Salkımlı Ev isimli anılarını anlattığı kitabında kendisine, okuduğu azınlık okulunda yaptırılmaya çalışılanları anlatır. Paskalyalarda nasıl salya sümük İsa ikonaları önünde duygusal baskılara maruz bırakıldığını.

Dikkat buyrun bu kadın Türkiye'nin modern Türk kadını imajıdır. Her ne kadar milli mücadelede aktif görev almışsa da Amerikan

mandasını istedi. Neden acaba? Okuduğu okulun verdiği şartlan-
mışlığı üzerinden atamamış olabilir mi?

O dönemde masonluk bir modaydı. Şeyhülislam Musa Kazım Efendi bir yandan “pis gavurlar” mahreçli fetvalar veriyordu diğer yanda adı farmasona çıkmıştı.

Rıza Tevfik -sonradan Bölükbaşı- 11 yaşındaki oğluna felsefe ta-
rihine dair risale yazdırdığı için bununla övünüyordu. 11 yaşındaki
çocuk için ne güzel kafa karışıklıkları.

Fikret’in hocası Rezaizade Mahmut Ekrem idi. Mekteb-i
Sultani’de idi. Namaz kılıyordu ama tam bir Fransız hayranıydı. Ha-
reketler jestler. Zavallı Fikret ise başta “Ağa Camii” şiiri ile başladığı
edebi serüvenine “Tarih-i Kadim” gibi bir hezeyanı kusarak devam
etmişti. Akif’in hiç de aslında ideal olmayan Asım’ına karşılık iğrenç
bir model Haluk papazlar oluyordu. Asımlar ise Fatih Camii’nde başı
açıkları döven ülkücü takımının idolü olmuştu.

Akif’in torunları da yaşları epeyce geçmiş olmasına rağmen ko-
koşlar biçiminde upuzun tırnaklarına araba kırmızısı ojeler sürüyor-
lar, saçlar şekilli şekilli. İsimleri müslüman evet. Dedelerinin üzerin-
den pirim yapmaya çalışmamışlar, ama revaca geçince.

Canım Akif Asım’ını anlayamadılar diğerleri için diyemesem de
ruhun şad olsun !”¹¹

Akif’i Yaşarken Yok Saydılar

Koca koca Osmanlı hanedanının evlatları, halifelerin torunları
bile gurbet ellerde hem maddi hem de manevi açlıktan heder olup
gittiler. Ama Akif’in ailesi bu ülkede yaşadılar ve per perişan sürün-
düler. Koca İstiklal Şairi Akif ve ailesi nasıl bir hayat yaşadı, nasıl

11 <http://www.misakonline.com/forum/viewtopic.php?f=4&t=10488>

bir yoksulluk, hatta yokluğa mahkum edildi, bunu milli marşı bilen herkes bilmek mecburiyetindedir. Böylece bu ülkeyi kendi medeniyetinden zorla çıkarıp kafir medeniyetlere sürükleyenler daha iyi tanınmış olurlar.

Bakın kıymetimize neler yapıyoruz? Sahi Akif Mısır'a gitmeye niye mecbur edildi? Mehmet Emin Yalman'a Hüseyin Üzmez suikast yaptığından cebinden "Büyük Doğu Dergisi" çıkınca rahmetli Üstad Necip Fazıl'ı, tutukladıkları gibi, Mehmet Akif'in yazarı bulunduğu "Sebilürreşad Dergisi", Şeyh Said arada sırada "Sebilürreşad okuyormuş, o halde isyana senin dergin sebep oldu" denerek kapatıldı. Sahibi Eşref Edip Fergan'da İstiklal Mahkemeleri tarafından idamla yargılanmak üzere tutuklandı.

Akif de "Arkamda polis hafiyesi gezdiriyorlar. Ben vatanını satmış ve memlekete ihanet etmiş adamlar gibi muamele görmeye tahammül edemiyorum ve işte bundan dolayı gidiyorum" diyordu (Akifname, s. 505)

Orada ne yedi, ne içti, nasıl bir hayat yaşadı?

11 yıl Mısır' da sefil hayatı sürdü. 63 yaşında çok hastayken, vefat etmesine yakın İstanbul'a geri dönmeye karar verdi. Yöneticiler bin bir rica ile dönüşüne razı oldu. Öyle ki onun geri gelişini hazmedemeyen kişiler ona vize veren konsolosluk hakkında tahkikat başlatmış ve bu tahkikat vefatına kadar sürmüştür. Milli mücadelenin önderlerinden Mehmet Akif Ersoy, kendi vatanında vatan haini muamelesi görüyordu. Kendi vatanında böyle aşağılanmanın burukluğuyla, İstanbul'a geldikten 5 ay sonra vefat etti. (Akifname, s. 508)¹²

12 <http://www.ilkadimdergisi.net/node/1047>

17 Haziran 1936'da tedavi için İstanbul'a döndü. 27 Aralık 1936 tarihinde İstanbul'da, Beyoğlu'nda ki Mısır Apartmanında hayatını kaybetti. Edirnekapı Mezarlığı'na gömüldü. Cenazesine resmi bir katılım olmadı ancak büyük bir üniversiteli genç topluluk katıldı. Mezarı iki yıl sonra, üniversiteli gençler tarafından yaptırıldı; 1960'ta yol inşaatı nedeniyle kabri Edirnekapı Şehitliği'ne nakledildi. Mezarı, Süleyman Nazif ve arkadaşı Ahmet Naim Bey'in mezarları arasındadır.

İşte birkaç hatıra o cenaze merasiminden:

“...Bizler bu alana geldiğimizde, namaz saatinin yaklaşmış bulunmasına rağmen bir tabuta rastlamadık; hep birlikte bekliyoruz. Birden lokantanın ön kısmına bir cenaze otomobilinin geldiğini gördük. İki kişi üzerine örtü dahi konulmamış bir tabutu indirdiler. Yoksul bir fakirin cenazesinin getirildiğini düşünerek bir kısım arkadaşlar yardıma teşebbüs ettiler. Fakat tabutun Mehmet Akif'e ait bulunduğu anlaşılınca bir anda yüzlerce genç ağlamaya başladı. Gençler hemen Emin Efendi Lokantasının bayrağını alarak tabutun üstüne örttüler; sonra merhumun bir kısım yakın arkadaşları gelmeye başladı ama ne vali, ne belediye reisi ve ne de tek partinin yöneticilerinden hiç kimse ortalarda yoktu. Cenaze artık tamamıyla gençlerin sorumluluğunda kalmıştı. Gençler gerekli saygı ve vakar içinde, hiçbir tahrike kapılmaksızın cenazeyi omuzlarında Edirnekapı Mezarlığı'nın şehitlik karşısında bulunan kısmına taşıdılar. Dini merasim yapılmadan önce hep bir ağızdan hançerelerimizi patlatırcasına İstiklâl Marşı'nı söyledik.”¹³

“Cenaze Beyazıt'tan kalkacak. Oraya gittim. Kimseler yok; bir cenazenin geleceği belli değil. Biraz sonra çiplak bir tabut geldi. “Bir

13 (Prof. Dr. Sulhi Dönmezer Tercüman gazetesi, 5 Ocak 1987)

fukara cenazesi olmalı” dedim. O anda, Emin Efendi Lokantası'nın sahibi Mahir Usta bir bayrakla cenazeye koştu. Sebebini anlamadım. Yine o anda yüzlerce genç peyda oldu... Üniversitenin büyük sancağına çıplak tabutu sardılar. Cenazeyi tanıdım. Al sancağa sarılan tabut üniversite gençlerinin bir ürperme manzarası alan elleri üzerinde gidiyordu. Cenazenin arkasında yekpare bir karaltı yürüyordu. Bunlar, bir işaretin, bir teşekkülün topladığı insanlar değildi. Kendi kendilerine sırf cenaze için gelmişlerdi. Bu, şahit olunmayan güzel dostluktu...” Akif'in tabutu, Edirnekapı'ya kadar omuzlarda taşındıktan sonra naşı Kur'an ve İstiklal Marşı ile defnolundu. Ama cenaze merasiminde göze batan gençlerden bir çoğu sorguya alınmıştır.”¹⁴

Nitekim kabrinin başında konuşma yapan Prof. Dr. Abdülkadir Karahan anlatıyor: Üç gün sonra beni Yüksek Öğretmen Okulu'ndan Emniyet Müdürlüğü'ne istediler. Bir şube müdürü beni sorguya çekti. “Ne sıfatla, resmî makamların törene gerek görmediği bir şairin kabri başında konuşma yaptığımı” sormuştu. Milli Marşımızın eli öpülecek şairinin kabri başındaki hitabemin takdir yerine adeta tekdirle karşılanmak istenmesini, bugün bile, bir muamma gibi çözemediğimi de işaret etmek isterim.”¹⁵

Kıymet bilmeyen milletler kıymet yetiştiremezler. Dünyada hiçbir yer ve hiçbir zamanda “milli marşın”ı yazmış bir insana devlet yöneticileri böyle davranmamışlardır. Mazlum şairin son zamanlarındaki içine kapanışında büyük bir kırgınlığın, amacına ulaşamamanın, umutsuzluğun, kenara itilmişliğin, layık olduğu yerde olmayışının, psikolojik baskıya maruz olmasının... etkileri büyüktür. Akif'e düşmanlığın temelinde Akif'in inancı yatmaktadır. Ama o

14 M. Cemal Kuntay

15 Türkiye gazetesi, 10 Ocak 1992

zalimler, kadir bilmezler ya unutuldu ya da zulüm ile anılırken Akif milletin gönül tahtına yerleşti.”¹⁶

Yakılan Bir Emek

Her alanda olduğu gibi, düşünce ve ifade alanında da özgürlüğe peynir ekmekten ziyade, hava gibi, su gibi muhtacız. Kendi insanından ve ülkesinden bunu bilinçli olarak esirgeyenlere yazıklar olsun... Bu özgürlükleri ülkeme kim getirirse, kim bunun için çabalar didirirse, bilsin ki bu millet O’nu daima ayakta alkışlayacak, ölüp gitse de minnet ve şükranla anacaktır. Ben de milletimden biri olarak hep öyle olacağımı işte burada açıkça ifade ederim.

Mehmet Akif Üstadımızın o muhteşem mealinin macerasını bilirsiniz değil mi? Hani TBMM kendisinden bir Kur’an meali yazmasını rica etmiş, o da yazmaya başlamış ve Mısır’da eserini tamamlamıştır. Akif neden Mısır’da yaşamak zorunda kalmıştı, o da ayrı bir macera.

Aynı makam Elmalılı M. Hamdi Yazır üstadımızdan da bir tefsir yazmasını istemiş, o da o muhteşem eseri “Hak Dini Kur’an Dili” adlı tefsirini yazmıştır. “Marifet iltifata tabidir.” demişler ve iyi ki üstadımızdan böyle bir tefsir yazmasını istemişler. Yoksa nerden yazacaktı... Çünkü O’nun ilimde esas alanı daha çok fıkıh idi. Fıkıh’a dair çalışmaları da vardı ve bu yarım kalan notlar ölümünden çok sonraları yayınlandı da. Prof. Dr. Ferhat Koca kardeşimizin bu yayın üzerine güzel bir değerlendirme yazısı da yayınlandı.¹⁷

16 <http://www.ilkadimdergisi.net/node/1006>

17 Ferhat Koca, “Alfabetik İslâm Hukuku ve Fıkıh İstılahları Kamusu I-V”, *İslam Araştırmaları Dergisi*, İstanbul 1999, III, 297-300.

Neysel, bu arada M. Akif'in kulağına acaip garaip haberler gelmektedir. Korkar tabi, kendisinin bir Kur'an cinayetine alet edilmesi için Mısır'da arkadaşı İhsan Beye bırakır meali ve der ki: "Kur'an Meali ile ibadet mecburiyeti getireceklermiş. Gidip bir bakayım. Eğer aslı yoksa bildiririm. Benden bir bilgi gelmezse, ben ölünce bu Kur'an Mealini yak. Benim kitabım böyle bir zulme alet olmasın."

Şu bildiğimiz meşhur Ekmeleddin İhsanoğlu'nun babasıdır o zat ve Ekmeleddin Beyin de ifade ettiği gibi maalesef talimata uyularak yakılmıştır o eser. Keşke biraz bekletilse, ortamın değiştiği görülse ve yakılmasa idi... Vefasızlığa keşke dediğimizin farkındayız amma, maksadımız malum, keşke o aziz kitap yaşasaydı... Çünkü M. Akif büyük bir şair, bir dil ustası ve elde olan bazı şiirsel Kur'an çevirileri baz olarak alınır da bir tahmin yürütülürse, yakılan o eser Türk dili ve edebiyatı için de çok ama çok büyük bir kayıptır. Atalar, "kaçan balık büyük olur." demişler. O kayıp kitap bizim içimizde hep bir ukde olarak kalacaktır.

İşler tabii seyrinde gitmezse işte böyle olur. Bir yerde insan kıymeti bilinmezse işte böyle olur. Dayatmanın, baskının, zorbalığın ve zulmün olduğu yerde işte böyle olur. Vatan kurtaran aslanların, fikirleri uyuşmadı diye silah arkadaşlarını ve cephe dostlarını dışlamalarının, hatta ihanetle suçlayarak hayatına kastetmelerinin, kaçıp gurbet elde acı içinde yaşamalarına mecbur etmelerinin sonu işte böyle olur.

Böyle büyük kayıplar ve böyle "keşke keşke" diye inlemeler yani...

Akif'in Perişan Ailesi

Akif'in ailesine gelince, İstiklal Marşı Şairi, fikir ve dava adamı Mehmet Akif Ersoy'un çocukları uzun yıllar yokluk ve sefalet için-

de yaşadıktan sonra bu dünyadan göçtüler. Yıllardır şiirleri okunan, fikirleri savunulan ve örnek bir şahsiyet olarak gösterilen Mehmet Akif'in çocuklarına sahip çıkılmaması ise manidar bulunuyor.

Mehmet Akif'in İsmet Hanım'la evliliğinden Cemile, Feride, Suad, Emin ve Tahir isimli beş çocuğu bulunuyordu. Şimdi sırayla sonlarını görelim kısaca.

Cemile

Cemile, 1883 yılında Kahire' doğumlu Ömer Rıza Doğrul ile evlendi. Kocasası aslen Burdurlu bir ailenin çocuğuydu. Ailecek Mısır'a göç etmişlerdi. Ezher'de hukuk eğitimi gördü ama gazeteciliğe ilgi duydu ve mesleğe Mısır'da başladı. Hayatının akışını değiştirecek kişi olan Mehmet Akif Ersoy'la da Mısır'da tanıştı.

1. Dünya Savaşı'nın arifesindeki Osmanlı başkentine (İstanbul) de Ersoy'la yeniden konuşabilmek için geldi. Bu gelişi aynı zamanda Mehmet Akif'e damat olmasıyla sonuçlandı. Akif'in kızı Cemile'ye aşık oldu. Evlendiler. Hem evlilik hem de dünya savaşının başlaması üzerine Mısır'a dönmekten vazgeçti. İstanbul'da kaldılar.

Büyük bir gazeteci ve yazar olarak hayatına devam etti. Masondu. "Tanrı Buyruğu" tefsirini yazdı. Birçok telif ve tercüme kitapları vardır.

Ömer Rıza Bey'in Cemile Hanım'la evliliğinden üç çocuğu oldu. Bülent, Nazan ve Rezzan.

Rezzan Hanım'ın oğlu TKP Genel Başkan'larından Aydemir Güler'dir. Yani Aydemir Bey, Ömer Rıza Bey'in torunudur. Zamanın fesadıyla işte bu gibi satır aralarına düşülen küçücük notlarda kaybolur gider imanlar, evlatlar, torunlar...

Emin Ersoy

Mehmet Akif'in büyük oğlu Emin Ersoy askerlik görevini yaptığı sırada, koğuştaki arkadaşlarına Kur'an okuyup tefsir ettiği gerekçesiyle Divan-ı Harbe verildi. Tutuklanan Ersoy, çavuş arkadaşının yardımıyla askeri cezaevinden kaçarak, o dönemde Fransız manda yönetimindeki Kırıkhan'a kadar geldi. Kırıkhan'da yakalanan Ersoy ve arkadaşı Türkiye'ye iade edildi.

Kitabevi Yayınları'ndan çıkan "Ali İlmi Fani'nin Rıza Tevfik'e Mektupları" isimli kitapta Akif'in oğlu Emin Ersoy ile ilgili bir anekdot yer alıyor. Akif'in yakın arkadaşlarından Ali İlmi Fani bir gün bir mektup alıyor. Mektup Kırıkhan hapishanesinden geliyor. Yazan Akif'in büyük oğlu Emin Ersoy'dur. Akif'in Mısır'da yaşadığı bir dönemdir. Kırıkhan ise o dönemde Fransız manda yönetimindeki Hatay'a bağlıdır. Ali İlmi olayı şöyle anlatıyor:

"...Bir gün elime Bereketzâde Cemil Bey'e hitaben yazılmış bir mektup tutuşturuyorlar. İmzaya baktım, 'Kırıkhan hapishanesinden Mehmet Akif Beyin mahdumu Emin.' Okudum. Diyor ki: 'Kırklareli'nde vazife-i askeriyemi ifa ediyordum. Arapça bildiğim için ara sıra arkadaşlarıma Kur'an okur, ayetleri tefsir ederdim. Bu hareketim irtica mahiyetinde görüldü. Divan-ı Harb'e tevdi olundum ve tevkif edildim. Tevkifhaneden şimdi benimle beraber bulunan çavuşumun delalet ve himmetiyle firar ettik. İstanbul'a geldik, oradan bir vapura atladık. Mersin'e çıktık. Mersin'den yaya olarak Antakya'ya gelirken jandarmalar halimizden şüphelendi, pasaportlarımız olmadığından her ikimizi de Kırıkhan'a gönderdiler. Şimdi bizi Türkiye'ye iade edecekler. İmdadımıza yetişiniz.'

Maalesef imdatlarına yetişemedik, çünkü mektup yazılıp elden ele bana gelinceye kadar günler geçmiş, kendileri de hududu aşmıştı.

Bilmem ne ceza verecekler? Akif Bey'e yazmadım. Çocuğunki divanece bir harekettir. Asker koğuşunda Kur'an tefsir okunur mu? Bugünkü inkılâb rejiminden bu derece gafletin manası ne?"

Cezasını çeken talihsiz adam uzun yıllar yoksulluk içinde yaşar. Bunalım içinde yaşadığı bir gün Gazeteci Yazar Çetin Altan' a gider. Çetin Altan o anı bakın nasıl anlatır:

"Yıl 1966 sonları, bir öğle sonrası odamdayım. "Sizi biri görmek istiyor" dediler. Buyursun... Dedim. İçeri tıraşı uzamış, üstü başı bakımsız, yaşlıca, çelimsiz bir adam girdi. Hazırol'u andıran bir duruş ve hafif bükük bir boynula "Bendeniz Mehmet Akif'in oğluyum." dedi.

Bir anda ne olduğumu şaşırdım... Nasıl şaşırdım bilemezsiniz. Eski bir dostluk havası yaratmak istercesine:

"Oooo buyurun buyurun, nasılsınız?" türünden bir yakınlık göstermeye çalıştım. O, tavrını bozmadı: "Rahatsız etmeyeyim. Sizden ufak bir yardım rica etmeye gelmiştim." dedi.

Gökler mi tepeme yıkıldı, yer mi yarıldı da, ben mi yerin dibine geçtim; doğrusu fena allak bullak oldum... Ve tek yapabileceğim şeyi yaptım, cüzdanımı çıkartıp uzattım. O, bükük boynuyla, 'Siz ne münasip görürseniz,' dedi.

Cinnet cehennemlerinin tüm yıldırımları düşüyordu yüreğime. "Durun bakalım neyimiz varmış" gibilerden cüzdanı açtım; içinde ne varsa çıkardım, fazla bir şey de yoktu. Elimde tuttum. Bir iki adım attı. Sanırım sadece bir 10 yahut 20 lira aldı.

"Çok çok teşekkür ederim, rahatsız ettim." dedi ve çıktı.

Aradan bir ay geçti geçmedi; gazetelerde küçük bir haber ilişti gözüme: Beşiktaş'taki çöp bidonlarından birinde Mehmet Akif'in oğlunun ölüsü bulunmuştu...

Suat Ersoy

Babası Mehmet Akif'in emekli maaşıyla geçinen küçük kızı Suat Ersoy da 1991 yılında üzücü olaylarla karşılaştı. Kızları Ferda ve Selma Argon'la birlikte Beyoğlu'nda yaşayan Suat Hanım evden atılmak istendi.

Bu üzücü olayın gazetelerde yer alması üzerine dönemin Başbakanı Turgut Özal, Suat Hanım'a Halkalı'da bir daire tahsis etti. Ancak ekonomik sıkıntılar ailenin yakasını bir türlü bırakmadı. Evini satmak zorunda kalan Suat Ersoy Hanım, Kadıköy'de Vakıflara ait döküntü ahşap bir eve taşındı. Suat Ersoy Hanım bu evde zor günler yaşadktan sonra yaşama veda etti.

Tahir Ersoy

Mehmet Akif'in küçük oğlu Tahir Ersoy ise tercüman olarak çalıştıktan sonra emekli oldu. 2000 yılında da karaciğer ve kalp yetmezliğinden vefat etti. Emekli maaşı yeterli olmadığı için Ankara'da SSK'ya bağlı bir hastanede tedavi edilen Ersoy, daha sonra İstanbul'a getirilerek, Esmâ Hatun Hastanesi'ne yatırıldı. Ancak hastalık iyice ilerlemiş olduğundan tedavi sonuç vermedi ve Tahir Ersoy hayata gözlerini kapadı.

Tahir Ersoy'un cenaze törenine ise ne yazık ki çok az insan katıldı.¹⁸

18 <http://www.ilkadimdergisi.net/node/1047>;
<https://www.facebook.com/notes/ottoman-empire-osmanl%C4%B1-imparatorlu%C4%9Fu/mehmet-akif-ersoy-ailesinin-ba%C5%9F%C4%B1na-gelenler-i%C5%9Fte-bu-kadar-sahip-%C3%A7ikiyoruz/390955903439>

Bunlar acı, yalın ve sade birkaç örnek. Daha bunun gibi nice alimlerin, velilerin, müftülerin, hoca efendilerin çocukları imansızlık bataklarında boğuldu gittiler. “İlim ve Özgürlük” kitabımızda bu ortamı anlatmaya çalışmıştık. İşte yaşanan sosyal depremin acı yıkıntıları, yaman kayıpları...

Korkunç Bir itiraf

Tanınmış müsteşriklerden Lois Massignon, “Batılılaşma” sürecindeki başarılarını iftiharla anlatarak, Müslümanların geri kalanlarını da Hristiyanlaştırmaya çalışan misyonerlere hedeflerini gösterirken şöyle seslenir:

“Müslümanlar’ın her şeyini bozduk yok ettik. Dinleri, inançları, dine bağlılıkları, insani duyguları yok oldu. Onların milli ve manevi değerlerini batı medeniyeti potasında eriterek kendimize benzettik. İslamiyet’i öğrenmeyi, yaşamayı, namaz kılmayı, Kur’an öğrenmeyi suçluluk ve gericilik olarak göstermeyi başardık. Artık çoğu hiçbir şeye tam olarak inanmıyorlar. 14 asırlık dinlerini, itikatlarını, ibadetlerini tartışır hale getirdik. Derin bir boşluğa düşürdük. Bundan sonra siz misyonerlerin işi daha da kolaylaştı. Maaş bağlayarak, vize vererek, yurtdışında iş imkanı, hatta cinselliği kullanarak Müslümanlar’ı Hristiyan yapınız.”¹⁹

Gerçi o bu emrini Hristiyan misyonerlerine vermişti ama ortam bu işe o kadar uygun hale geldi ki, ileride göreceğiz, bu memleketin

19 Su Dergisi, yıl: 1, sayı: 3, Mayıs Haziran 2005. Kadir Mosturoğlu , *Tarihten Günümüzde Tahrîk Hareketleri* isimli hacimli eserinin ikinci cildine yukarıdaki itirafı koyarak başlar. Kitabının ikinci bölümünün başlığı ise şöyledir: İslam’da Büyük Deprem Kemalist Tahrifat. Biz bu kitabımızda işin dinî ve fikrî boyutunu işledik. O ise tarihî boyutunu geniş olarak işlemiştir. Bu yüzden okunmasını tavsiye ederiz.

içinden sözde Müslüman Batıcılar içinde Müslümanları “tanassur etmeye”, yani “Hristiyanlaştırmaya” çalışanlar çıkacak, hatta hızlarını alamayarak bu işi devlet eliyle oldu bittiye getirmek isteyeceklerdir. Biz bu macerayı “Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma” kitabımızda özel bir başlık altında işlemiştik, bakılabilir.

Batılılaşmada İki Örnek Daha

Batılılaşma hareketlerinin netice vermesiyle artık maalesef İslam medeniyeti yıkılmış, yerine Batı medeniyeti ikame edilmeye çalışılmaktadır. İslam hukuk, aziz şeriat kaldırılmış, mederseler, tekkeler ve zaviyeler kapanmıştır. Artık okula gidenler kendi din ve medeniyetinin temellerini şöyle dursun, duvarlarını ve çatısını bile öğrenemeyeceklerdir. Batı kültürünün etkisiyle açılan okullarda Müslüman kalmak mümkün değildir. Halk bunu görmüş ve “okul” denen talihsiz yerden dini imanı adına korkmuştur. “Gavur olurlar” korkusu karabasan gibi bastırıp karartmıştır içini.

Halk haksız da değildir. Zira korktuğu bu “gavurluğun” mümkün olmamasının ilk şartı, okullarda okuduğuna inanmamaktır. Bir talebe için bu ne demektir? Buna kaç kişinin kendiliğinden gücü yeter?

Hiç şüphesi güç yetirenler, bir dış destek sayesinde bunu başaramışlardır. Eğer o yoksa, elimizle okula verdiğimiz çocuklarımız “bizim” olmaktan çıkacak, bize bir “yabancı”, bir “ecnebi”, bir “Batılı” olacaktır. Artık onun için İslam sadece bir atalar kültürüdür. Hayattan kopmuş, hayatla bağlarını kesmiş, tarihte kalmış ölü bir din, bir düşünce, bir medeniyet. Hayatla alakası kesilmiş bir hayat tarzı.

Ne zamana kadar?

Ya okuma aşkı ile derin bir tecessüs birleşir de resmi müfredat dışına çıkarsa, ya bir bilge kişiye, bir alim, arif ve veli kişiye yolu düşerse belki kurtulma ümidi vardır. Kurtulma, yani imanını kurtarma, ecnebi kalmaktan yerli olmayı başarma. Ya da mezara kadar bir yabancı olarak yaşama kendi ülkesinde. “Öz yurdunda garip kalma” bir anlamda. “Öz vatanında parya”.

İşte Cemil Meriç ilk şıkkın, yani kaide kural tanımayan bir tecessüs ve okuma azminin, Necip Fazıl Kısakürek ikinci kısmın, yani bir bilge kişinin, bir müşidin eliyle kendi din ve medeniyetini tanımanın belli başlı örneklerindedir. Her ikisi de yaşadıkları acı tecrübeleri kaleme almışlar, kurtuluş maceralarını yazmışlardır.

Neden bu iki isim?

Evet, benzer serüveni yaşayan çok insan varsa da bu ikisi Batılılaşmadan intikamlarını çok güzel almışlar ve verdikleri pek kıymetli eserler ile bu hakikati olanca çıplaklığı ile ortaya sermişlerdir. O ikisini okuyan bir insan, altın kadehte sunulan zehirli şerbeti içmez. İçse de kurtulacağı eczanenin yolunu bilir.

Allah Tealâdan bizi de yazdığımız bu ve diğer kitaplarımızla, ümmeti ve insanlığı içine zehir katılmış bu balı yemekten sakındırmada başarılı kılarak iman ve hayat kurtarmalara vesile olanların arasına katmasını niyaz ederiz.

Batılılaşmada Necip Fazıl Örneği

Üstat Necip Fazıl bir çok kitabında, özellikle de “Bablâli”de, hayat hikayesini, düşünce çizgisimi, hakikatı buluş macerasını anlatır.

Küçük yaşından itibaren iyi mekteplerde okur. Devrin düşüncesini ve hayat tarzını kabullenmiştir. Eğitimi tamamlamak için

Paris'e gider. Ama yaşadığı bir "bohem" hayatıdır. Batının sefahetine ve sefaletine daha fazla dayanamaz ve İstanbul'a döner.

Dinden uzak, kötü alışkanlıkların karanlık dehlizlerinde yaşanan küflü günahlarla dolu bir hayatı vardır. Tek bir marifeti vardır; şiir yazar ve başarısının farkındadır. Adı "Genç Şair"e çıkmıştır. Bu vesileyle elitlerden oluşan geniş de bir çevresi vardır. Gururlu ve kibirlidir.

Hayat böyle akıp giderken günün birinde bir Allah dostu ile karşılaşır. Kafası allak bullak olur. Hakikat diye bilip sevdiği her şey yalan olup çıkmada ve yeni öğrendiği gerçeğin bayozu altında tuz buz olmaktadır. Hayatı, amacı, istikameti, hizmeti, her şeyi değiştirmiştir artık.

Fakat kendi özüne dönüş çok da kolay olmamıştır kuşkusuz. Bu şiirlerine de yansır. Bu büyük bir "çile"dir yaşadıkları. Tabiri caizse tepetaklak oluşturu. Yıkımdır ruh dünyasında. Başın kerpiç kerpiç dökülmesidir. Öz kafatasından zehir kusmaktır.

Yeni bir dünyaya uyanır ve yaman bir savaşa soyunur. Artık bğyğk bir davanın hammalıdır. Bazem yalnız, bazen kalabalıklarla yürür üstüne Batılılaşmanın, sahte kahramanlar ve ucuz devrimlerin üstüne. Zindanlar onunla şereflenir. Çile onunla zevke dönüşür. Edebiyat onunla halk tarafından okunur olur. Şiirleri okurken can alacak, kalbi durduracak kadar duygu yoğunluktadır.

İşte 1939 da yazdığı "Çile" o macerayı anlatmakla başlar ilk bölümünde. Biz o şiirden bazı parçalar alarak bizi ilgilendiren noktalara değinmek istiyoruz. Sonuçta o şiiri bu satırları okuduktan sonra yeniden bir bütün halinde okumayı tavsiye ederiz:

Gaiblerden bir ses geldi: Bu adam
Gezdiresin boşluğu ense kökünde!

Ve uçtu tepemden birden bire dam
Gök devrildi, künde üstüne künde...

Pencereye koştum: Kızıl kıyamet!
Dediklerin çıktı. İhtiyar bacı!
Sonsuzluk elinde bir mavi tülbent,
Ok çekti yukardan, üstüme avcı.

Ateşten zehrini tattım bu okun.
Bir anda kül etti can elmasımı.
Sanki burnum değdi burnuna(yok)un.
Kustum, öz ağzımdan kafatasımı.

Bir bardak su gibi calkandı dünya;
Söndü istikamet, yıkıldı boşluk,
Al sana hakikat , al sana rüya!
İşte akıllılık , işte sarhoşluk!

Ensemde örsünde bir demir balyoz
Kapandım yatağa son çare diye.
Bir kanlı şafakta , bana çil horoz
Yepyeni bir dünya etti hediye.

Bu nasıl bir dünya hikayesi zor;
Mekânı bir satır, zamanı vehim.
Bütün bir kainat muşamba dekor,
Bütün bir insanlık yalana teslim.

Nesin sen , hakikat olsan da çekil!
Yetiş körlük , yetiş takma gözde cam!
Otursun yerine , bende her şekil;
Vatanım sevgilim , dostum ve hocam!

Şair aylarca sorular sorarak gezinir kararsızlık ve korku içinde.
Uykuyu yitirir. Delirmeye ramak kalmıştır. Fikir çilesi çok yamandır:

Bir fikir ki, sıcak yarada kezzap,
Bir fikir ki, beynin zarında sülük.
Selâm , selâm sana haşmetli azap;
Yandıkça gelişen tılsımlı kütük.

Akrep , nokta nokta ruhumu sokmuş.
Mevsimden mevsime girdim böylece
Gördüm ki , ateşte cımbızda yokmuş.
Fikir çilesinden büyük işkence.

Şair ne biliyorsa kuşku içindedir. Öğrendiği her hakikat bir yalan
olarak mnünde yıkılıp gitmektedir. Kendindeki sırrı ve gücü henüz
keşfedemediği için, kendini çok güçsüz ve yalnız hissetmektedir:

Ben ki toz kanatlı bir kelebeğim,
Minicik gövdeme yüklü Kafdağı,
Bir zerreciğim ki , Arş'a gebeyim,
Dev sancılarımın budur kaynağı!

Ne yalanlarda var , ne hakikatta .
Gözümü yumdukça gördüğüm nakış
Boşuna gezmişim yok tabiatta.
İçimdeki kadar iniş ve çıkış.

Ancak bu çile boşuna çekilmemektedir. Akıl ipinin kopacağı bir anda gökten şefkatli ve merhametli bir el uzanır ve yaşlı gözlerini silerek bir okşayışla doğru fikir manzumesini başına bir taç gibi giydirir:

Gece bir hendeğe düşercesine,
Birden kucağına düştüm gerçeğin.
Sanki erdim çetin bilmecesine,
Hem geçmiş zamanın , hem geleceğin.

Açıl susam açıl! Açıldı kapı;
Atlas sedirinde maverâ dede.
Yandı sırça saray, ilahi yapı
Bin bir avizeyle uçsuz maddede.

Atomlarda cümbüş, donanma şenlik
Ve çevre çevre nur , çevre çevre nur.
İç içe mimari , iç içe benlik;
Bildim seni ey Rab , bilinmez meşhur!

Nizam köpürüyor, med vakti deniz;
Nizam köpürüyor, ta çenemde su.

Suda bir gizli yol, pırıltılı iz;
Suda ezel fikri, ebed duygusu.

Kaçır beni âhenk , al beni birlik;
Artık barınamam gölge varlıkta
Ver cüceye , onun olsun şairlik
Şimdi gözüm büyük sanatkârlıkta.

Ötelet ötelet, gayemin malı;
Mesafe ekinim, zaman madenim
Gökte Samanyolu benim olmalı;
Dipsizlik gölünde, inciler benim.

Diz çök ey zorlu nefis, önümde diz çök!
Heybem hayat dolu, deste ve yumak.
Sen, bütün dalların birleştiği kök;
Biricik meselem , Sonsuza varmak...

Sonra yalnız yürümeyecektir bu yolda. Önünde “Sonsuzluk Kervanı”, arkasında “Sakarya Destanını” yüksek sesle okuyan bir “Büyük Doğu” gençliği ve gözyaşları ile onları takip eden bir büyük halk kitlesi ile yürümektedir. Hele de son yürüyüşü çok muhteşem olmuştur. Batılılaşmanın hayatını mahvettiği bir aydından, yep yeni bir münevverin doğuşunu an be an seyreden millet, tabutunun arkasından, tabutunu taşır gibi, davasını da yüklenip gitmektedir.

Batılılaşmada Cemil Meriç Örneği

Cemil Meriç Hatay'lıdır. Aslı balkanlardan göçen bir aile. Diğer Osmanlı şehirleri gibi kozmopolit bir yapısı olan Hatay, o yıllarda bir Fransız mandasıdır. Tanzimat'ın getirdiği mektep – medrese ikiliğinin yanı sıra Fransız okullarının da bulunması pek çok insanı etkilediği gibi Meriç'i de etkiler. Meriç'i Doğulu yaptığı kadar Batılı yapan da budur belki. Liseye dek Osmanlıca okuyup, Osmanlıca yazarken, Fransız hocalardan Fransızca öğrenmeye başlar. Bu, Meriç'e hem Fransız Edebiyatı'nı ve Batı düşüncesini sevdiren, hem de emperyalist Batı'yı tanıtır. Bu nedenle şairliğinin de, Türkçülüğünün de bu yıllara tekabül etmesi bir tesadüf değildir. Meriç yine o yıllarda Türkçü duyguların etkisi ile Fransız sömürgesine karşı “Unutma ve Affetme Türk Genci” başlıklı bir makale kaleme alır ve bu onun liseyi bırakmasına yol açar. Türkçülüğü lise son sınıfta gittiği İstanbul'da Kerim Sadi ve Nazım Hikmet'i tanınmasıyla son bulurken, bundan sonra sosyalist olduğu yıllar başlar. Meriç, hayatının bu iki dönemi için daha sonra şunları söyleyecektir: “Hayır bütün bu tercihlerin, bir tefekkür çilesinden doğduğunu sanmıyorum. Ne Marx'a geldiğim zaman Marx'ı tanıyordum, ne Türkçülüğüm bir araştırmamanın mahsulüydü.”

Bilinçli bir tercihle seçmediğini söylediği bu iki dönemden sonra bilinçli olarak seçtiği yeni bir dönem başlar. Daha çok okuyup, daha çok düşündüğü bu yıllarda Meriç'in amacı, insanları birbirinden ayıran tüm kelimeleri aydınlatmaya, yumuşatmaya çalışmak olur. Bu dönemi ve daha sonra bütün hayatını özetleyecek sözcük de burada ortaya çıkar: “tecessüs”.

Önce Batı'ya yönelir, Batı'nın kelimelerini araştırır. 1960'lara dek Batı edebiyatını (özellikle Fransa) ve Batı düşüncesini anlamaya çalışır. Fakat bu, onu şöyle bir gerçeğe götürür: Batı'nın her kelime-

si birer mefhumdur. Meriç, bu yıllarda onun için hem bir sosyolog, hem bir tarihçi hem de bir edebiyatçı olan Balzac'tan çeviriler yapar. Ayrıca Ayın Bibliyografyası, Yücel, Gün, Amaç, Yirminci Asır, Yurt ve Dünya gibi pek çok dergide yazılar yazar. Fakat bu yıllar onun ayrıca "Fildişi Kulesi" nde olduğu yıllardır.

Meriç'in "Fildişi Kule"den çıkması 1960'lardaki araştırmalarının sonucudur. 1960'larda bu kez Doğu'ya yönelir, Doğu'nun kelimeleri üzerinde düşünür. Doğu, ona İbn Haldun'u, İslam'ı, Hind'i, Maxime Rodinson'u tanıtır. Meriç'e asıl entelektüel kimliğini kazandıran da bunlar olur. Daha sonra yavaş yavaş İslam ve Sosyalizm sentezi oluşmaya başlar. "Rodinson'u 1966'lardan beri tanırım. İlk okuduğum kitabı, düşünce hayatımda geniş ufuklar açan ciddi bir inceleme idi. "İslamiyet ve Kapitalizm". Aynı yıl Lozan Kulüp'te İslamiyet ve Sosyalizm üzerine uzun bir konferans verdim... Sonra Rodinson'un "Marksizm ve Müslüman Dünya" isimli 700 sayfalık bir eseri daha çıktı (1972). Bu çok zengin ve gerçekten çok düşündürücü eseri de çevreye tanıtmak istedim". Meriç'in bu sözleri belki, 1967'de yazdığı "Saint – Simon" ile sosyalizme eğilmesini ve 1974'te basılan "Bu Ülke" ile "Fildişi Kulesi"nden çıkmasını açıklayabilir.

1970'lerde Meriç ayrıca Hisar, Orta Doğu, Türk Edebiyatı, Doğu, Köprü, Gerçek gibi dergilerde de yazar. Bu dergilerde farklı konular işlemeye başlar. Örneğin 1972'deki Hisar'ın 72. sayısında "Batı Çıkmazı" adlı başlıkla Sait Halim Paşa'yı, Osmanlı'yı ve Batı'yı anlatır. Yine, Hisar'ın 1979'daki 263. Sayısında "Asya, Avrupa" adlı bir başlıkla Doğu – Batı sorununa değinir. Fakat bu dönem yazdıkları ne sağda ne de solda yer almasına müsaade eder. Osmanlı'ya duyduğu hayranlık solu, sola beslediği muhabbet ise sağı rahatsız eder. Solu rahatsız eden bir şey daha vardır: Meriç'in kitaplarının Ötügen

Neşriyat'tan çıkıyor olması. (1981'den sonra bu durum değişecek, kitapları değişik yayınevlerinden çıkacaktır.)

Bu dönemde Meriç de sağ-sol arasında bir tercih yapmaz. "Araf"ta bir münzevi olmak, sağda ya da solda yer almaktan daha güç olsa bile tercihi bu yönde olur. Aslında bu zorunlu bir tercihtir. Onun bulunduğu yer ne sağdır, ne sol. "Sağ Batı düşüncesini memnu meyve sanıyor. Sol kayıplarının muhasebesini bilinçli olarak yapıyor. Bu iki düşman arasında münzevi aydın hareketlerini nasıl ayarlayacak?" sözleri onun içinde bulunduğu yalnızlığın ve çaresizliğin bir göstergesidir aslında. Meriç'in hemen her söyleminde buna benzer ifadeler vardır. Fakat bu, bir eleştiriden ziyade onun gerçeğini ve trajedisini anlatan ve belki de duruşunu haklı kılmaya çalışan bir müdafaadır daha çok.

Yine şu sözleri onun hem düşünce hayatında, hem de kendi içinde yaşadığı yalnızlığa bir örnektir: "Benim trajedim şu bir kaç satırda: Sevebileceklerim dilsiz, dilimi konuşanlarla konuşacak lakırdım yok. Yani dilimle, zevklerimle, heyecanlarımla "Büyük Doğu" kadrosundayım. Düşüncelerimle, inançlarımla "Yön"e yakınım. Bu bir kopuş, bir parçalanış. Başka bir trajedi de şu: yabancı dil bilenler Türkçe okumuyor, ben yabancı dil bilmeyenlere hitap edemiyorum, daha doğrusu yabancı dil bilmeyenler, kendi dillerini de bilmiyorlar."

Meriç'e bu yalnızlığı yaşatan, düşünce hayatında varmış olduğu son noktadır: "Osmanlı". Yalnız bu, ne sağın ne de solun görebildiği bir Osmanlı'dır. Ondaki Osmanlı, İslamın ve sosyalizmin meydana getirdiği, ırk, dil, din ayrımı gözetmeden oluşturulabilen tek vücutluk, her unsuru aynı potada eriten siyasi bir formasyondur.

Hayatı boyunca her türlü kategorizasyonu reddeden ve düşünsel serüveni boyunca pek çok durakta konaklayan Meriç bu yolcu-

lukta pek çok da konuya değinir. Yazılarının konusunu Osmanlı'dan Cumhuriyet'e toplumsal hayat, Tanzimat Batılılaşması, Doğu-Batı, kültür, modernleşme gibi konular oluşturur.

Nihayet ölürlen dudaklarından hasretle iki kelime dökölür: "Sevgilim Muhammed" Sallallahu aleyhi ve sellem..

Buradaki hayat hikayelerinden derlediğimiz yazıları zevkle okuduğunuzu zannediyorum. Çünkü insan, herkesi "kalbince" bilirmiş. Ben de bu tür yazıları zevkle okuyorum. Acı tatlı bin bir hatıradaki bizim maceramız var. Öyleyse hoşgörünüze sığınarak size bir tavsiyede bulunayım mı?

Hatırat okuyunuz derim. Büyüklerimizin hayat ve hatıralarını...

Hatırat Okuyunuz Derim

Bu Batılılaşma bataklığını en iyi bize tarih, biyografi ve hatıra kitapları verir. Bediuzzaman Said Nursî, Kazım Karabekir, Kadir Mısıroğlu, Hasan Hüseyin Ceylan, Mustafa İslamoğlu gibi yakın tarihi yazarların eserleri ne acılarla doludur. Hatta "Yakın Tarih Ansiklopedisi" bile yazıldı. İçi ibretker ke dolu...

Ama ben başka bir şeye dikkat çekmek istiyorum; hatıralar...

Yakın tarihimizde nice hatıralar yazılmış ama bunların çoğu henüz basılmamış. Kimisi yasaklara takılıyor, kimisi ortamı uygun bulmuyor, kimisi yanlış anlaşılmaktan korkuyor, kimisi de zarar görmekten vs. Rıza Nur'un hatıraları nasıl bir panik doğurdu biliyorsunuz. Şimdi ancak eksikliği ile beraber bulabilirsiniz.

Bu açıdan yakın tarihimizde yaşanmış hayat hikayelerini ve hatıratları okumanızı tavsiye ederim. Mesela size iki eser ismi vereyim. Bayılacaksınız okurken. İlki, Ali Ulvi Kurucu'nun beş ciltlik hatıraları. İkincisi de Ahmet Muhtar Büyükçınar'ın "Hayatım İbret Aynası"

hatıra kitapları. Mahiz İz Hocanın “Yılların İzi” iyi bir örnek oldu. Derken Hayrettin Karaman, Sabahattin Zaim, Tayyar Altıkulaç gibi isimler de yazdılar. “Ben de Yazdım” diyen şu adam gibi, sizler de yazın lütfen. Gördüğüm her hayatı ilginç kişiye bunu söylüyor, faydasını anlatmaya çalışıyorum. Mesela Tahir Büyükkörükçü Hocama da anlatmış, ikna eder gibi olmuştum, ama hala ses soluk çıkmadı.

Cumhuriyeti, batılılaşma ihanetini onlar kadar canlı, diri, duygulu ve etkin kim anlatabilir?

Sadece bizim ülkemizdeki alimlerimizi, düşünürlerimizin değil, dünyanın her yerinden insanlarımızın hatıratları da çok önemlidir. Mesela bunların içinde şu anda aklıma gelenleri sayayım, aman ne zevklerle okumuş, ne kadar mutlu olmuştum. Malkom X, Hasan el-Benna, Ebu'l Hasan Ali en-Nedvî, Malik bin Nebî, Mustafa Sıbaî, Said Ramazan el-Bûtî.

Bunların ötesinde tabakat, teracim ve tezakir kitapları da çok önemlidir. Özellikle de Muhammed Ebu Zehra'nın “İmamlar” serisi ile Nedvî'nin alimlerin hayatına dair çok ciltli eseri. Yine alimlerimizi tanımada ve hayatlarına dair bilgileri nerelerde bulabileceğimize dair bilgiler vermede “Diyabet İslam Ansiklopedisi, (DİA.). de muhteşem bir eser olarak büyük bir hizmet görmektedir.

Amaç Bilinç Kazanmak

İçinde yaşadığımız atmosferi bilmek, durumumuzu, dünyadaki konumumuzu iyi tesbit etmek zorundayız. Ayaklarımızın yere sağlam basması gerekir. Kendimizi kandırmanın faydası yoktur.

Bu açıdan bakıldığında, tarihin en zor zamanlarından geçtiğimizi bilmemiz gerekir. Hiçbir zaman düşmanlarımız bugünkü kadar maddî ve Manevî olarak donanıma sahip değillerdi. Şimdi hem ilim

ve teknik gibi gerçeklerde, hem de fikir ve felsefe, sistem ve yöntem gibi şişirmelerle büyük bir iddianın içindedirler ve kendilerine güven duymaktadırlar. Aksine Müslümanlar büyük bir ruhi bozgun yaşamakta, kendilerine güven sarsılmış bulunmaktadır.

Böyle bir zamanda yeniden diriliş mümkündür. Çünkü bizim elimizde, başkalarında olmayan büyük bir nimet vardır; İslam. Bu gücün farkında olduğumuz gün, düşmanlarımızın gücü kağıttan kaplanlara dönüşecektir. Yeniden yer yüzü harikalar yaşayacaktır.

İşte bu sebepten ötürü diyoruz ki, bizim en büyük meselemiz, kendimizi farketmektir. kendimizi tanımak, bizi güçlü kılan değerlerimizi yeniden keşfetmektir. Yeniden Kur'an'a dönüş. Yeniden İslam'ı öğrenip yaşamak. Yeniden imanın izzetini tadmak. Yeniden, kendisinden başka güç ve kuvvet olmayan Allah Teâlâ'ya sahih iman, sağlam itimat, sonsuz tevekkül, uğruna ceht ve çaba. Yani cihat.

İzzet, Allah ve resulünden kaynaklanmakta ve insanlar arasında Müslüman için en önemli özellik olmaktadır. Kula kulluğu reddeden Müslüman için dize getirilmek, boyun eğdirilmek ve zillete düşürülmek kadar kahredici bir acı ve azap tasavvur edilemez. İmanın tadını almış bir mü'min için, ateşten bir çukurda diri diri yakılmaktan çok daha çirkin ve tiksindiricidir imandan ayrı düşmek.

İnsanın zor zamanları olur. Çetin sınav günlerinden geçer insan zaman zaman. İnancını korumak, büyük bedeller isteyebilir. Bunun için uyarılmıştır önceden. Bunun tarihi örnekleri sergilenmiştir Kur'an ve sünnette... İşkence, kendine güveni olmayan küfrün, insan onurunu redderek sergilediği gelir geçer bir çirkinliktir. Her yeni, eskinin muhafazakarlarından az çok nasibini almıştır işkenceden. İnsan, imanı ve onuru oranında işkenceden payını almıştır onursuz

düzenlerde... Bundan kaçmak ya da kurtulmak kolay değildir. Dava sahibi bir insanın, bundan kurtulması mümkün değildir.

Çağımızın mü'mini de yoğun baskılar ve işkenceler içindedir, çetin sınavlardan geçmekte, sırtlarında ateşten gömlek, avuçlarında kor taşımaktadırlar. İnsanlığa İslam'ın mesajını taşıyanlar, bunun kaçınılmazlığını bilmektedirler ve bu bilinçle davranmaktadırlar.

Söz, bir yere kadar etkilidir. O yerden sonra, söz ve eylem birliği söz konusudur. Eğer insan sözünün bedelinden kaçacaksa, bir yerden sonra susmalıdır. Ortalık onun sözleriyle cıvık cıvık çamur olsun istemiyorsa, susmalıdır insan bir yerde.

Uhud savaşının arkasındaki zor günlerde galipler, Efendimizin üstünde yoğun baskılar uyguluyor, en azından kendi tanrılarının da bir işe yaradığının açıklanmasını istiyorlardı. Bu davanın ölçülerini koyan yüce yaratıcı şu ayetleri indiriyordu bu tutumlar karşısında:

“Ey peygamber, Allah'tan kork; kafilere ve münafıklara itaat etme! Kuşkusuz Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. Rabbinden sana vahyedilene uy; Allah yaptıklarınızdan haberdardır. Allah'a dayan; Allah, vekil olarak yeter.”²⁰

İşte bu ayetler, Hz. Peygambere (s.a.v.) kafir ve münafıkların önerilerine uymamasını, inançta asla ödün vermemesini, Allah (azze ve celle) ın kanunları, buyrukları, ölçüleri dışına çıkmamasını, böyle bir davranıştan sakınmasını, yalnız Allah'a dayanmasını, Allah'ın korumasının kendisine yeterli olduğunu, bunu böyle bilip, böyle bilmenin gereğini yapmasını emretmiştir.²¹

Mekke döneminin hangi safhalardan geçtiği bilinmektedir. Küfürün ve şirkin, bir dönem Müslümanlara, “bir sene sizin dininiz, bir

20 Ahzap 33/1-3.

21 S. Ateş. Yüce Kur'an'ın Çağdaş Tefsiri 7/130.

sene de bizim dinimiz yürürlükte olsun” teklifine karşı gelen ayetler çok kesindir ve inançta, kullukta bir ortaklığı kesinlikle reddetmiştir.²² Eğer aksi olsaydı, ihtimaldir ki, ileride gelecek olan boykotlar, ekonomik ambargolar, sürgünler, suikastlar... hiç olmayacaktı... Ama, İslam da belki kendi toplum ve düzenini bulamıyacaktı...

Peygamber (sav), bizim için en büyük örnektir.²³ Model şahsiyettir o... Ona emir, bize de emirdir. Ona konulan yasak, elbette bizi de bağlar. Allah'ın, onu insanların görüşlerine uymaması, Allah'ın indirdiklerine uyması, değilse sapıtacağı ve acılı azaplara duçar olacağı hususundaki sakındırmaları, ikazları, Kur'an'da az değildir.²⁴

22 'Kafirun' suresi ve nuzül sebebine bakılabilir.

23 Ahzap 32/21.

24 Mesela bakınız Maide 48-59. Bakara 120.145, Ra'd 37. Kehf 28. Müminun 71.vd

BATILILAŞMAYLA KAYBOLAN NESİLLER

Kafir Olalım İsterler

Bir akşam biraz dinlenmek isteğiyle televizyon başına oturdum. İlgi çekici bir program veya izlenebilir bir film arıyordum. Zampinklerken bir resim dikkatimi çekti. Afganistan dağları gibi bir yerde, Afgan kıyafetleriyle Müslümanlar vardı. Durdum orda. Sokaklara yoksulluk, perişanlık, kirlilik, kargaşa ve karmaşa hakim. Her yerde eli silahlı, sakallı adamlar.

Merakımı celbetti ve kaldım orada. Bir yabancı filmimdi, şimdi adını dahi hatırlamıyorum. Kabul etmek gerekir ki sürükleyici bir senaryosu vardı ve iç içe geçmiş iyi ve kötü casuslar, teröristler, darbeciler, siyasetçiler, polisler ve barış için çalışanlar. Araya serpiştirilmiş aile, çocuk, okul, sanat sevgisi.

Ama her kötünün yanında, terör makinası Müslümanlar var. Afganistan'da din alimi bir zat, etrafında mücahitler, cihat adına ele geçirdikleri bir bombayı daha çok çocukların bulunduğu bir etkinlikte patlatarak kafirlerden intikam almak istemektedirler.

Ama oyun içinde oyun vardır. Kanlı entrikalar ve olaylar olur. Din istismarcısı teröristler her haltı yerken "Allahu Ekber" demektedirler. Bunu da bizimkiler seslendirirken yavan ve yanlış ve sulandırarak seslendirerek çirkinliğe çirkinlik katmaktadırlar.

Derken bu teröristler git gide davayı da unuttur ve her şeyi para için yapan aşağılık birer adam olur ve feci bir şekilde gebertilirler. O din alimi de Afganistan'da teröristleri halleden uçaklar ve bombalarla saldırılıp öldürülür.

Filmin sonunda uygar batı bir kere daha ilkel doğuya, daha açıkçası Müslümanlara galip gelir ve dünyayı kurtarır. Dünya rahat bir nefes almıştır.

Bizimkilerin "Ayrılık" adıyla İsrailileri ayıplayan ayıplanan bir dizinin karşısında acaba bunun gibi kaç film yaptı kafirler cephesi, sayısını bilen var mı? Ve de bu sadece bir film mi? Eğlenmek için yapıldı ve orada kaldı mı?

Keşke öyle olsa ve orda kalsaydı...

Bugün Batı İslam dünyasına "gerici, yobaz, ilkel, çağdışı, terörist, kökten dinci, (fundamentalist)" olarak bakmıyor mu? Onlara göre bu İslam dünyası demokrasi, insan hakları ve hukukun üstünlüğü ile ıslaha muhtaç aşağılık bir dünya değil mi?

Soru da hazır: Hâlâ bu dine inanmaya devam mı edeceksiniz? Bu din faydalı olsaydı, önce inananlarına bir yarar sağlardı değil mi?

Tek kurtuluş var, o da bu dini ehlileştirmek. Bizim tabirimizle "kafirleştirmek". Yani bu dinde reform yaparak, İslam'ın o sert, o acımasız ve bu çağda uygulaması mümkün olmayan ilkel kanunlarından(!), yani şeriattan kurtulmak. Bu da Batıyı almakla ve de özellikle de laikliği uygulamakla olur. Laikliğin tek şartı da batı hukukunu alıp uygulamaktır.

Bunu istemektedirler. Batılılar, yani Yahudiler ve Hıristiyanlar bunu istemektedirler. Bu ise bir Müslüman için dinden çıkmaktır, yani mürted olmaktır, irtidat etmektir. Allah Teâlâ'nın sakındırdığı da budur:

“Sırf nefislerinden ileri gelen bir kıskançlık sebebiyle, Ehl-i Kitaptan birçok kimse, gerçek kendilerine ayan beyan belli olduktan sonra, sizi imanınızdan uzaklaştırıp kâfir haline çevirmek isterler. Allah bu husustaki emrini bildirinceye kadar affedin ve hoşgörün. Şüphesiz Allah her şeye kadirdir.”²⁵

“Ey iman edenler! Eğer Ehl-i Kitaptan bir kısmına uyacak olursanız, iyi bilin ki onlar sizi imanınızdan sonra küfre çevirmek isterler.”²⁶

İlk sunduğumuz ayetlerin iniş sebebi olarak şu olay anlatılır: “Yahudi hahamlarından Fenhas b. Azura ve Zeyd İbni Kays ve daha birkaç kişi, Uhud savaşından sonra Huzeyfe b. Yemân ile Ammar b. Yasir’e:

- Başınıza gelenleri gördünüz ya, eğer hak din üzerinde olsaydınız, muharebede bozguna uğramaz, mağlup olmazdınız. Artık bizim dinimize dönünüz, bu sizin için daha iyi, daha hayırlıdır. Bizim yolumuz sizinkinden daha doğrudur, demişler.

Bunun üzerine Ammar onlara:

- Sizce andını bozmak nasıldır?” diye sormuş, onlar da:

- Korkunç bir şey” demişler. O da:

- Öyleyse dinleyin, ben hayatta olduğum müddetçe Muhammed’e küfretmemeye andetmiş, söz vermişimdir.” diye cevap vermiş. Yahudiler:

- Ha, bu adam sapıtmış.” demişler.

Huzeyfe de:

25 Bakara, 109.

26 Al-i İmran, 100

- Bana gelince, Rabbim Allah, peygamberim Muhammed, dinim İslâm, imanım Kur'ân, Kâ'be kiblem, müminler de kardeşim. Ben de bundan memnunum.” demiş. Daha sonra bunu gelip Resulullah'a anlatmışla r. O da:

- İsa bet etmiş ve felah bulmuşsunuz.” buyurmuş. Daha sonra da bu âyet inmiştir.”²⁷

Yahudiler ve Hıristiyanların bizi dinimizden döndürerek kafir etmek istemeleri anlaşılmaz bir şey değildir. Esas anlaşılmaz olanı, Müslümanların dinlerinde eksiklik bulup ondan vazgeçmeleridir.

Daha da anlaşılmaz olanı nedir biliyor musunuz?

Müslümanların kafir olmayı istemedikleri halde, bilmeden din-den çıkıp kafir olmalarıdır. O da dinlerinin bir kısmını alıp da bir kısmını “çağdaşlık, laiklik, sekülerizm” adına atmalarıdır.

Yarın ahirette “niye bize bildirmediniz?” diye sitem etmemeleri için ilgilileri uarması bizden. Gerisi kendilerine kalmıştır elbette.

Batının Ezelî İslam Düşmanlığı

Özelde Türklerin, genelde bütün müslümanların İslam'dan uzaklaşmalarının sebebini sadece Batı Medeniyetinin manevi tesirlerinde aramak büyük bir hata olur. Çünkü bunda Hıristiyan hükümetlerin bize karşı besledikleri derin düşmanlık ve tükenmez kin ve nefret de aynı derecede tesirli olmuştur. Zira bu tecdid – yenileşme hareketlerinin başladığı devirlerde devlet adamlarımız şöyle düşünüyorlardı:

“Memlekete batı taklidi müesseseleri ve Avrupalı anlayış ve yaşayış esaslarını getirirsek, Avrupa hükümetlerinin sevgisini kazan-

27 Elmalılı, Hak Dini Kur'an Dili, Azim Neşriyat, I. 384.

maya, eski düşmanlıklarını hafifletmeye ve bencilliklerini yumuşatmaya muvaffak oluruz.”²⁸

Bu zan inanca dönüştü. Bunun gereği de İslam’ı memleketten uzaklaştırmaktı, onu da yaptılar.

Benzeri görülmemiş olan bu gayr-ı tabii hal, ne çeşit olursa olsun bütün ihtilallerin muhakkak uyandırması gereken tepkiyi şimdiye kadar kısmen geciktirmiştir. Tarihin getirdiği ağır şartlar, halkın içinde bulunduğu fakirlik, yoksulluk, bitkinlik gibi zaruretler bir gün ortadan kalkacaktır. İşlerin tabii yoluna girdiği bir gün elbette gelecektir.

İşte o zaman, İslam inkarcılara galip gelecek, Müslümanlar dine karşı olan bütün sapıklıkları bir kere daha yenecektir. Bütün insanlık için çıkarılmış bu önder ümmet, bu Ümmet-i Muhammed, bir kere daha bütün milletlerin başına geçecek ve onları mutluluk yollarına sevk edecektir.

Bizler önceleri milletçe geri kalmamıza sebep olarak İslamiyete daha çok sarılmayıp daha iyi tatbik edemeyişimizi gösteriyorduk. “Kabahat bizde” diyerek kusuru kendimizde buluyorduk. Fakat “Batılılaşma” sürecinde bugüne gelince geriliğimizin sebebini kendi kusur ve ihmallerimizde değil, mübarek dinimizin esaslarında bulmaya başladık. Kendimizin değil, dinimizin yetersiz ve noksan oluşunda arıyoruz geri kalmışlığımızı. Ziya Paşa bile:

“İslam imiş millete pâbend-i terakkî,
Evvel yok idi, iş bu rivayet yeni çıktı.”

diyor kendi zamanında, hatırlarsanız.

28 Konu ile ilgili bkz. Said Halim Paşa, *Buhranlarımız/İslamlaşmak*. Alıntı için bkz. M. Ertuğrul Düzdağ, *Türkiye’de İslam ve İrçlik meselesi*, s. 150.

İşte Müslümanlar için en büyük ve en korkunç felaket aslında budur. Bu yüzden “Batılılaşma” bir “kafirleşme”, “irtidatlaşma”, yani “dinden dönme” sürecidir. Evet, batılılaşma tam bir “mankurtluk” macerasıdır.

Batıcılık Depreminden Sonrası

Bu süreçten sonra, sorsan kendisini Müslüman zanneden birçok insan, İslam’ı ülke için doğrudan doğruya tehlike görmüş ve onun adına “irtica” diyerek dinle, dinin kanun ve kurumları ile ve dindarlarla mücadele etmeyi varlık sebebi saymışlardır. Bunlar batının “yeniçeri” olmuş, onlar yararına Müslümanlarla savaşmaktadırlar.

Bu ne büyük bir talihsizliktir. Bir zamanlar Osmanlı, Batı Fütühatlarında ele geçirdikleri çocukları okutarak eğitiyor, güzel bir Müslüman yapıyor, sonra onlara savaş sanatını öğreterek yeni İslamî Fütühatlarda kullanıyordu. İslam Ordusunun en etkililerinden birisi olan “yeniçeri” böyle yetişiyordu. Fakat ne yazık ki ecdadının ruhundan ve kök asaletinden ayrılan Batıcılar, kendi çocuklarımızı Batılı bir kafir gibi eğiterek İslam’dan soğutup nefret ettiriyor ve Batıcılık düşüncesini, yani “kafirleşmeyi” onlar eliyle yayıyor, Müslüman çocuklarını küfrün yayılmasında kullanıyorlardı. Ne kadar büyük bir acı değil mi?

Evet, çağın en büyük belası, en yaman fitnesi, en amansız derdi « Batılılaşma » denilen dalalet ve irtidattır. Bununla savaşmak ise en büyük cihattır.

Gövde İslam Kelle Kafir

Halk bugün “aydın”, o günün “münevver” denilen kesiminden daha akıllı ve irfan ehlidir. Bu mübarek Müslüman halk, İslam’ı gönüllü kabul ettiği için, kendisini idare edenlerden ve sözde aydın ge-

çinenlerden daha akıllı, daha irfanlı, daha hak tanır ve kadirşinas olduğu için, Batıcılık adına iktidardakiler ve aydınlar atsa bile o İslam'a ve bütün İslamî müesseselere bağlı kaldı.

İdare edenler ve aydınlar da sırf bu bağlılıktan çekindikleri için onları tamamen kaldıramadılar. Fakat zayıf halleriyle ölüme terk ederek, yanı başlarında yeni tarzda müesseseler, mahkemeler ve mektepler kurdular.

Bu yeni kurulanlar ise Fransız kurumları ve Fransız mekteplerinden üstün körü alınmış olduklarından, soğuk iklimdeki limon ağacı gibi getirildikleri muhit ile hiçbir ilgileri yoktu. Memleketimize Fransa'nın kendisi kadar yabancı idiler. Böylece millet içinde yerli ve yabancı olmak üzere ikili bir yaşam biçimi başlamış oldu.

Batılılaşma "Kafirleşme" Sürecidir

Son aşırıda bu usul ile meydana getirilen inkılap veya devrimleri burada saymak lüzumsuzdur. Size yalnız şu kadarını söyleyelim ki, bunların hepsi bizim akaid ve inanç esaslarımıza karşı aşırıdır beslenen derin bir düşmanlık hissini bütün alametlerini taşıyordu.

İşte "tecdit, yenilenme, aydınlanma, batılılaşma, çağdaşlaşma, modernleşme, reform" adı altındaki bütün bu yenilikler, aşırılarından beri kurulup yerleşmiş olan inançları, fikirleri, töreleri, örf ve adetleri, ananeleri, kısacası İslam dinini ve ahlakını yıkıp yok etmekten başka bir şey değildir. Sonuçta bu durum memleketimizi her gün bir çeşit kötü neticelerini gördüğümüz maddi manevi kaos, karmaşa ve kargaşaya ve çöküşe sürüklemekten başka bir şeye yaramadı.

Çok Garip bir devrim devresinin sonlarını yaşıyoruz. Millet iradesi kendini idare etmekte olanlarla mücadele ediyor. Onların aşırılıklarına, ham hayallerine dayanan tasavvurlarına karşı devamlı

mücadele ederek aydınlarını itidale ve ihtidaya çağırıyor. Hikmet ve basirete davet ediyor.

Oysa tam tersi olmalı değil miydi? Ne garip bir tecellî bu ya Rabbi!

İmana Rağmen Batılılaşma

Batılılaşma bizim için nerden bakarsanız bakınız, katmerli felakettir. Biz Müslümanların maalesef kendi kimliğimizden, imanî izzetimiz ve özlü medeniyetimizden ayrılarak, aşağılık bir taklit ile, “çağdaş uygarlık düzeyi” diye “küfür medeniyetinin” bütün sorunlarını, açmazlarını, az bir teknik karşılığında almamız, yaşadığımız en büyük felaketimiz olmuştur.

Bu kör taklit konusunda Allah'ın onca ikazına rağmen, yine de düştük maalesef. Bizi biz yapan değerlerden bu kaçışımız, affedilemez bir hatadır. Bizi “yardan uçuran bir tutam ot”, onların maddi üstünlükleri olmuştur. Aldandık maalesef. “İhanete uğradık” desek de olur. Çünkü güvendiğimiz dağlara kar yağmıştı.

İkisi de bizim gibi büyük medeniyetler kurmuş bir millet için ardır, ayıptır. Bu utancı yaşadık, hala da yaşıyoruz maalesef.

Evet, devam edelim. Bunun sonucu elbette cehalettir, irtidattır, ayrılıktır, fakirliktir, geri kalmışlıktır, zillettir, suçtur, kavgadır, zulümdür, anarşidir, terördür.

Şimdi kendi coğrafyamızda gördüğümüz bunlardan başkası değildir maalesef. Birbirine bitişik bir sürü düşman kardeş(!) ülkeler. Ümmet darma dağınık ve per perişan. Halklar şimdilik birbirini seviyor, ama yönetimler düşman yapmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Bu ortam imansızlığın ortamıdır. İnançta kirlenme böyle bir bataklıkta başlamıştır. Bunun sonucunda da tarihin hiç devrinde görülme- yen toplu irtidatlar yaşanmıştır bu çağda maalesef.

Özellikle yetişen yeni nesiller, koyu bir cehalet içinde kalmıştır. İsimleri Müslüman ismi, gönüllerinde İslam da var. Ama ne tarihle- rini biliyorlar, ne dinlerini, ne de kültür ve medeniyetlerini. Üstelik bilmeden imanlarının sıhhatine aykırı inanç, söz ve işler sebebiyle dinden çıkarak kafir oluyorlar.

Fakat ne yazık ki bunun farkında bile değiller. İslam dışı dinle- rin, sistemlerin bayraklarını kaldırıyor, ilke ve ideolojilerine sahip çıkıyor, bunun için çalışıyor, hatta ölüyor, öldürüyorlar da, dinden dönmenin, kafir olmanın, yani irtidat'ın farkında bile olamıyorlar. Üstelik yaşanan bu cehalet yüzünden bu mürtedlere kimse "mürted" muamelesi de yapmıyor.

Bu acı olanlardan sonra gerçek Müslümanlar yönetimde azın- lıkta kaldılar. Daha doğrusu bilerek uzaklaştırıldılar. Zavallı halk ise susturulmuş, sindirilmiş, korkutulmuş, türlü bahanelerle ezilmiştir. Gerçek adlarıyla kimse çağırılmıyor onları şimdi ülkelerinde. Artık onların adı gerici, yobaz, mürteci, dinci, aşırı dinci, kökten dinci, fundamantalist, fitneci, fanatik, radikal, marjinal, takunyalı, çember sakallı, üfürükçü, tarikatçı vs. vs. olmuş...

Batılı emperyalistler amaçları sömürüyü devam ettirmek, alın terini, emeğin bereketini ve ümmetin servetlerini sömürmek için İslam dünyasındaki zalim, zorba, baskıcı, işkenceci yönetimleri desteklemekten utanmıyorlar. Kendi ülkelerinde insan hakları diye haykıranlar, sömürdükleri bu dünyanın sorunlarına kör ve sağır ke- siliyorlar.

Vaziyet maalesef budur.

Bilindiği gibi bir hastalığı tedavide öncelikli gereken, doğru teşhistir. Buna göre bu imanla bağdaşmayan kirli ve hastalıklı ortamdan kurtulmak ve yeniden Müslüman bir toplum inşa edebilmek için, derdi bilmek gerekir. Bilmek ve onu üreten kirli ortamı temizlemek, manevi bataklığı kurutmak gerekir.

İşte bu mütevazı kitabın amacı inançta görülen bu kirlenmeyi ve hastalığı teşhis ve tedavi etmektir. Bu teşhis ve tedavi üstünden gelen sağlıklı bir hareketle yeniden İslam toplumunu, İslam devletini ve medeniyetini inşa etmektir. Bu uğurda bir görev üstlenmek, bu binada bir tuğla olmak arzusundadır.

Yazılımından basım ve dağıtımına kadar kitaba emeği geçen herkese hürmet, muhabbet ve teşekkürlerimi sunarım. Bundan sonrası okuyucularına kalmıştır. Keşke maddi imkanı yerinde olan kardeşlerimiz, bu kitaptan beş on tane alarak lise ve üniversite gençliğine hediye ederek okutabilseler. Onların imanına faydadan kendilerine de bir hisse muhakkak gelecektir, “sebepl olan, yapan gibidir” kaidesine.

Zamanın cihadı budur. Silahla, kurşunla değil, kitapla, kelimelerle şimdiki cihad.

“İnançta Kirlenme” kitabı bu cihadın önemli bir işaret taşı olabilir. Bu kitabı anlayarak okuyanın hayatı değişebilir. Yazarak, okuyarak, alıp hediye ederek bunda bir payımız olsun istemez miyiz?

Her neyse. Olan oldu. Artık sızlanma yerine, çarelere bakalım. “Olanda hayır var” denilir. Büyük veli öyle der:

Hak şerleri hayreyley
Zannetme ki gayreyley

Arif anı seyreyler
Mevla görelim neyler
Neylerse güzel eyler.

Bunda ne gibi hayırlar vardır veya ne gibi hayırları doğuracaktır henüz bilemiyoruz. Bildiğimiz şu; bir kere yıkıldık, ama ne yıkıldık!.

Neden?

İçimizde bir bozgun yaşadık çünkü. Kendimizi değiştirdiğimiz için, Allah da bizi değiştirdi. Onun değişmeyen adetidir bu. Ancak bu yıkılışımız, uzun tarihî süreç içerisinde radyasyon gibi üstümüze çöken bid'ad, hurafe ve yanlış yapılanmalar gibi tortulardan kurtulup yeniden yaman bir kalkış için belki de gerekliydi, bilemiyoruz. Kitap ve sünnetten uzak düşen, Peygamberimiz ve Hulefa-i Raşidin'in tatbik ettiği şûra'ya dayalı bir idari sistemden ayrılıp, krallığa dönüşen, tecdit ve ihya düşüncelerinden uzak, mevcut her türlü statükoyu sorgulamadan muhafazaya çalışan, taklitle savunamadığı zamane bal-vozlularıyla sarsılmış, çatlamış, oynamış bir binayı, belki yamama ve sıvama yerine, yıkıp yeniden yapmak gerekiyordu.

Belki kalkışımız asr-ı saadetteki gibi bir dinamizmi yeniden yaşamak, bütün dünyaya arz edilecek İslam'ın aziz yükü altında ezilmeyecek yakın bir imanı ve cihat şuurunu elde etmek içindir, bilemiyoruz. Ancak, kesin bildiğimiz şu ki, dünya ve ahiret saadeti ancak ve ancak imana ve onun gerekliliklerine bağlıdır. İslam'ın, onun iman, ibadet, hukuk ve ahlakının değeri, bireysel ve toplumsal fayda ve kıymetleri konusunda sayısız eserlerimiz vardır.

Eskilerin yazdığı "hikmet-i teşri"lerin yanında, çağımızda da değişik coğrafyadan bir çok alim ve düşünürümüz bu konuda kalem oynatmışlardır. Çünkü materyalizm ve pozitivism gibi bir çok batı-

lı düşünce imana saldırmakta, topyekun dinleri reddetmekte idi ve maalesef umulmadık bir şekilde yayılmakta idi. Laiklik, sekülerizm, sosyalizm, komüniz, kapitalizm, liberalizm... çağdaş putlar olarak dikiliyorlardı. Bunlar adına insanları kurban etmeye hazır hastalar da vardı.

Maalesef korkulan da oluyordu dünyanın şarkında, garbında. İslam'ın bunlara bir diyeceği olmalıydı elbette. Müslümanlar o sözü söylediler de. O da başka bir kitap konusu.

Zamanımızda Müslümanların Kafirleşmesi

Zamanımızda maalesef göz ardı edilemeyecek boyutta bir “irtidat”, yani “Müslüman iken dinden dönme” gerçeği olunca, ister istemez tekfir meselesi de çokça gündeme gelmektedir. Bunun da olumlu ve olumsuz yanlarıyla yaşadığımız hayatta güncelliğini koruduğunu görüyoruz.

Bilindiği gibi irtidat, akıllı ve ergin bir kişinin kendi özgür irade ve ifadesiyle dinden çıkmasıdır. Bazıları belki bilmeyebilir, ama Müslüman olduktan sonra dinden çıkılmaz diye bir kural yoktur. Girildiği gibi çıkılır da. Peki, hangi durumlarda bu gerçekleşir?

Akaid kitaplarımız imanın sağlıklı ve Allah Teala katında geçerli olmasının şartlarını genellikle üç maddede özetlerler. Biz bu maddeleri az önce görmüştük. Orada şu iki maddeye çok dikkat etmeli, hatta manasını iyi kavrayarak ezberlemeliyiz:

“Kur'an ve mütevatir sünnet ile tespit edilen hiç bir iman esası inkar edilmemeli, yalanlanmamalıdır. Çünkü iman bir bütündür, bölünme ve parçalanma kabul etmez. İman esaslarından birini inkar, tümünü inkar gibidir.”

“Farz ve haram gibi dini hükümlerin, kanunların, şeriatın, emir ve yasakların, iman esasları gibi güzel ve faydalı olduğuna, fert ve toplumun dünya ve ahiret saadetini temin ettiğine kesin inanmalı, bunları yaşamada inat ve kibirlilik göstermemeli, bunları zamansız, yararsız, çirkin, çağdışı, gericilik ve yobazlık olarak görmemeli, ne bunlarla, ne de bunlara inanıp yaşadığı için Müslümanlarla alay etmemeli, küçük görmemeli, hafife almamalı ve gıcık kapmamalıdır.”

Aksi takdirde, kişi kendini mü'min saysa da hiç şüphesiz o, Allah ve Müslümanlar katında mü'min değildir. Bu, daha önce de dediğimiz gibi “Allah adına ahkam kesmek” değil, “Allah'ın bildirdiği ilke ve ölçülerini” ilim ile tespit edip ortaya koymaktır.

Öyleyse bu mesele çok önemlidir. Her zaman ve her insan için çok önemlidir, ama özellikle de bizim zamanımızda çok çok önemlidir.

Neden mi?

Susuz koyunların suya koştuğu gibi insanlar, özellikle de ikinci fıkrada belirtilen şekillerde maalesef küfre koşturmaktadırlar da ondan. Üstelik bunu önlemeye çalışan sevgili çobanın feryat eden önleyici makamdaki kavalı da hiç dinlenmemektedir.

İslam Ve Sosyal Düzen

İslam bireysel ve toplumsal hayatımıza yasal bir çerçeve çizmiştir. Müslümanlar içtimai hayatlarını bu ilahî yasalara göre düzenlemek, sorunlarını bu kanunlara göre çözmek, aralarında meydana gelen anlaşmazlıkları bu ahkama göre halletmek zorundadırlar.

Bu mecburiyet hem dünya hayatlarında barış, emniyet, asayiş, istikrar, huzur, refah, kalkınma ve kardeşlik açısından daha fadali ve güzel, hem de ahiret hayatı bakımından mutlak gerekliliktir.

Birisi kalkar da “İyi ama ben bu kanunları, bu İslam ahkamını, bu ilahî yasaları kabul etmek istemiyorum. Onun yerine insanların geliştirdiği evrensel değerlerden doğma ileri devletlerde uygulanan yasaları almak istiyorum” dese, buna hakkı yok mudur?

Bu önemli bir sorudur. Çünkü çağımızın en temel sorununa parmak basmaktadır. Bu soruya hem “evet” diyebiliriz, hem de “hayır”.

İki zıt bir arada olmayacağına göre bu sözü nasıl anlamalıyız?

Hemen söyleyelim; hem Müslüman kalmak, hem de bu soruya “evet” demek mümkün değildir. İnsan Müslüman olmuşsa, Allah Teâlâ'nın dinine, yasalarına kayıtsız şartsız iman etmeli, benimsemelidir. Bu işin olmazsa olmazıdır. Sonra da onları hayatında uygulamalıdır. İman noktasında eksiklik asla kabul edilemez. Ama amel ve uygulama noktasında eksiklik hoş karşılanmasa da telafi edilebilir, insanı dinden çıkarmaz. Tövbe kapısı daima açıktır.

Ancak insanın özgür iradesi vardır. Dilerse imandan çıkar, kafir olabilir. Eğer bir adam “ben Allah'ın kanunlarını, yani İslam'ın ahkamını, bu ilahî yasaları kabul etmek istemiyorum. Onun yerine insanların geliştirdiği evrensel değerlerden doğma ileri devletlerde uygulanan yasaları almak istiyorum” dese, Müslüman olarak buna hakkı yoktur. O zaman dinden çıkmayı göze alır ve kafir olur.

İnşallah şimdi “Bu soruya hem “evet” diyebiliriz, hem de “hayır” sözümüz doğru anlaşmıştır.

Ne yazık ki be durum bilinmediğinden bir çok kimse imandan çıkıp kafir olduğu halde kendini Müslüman sanmaktadır. Bizim bu çağda en büyük vazifemiz bu gibi insanları uyarmaktır.

Ama iyi biliyorum, zira kaç kere başımdan geçti, bu yüzden çok acı çektim, zarar gördüm, şimdi bazı bu durumda olanlar, “yahu adam uyarmasa imanımızı kaybederek sonsuza dek cehennemlik

olacaktıymış, şu adama bir teşekkür edelim” diyecek yerde, “bana bak hoca, kimde iman var yok onu Allah bilir. Adam ben Müslümanım diyorsa Müslümandır. Çağdaş kanunları kabul etmek laikliktir, aydınlanmadır. Sen hala bizi şeriata mı çağırıyorsun? Bırak insanları mü’min kafir diye ayırmayı ve bir biriyle çatıştırmayı. Memlekete ne zarar geldiye, sizin gibi halkı birbirine düşüren fitnecilerden geldi vs. vs.” diyeceklerdir.

Desinler, biz de doğruyu anlatmaya devam edeceğiz. Zira Rab-bimiz, kınayanın kınamasından korkmadan bizi sabırla hakkı tavsiye ile İslam’a davet etmeye devam etmemizi emretmektedir.

Bu konuda söylediklerimizin doğru olduğuna yalnızca şu ayeti bilmek ve üzerinde düşünmek bile yeterlidir:

“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin. Peygamber’e itaat edin. Sizden olan ülüemre (idarecilere) de itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz Allah’a ve ahirete gerçekten inanıyorsanız onu Allah’a ve Resûl’e götürün (onların talimatına göre halledin); bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir.”(Nisa, 59)

Evet, işte bu ayet müslümanların bilgi ve hüküm kaynaklarını sıralamıştır. Sonradan “Kitap, Sünnet, İcma ve Kıyas” şeklinde formüleştiren İslam’da hüküm verme, kanun koyma kaynaklarının temelini koymuştur. Sonra da sıkı sıkıya uyarmıştır: bir anlaşmazlık çıkarsa çözümün bu kaynaklara başvurularak aranacaktır. İslam’da yasama ve yargının temellerini işte ayet böylece ortaya koymuştur.

Gerek bu ilkeyi, gerekse bu ilkeler doğrultusunda konulan kanunları kalben reddetmek veya benimsememek, imana ters düşen bir davranıştır. İçten samimi olarak inanmakla birlikte bir menfaat karşılığı, bir çıkar hesabı veya daha başka dünyevi kaygılarla bunla-

rı terk etmek, kişiyi büyük günaha sokan, hem Allah Teala katında, hem de müslümanlar yanında yüzünü kara çıkartan bir harekettir.

Batılılaşma Kur'an'ı İptal Davasıdır

Batılılaşmanın amansız silahşörlerinden birisi şöyle diyor: “Yedinci yüzyılda Arap toplumunu geliştirmek için yapılan yasaların bugün ebedi ve ezeli olarak kalmasına imkan var mı?”²⁹

Ona sorarsınız “hayır! Asla!” diyecek ve bizden de öyle bir cevap bekleyecektir. Avucunu yalar. Biz bütün avazımızla alabildiğine haykırıyoruz: “Elbette vardır!”

Ama bu sistemde o bir azınlık değildir artık. Bin kere maalesef ki, dün sadece elitlerin düşüncesi olan bu batılılaşmanın getirdiği inkar, artık devlet dairelerini, üniversite anfilerini, siyasi parti merkezlerini, yargı kurumlarını, orduyu, eğitim camiasını, kısacası bütün sosyal kurumları ve halkın ekserisinin düşüncesidir. İnsanlar bilerek veya korkarak, artık şeriatı istemez hale geldiler.

Yerleri ve gökleri yaratan Allah Teâlâ'nın yarattığı insanlardan cahil olduğunu iddia etmek zır delilik değil midir? Kul, yaratıcısından iyi mi bilecektir?

İslam'ın yetersizliğini iddia eden cahiller acaba İslam'ı biliyorlar mı? Biliyorlarsa, nerden öğrenmişler? Hangi okulda, hangi üniversitede? Kimin kitaplarını okuyarak?

Kendi mübarek alimleri dururken kafirlerin kitabından dinlerini öğrenmek isteyenler sözde Müslümanlara yazıklar olsun!

Şimdi bu münasebetle din kardeşlerimi uyarmak için herkesin bilmesi ve dikkatle riayet etmesi gereken bazı bilgileri sunmak is-

29 <http://yenisafak.com.tr/gundem-haber/cetin-dogandan-kurana-hakaret-24.06.2014-660982>.

tiyorum. Hiç şüphesiz itikat, iman ve inanç deyince ilk akla gelen, Allah Teala'ya imandır. Gerek Allah Teala'yı, gerekse O'nun Kur'an ve mütevatir sünnette geçen isim, sıfat ve fiillerinden birini inkar eden, O'na eş ve ortak koşan, kız ve oğullar nisbet eden, dinden çıkarak mürted olur.

Gerek şaka, gerek ciddi Allah Teala'yı hafife almak, alay ve istihza etmek, dinini ve kanunlarını beğenmemek, "gökte otursun ve hayatımıza karışmasın" demek küfürdür, elbette insanı dinden çıkarır.

Bilindiği gibi Kur'an-ı Kerim Allah Teala'nın kelimidir. Onun bir kısmını, hatta bir ayetini inkar, tamamını inkar gibidir ve insanı dinden çıkarır. Yine Kur'an-ı Kerimi beğenmemek, küçük görmek, "Arabın kitabı, orta çağın karanlığı, eskilerin masalı" diye onunla alay ve istihza etmek, karışık ve çelişkili bilgilerle dolu demek, icazında şüpheye düşmek, ona ilaveler yapmaya kalkışmak, helalini helal, haramını haram bilmemek, hükümlerine dil uzatmak, insanı dinden çıkarır.

Bir kimse Peygamber Efendimizin (sav) Allah Teala'dan haber verdiği ayetlerin bir kısmında yalançı olduğuna veya yanılıp yanlış haber verdiğine inansa, kafir olur. İçinden ona buğz etse, yine kafir olur, mürted sayılır.

Kim İslam dininin ilahi olmadığına, kanunlarının geçersiz olduğuna, insanlara hayır ve mutluluk getiremeyeceğine, ona uyanların geri kalacağına inanırsa, dinden çıkar. İslam kanunları ile alay eden, onları oyun ve eğlenceye, istihza ve hakarete alan, onlardan gıcık kapan, onlara inanıp amel ettiği için Müslümanlardan, onlara davet ettiği için alimlerden, onların yolunda savaştığı için mücahitlerden gıcık kapan, dinden çıkar, kafir bir mürted olur.

Eskiler din ve şeriat için “kılı-dan ince kılıçtan keskindir” derlerdi. Yani dikkat gerekir.

Bu gerekliliğe dikkat etmeyenler zaten ondan çoktan vazgeçmişlerdir de o sebepten ellerinden ayaklarından küfür dökülür. Ah ortam bir müsait olsa, bak nasıl açıktan inkar ile ortalığı küfür ile doldururlar.

Nerde yetişti bunlar?

“Durun Kalabalıklar”

İslam, bireysel olduğu kadar aynı zamanda toplumsal bir din olarak, hem dünya için, hem de ahiret için elzemdir. Çünkü hem kişiyle Allah arasındaki ilişkileri düzenler, hem de kişiyle kendisi ve toplumu, hatta toplumlar arası ilişkileri düzenleyen yasaları barındırır içinde.

İslam başlı başına bir sistem, bir yaşama biçimi, bir medeniyettir. Bölünme parçalanma kabul etmeyen bir bütündür İslam. Onun iman ve ahlak esasları ile ibadet veya sosyal hayatı düzenleyen muameleleri arasında bağlayıcı olmak bakımından hiç bir fark yoktur. Birini inkar ile, bütünü inkar arasında bir fark yoktur yani.

Bunu, bazılarının hoşuna gitmiyor diye gizlemenin anlamı da yoktur, imkanı da. Çünkü İslam ortada. Onu kabul edip etmeme özgürlüğü tanınmıştır insana, ama bir kısmını alıp bir kısmını atmaya gelince, asla!

İnsan iradesini yansıtan yasalarla, Allah iradesini gerçekleştiren kanunlar arasındaki güzellik, yararlılık, hayırlılık ve mükemmellik, en az insan ile Allah arasındaki fark kadar açık, seçik, net ve kesin olduğunu, çağımızın insanlarına, ikna edici âfâki ve enfüsi delillerle bildirmeli alimlerimiz.

İnsanın kendini ilah zannettiği, Allah'ın uluhiyyet ve hakimiyyetine -haşa- kafa tuttuğu şu günlerde insana haddini bildirmeli bilginlerimiz. “Üç beş damla kan ve üç beş damla su” olan insan, “İslam'ın kanunla, nizamla alakası yoktur. Allah yarattıysa yarattı. Öyleyse, - haşa- göklerde otursun ve bizim hayatımıza karışmasın. Biz yer yüzü yaşamımızı kendi aklımız ve irademizle yaptığımız yasalarla düzenlemek istiyoruz...” gibi İslam'a göre kendini bilmez, haddini bilmez, baştan sona inkar kokan, kendini beğenme ve kibir kokan insana, gerçekleri göstermeli alimlerimiz.

Geldikleri yerle, İslam'ın ortaya koyduklarını kıyaslatmalı onlara. Gerçekleri gizlemeksizin açıklamalı onlara... “Çağdaş değerler” dedikleri ile, asırlar öncesi vahyedilen eskimez, pörsümez, ölmez değerleri, mutlak değerleri karşılaştırmalı ve farkı göstermeli onlara çağın diliyle.

“İslam, çağdaş dünyanın sorunlarını çözmeye yetmez” kibrini kırmalı. İnsan hakları, hayvan hakları, bitki hakları, cansız hakları nasılmış, nasıl korunurmuş göstermeli onlara. O uzunca bir süredir meydanı boş bulanlara...

Evet, uzunca bir süredir meydanı boş buldular inkarcılar. İslam, uzunca bir zamandır toplumsal hayatımızda düzenleyici bir değer olmaktan çıkarılmıştır. İslam yüreklere, vicdanlara hapsedilmek istenmiştir.

Akıntıya karşı kürek sallamak elbette zor olunca, müslüman bireylerin yaşamında da yaralanmalar oldu. İnancını uygulamaya dökememenin sancılarını yaşadı. İçinden ve dışından kaynaklanan engeller önünde acılar, ızdıraplar, pişmanlıklar, öfkeler, isyanlar yaşadı. Ağladı için için. Boşuna zalimlerden bir anlayış bekledi. Haklar ve özgürlüklere dair savruldu boşlukta sloganlar, ama konmadı maz-

lumların başına asla. Hep gücün, kuvvetin, iktidarın yamaçlarına kondular.

Karanlık güçler, derin devler hep korkuttular; sanki İslam'ı istemek, dünyadan kopmak, tecrit edilmek, terk edilmektir dünyalılarca. Yalnız ve yardımsız bırakılmaktı. Oysa külliye yalan bunlar...

İlk müslümanlara da şöyle demişlerdi. "Bir avuç insanız. Müslüman olursak, ayaklar altında kalırız."

Onlara, Allah cevap vermişti: "İnsanlardan değil, benden korkunuz."³⁰

Oysa İslam, uygar insanların dinidir. Bu gün bilinmemesinden ve uygulanmamasından ötürü bir ürkeklik yaşıyorsa, olumsuz propagandalara aldanılıyor demektir. Çünkü bizim mazimiz, çağımıza ışık tutacak, çağımızı özendirecek, hatta çağımızı utandıracak bir çok güzelliklere örneklik ve önderlik etmektedir.

İlk defa uygulanıyor değil ki İslam?

İşte bütün bu olumsuz yaygaralara inat alimlerimize iş düşmektedir:

"Haykırsam kollarımı makas gibi açarak:

"Durun kalabalıklar, bu sokak çıkmaz sokak."

İslam Özgürlük

İslam bireysel ve toplumsal hayatımıza yasal bir çerçeve çizmiştir. Müslümanlar içtimâî hayatlarını bu ilahî yasalara göre düzenlemek, sorunlarını bu kanunlara göre çözmek, aralarında meydana gelen anlaşmazlıkları bu ahkama göre halletmek zorundadırlar.

30 Maide, 44.

Bu mecburiyet hem dünya hayatlarında barış, emniyet, asayiş, istikrar, huzur, refah, kalkınma ve kardeşlik açısından daha fadalı ve güzel, hem de ahiret hayatı bakımından mutlak gerekliliktir.

Birisi kalkar da “İyi ama ben bu kanunları, bu İslam ahkâmını, bu ilahî yasaları kabul etmek istemiyorum. Onun yerine insanların geliştirdiği evrensel değerlerden doğma ileri devletlerde uygulanan yasaları almak istiyorum” dese, buna hakkı yok mudur?

Bu önemli bir sorudur. Çünkü çağımızın en temel sorununa parmak basmaktadır.

Bu soruya hem “evet” diyebiliriz, hem de “hayır”.

İki zıt bir arada olmayacağına göre bu sözü nasıl anlamalıyız?

Hemen söyleyelim; hem Müslüman kalmak, hem de bu soruya “evet” demek mümkün değildir. İnsan Müslüman olmuşsa, Allah Teâlâ'nın dinine, yasalarına kayıtsız şartsız iman etmeli, benimsemelidir. Bu işin olmazsa olmazıdır. Sonra da onları hayatında uygulamalıdır. İman noktasında eksiklik asla kabul edilemez. Ama amel ve uygulama noktasında eksiklik hoş karşılanmasa da telafi edilebilir, insanı dinden çıkarmaz. Tövbe kapısı daima açıktır.

Ancak insanın özgür iradesi vardır. Dilerse imandan çıkar, kafir olabilir. Eğer bir adam “ben Allah'ın kanunlarını, yani İslam'ın ahkâmını, bu ilahî yasaları kabul etmek istemiyorum. Onun yerine insanların geliştirdiği evrensel değerlerden doğma ileri devletlerde uygulanan yasaları almak istiyorum” dese, Müslüman olarak buna hakkı yoktur. O zaman dinden çıkmayı göze alır ve kafir olur.

İnşallah şimdi “Bu soruya hem “evet” diyebiliriz, hem de “hayır” sözümüz doğru anlaşılmıştır.

Ne yazık ki be durum bilinmediğinden bir çok kimse imandan çıkıp kafir olduğu halde kendini Müslüman sanmaktadır. Bizim bu çağda en büyük vazifemiz bu gibi insanları uarmaktır.

Ama iyi biliyorum, zira kaç kere başımdan geçti, bu yüzden çok acı çektim, zarar gördüm, şimdi bazı bu durumda olanlar, “yahu adam uarmasa imanımızı kaybederek sonsuza dek cehennemlik olacaktıyız, şu adama bir teşekkür edelim” diyecek yerde, “bana bak hoca, kimde iman var yok onu Allah bilir. Adam ben Müslümanım diyorsa Müslümandır. Çağdaş kanunları kabul etmek laiklik, aydınlanmadır. Sen hala bizi şeriata mı çağırıyorsun? Bırak insanları mü'min kafir diye ayırmayı ve bir biriyle çatıştırmayı. Memlekete ne zarar geldiyse, sizin gibi halkı birbirine düşüren fitnecilerden geldi vs. vs.” diyeceklerdir.

Desinler, biz de doğruyu anlatmaya devam edeceğiz. Zira Rab-bimiz, kınayanın kınamasından korkmadan bizi sabırla hakkı tavsiye ile İslam'a davet etmeye devam etmemizi emretmektedir.

Bu konuda söylediklerimizin doğru olduğuna yalnızca şu ayeti bilmek ve üzerinde düşünmek bile yeterlidir:

“Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. Peygamber'e itaat edin. Sizden olan ülüemre (idarecilere) de itaat edin. Eğer bir hususta anlaşmazlığa düşerseniz Allah'a ve ahirete gerçekten inanıyorsanız onu Allah'a ve Resûl'e götürün (onların talimatına göre halledin); bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir.”³¹

Evet, işte bu ayet müslümanların bilgi ve hüküm kaynaklarını sıralamıştır. Sonradan “Kitap, Sünnet, İcma ve Kıyas” şeklinde formüleştirilen İslam'da hüküm verme, kanun koyma kaynaklarının

31 Nisa, 59.

temelini koymuştur. Sonra da sıkı sıkıya uyarmıştır: bir anlaşmazlık çıkarsa çözümün bu kaynaklara başvurularak aranacaktır. İslam'da yasama ve yargının temellerini işte ayet böylece ortaya koymuştur.

Gerek bu ilkeyi, gerekse bu ilkeler doğrultusunda konulan kanunları kalben reddetmek veya benimsememek, imana ters düşen bir davranıştır. İçten samimi olarak inanmakla birlikte bir menfaat karşılığı, bir çıkar hesabı veya daha başka dünyevi kaygılarla bunları terk etmek, kişiyi büyük günaha sokan, hem Allah Teala katında, hem de müslümanlar yanında yüzünü kara çıkartan bir harekettir.

Parkta Bir Tartışma

Geçen sene bir Ramazan günü ikindi vaktinde apartmanların koyu gölgesinde parkta oturuyoruz. Halk ekmek kulübesinden bir ekmek alarak yanımızdan giden bir öğretmeni, meslektaşları davet ettiler. O da saygıyla selam verip aramıza oturdu. Konu yine laiklik, yine irtica, yine dine yeni sataşmalar idi. Laikliğin reddettiği şeriatın çok faydalı, çok merhametli, çok insanî bir hukuk olduğu halde “öcü” gibi gösterilip inkar ettirilmesi idi. Arkadaşlar konuşuyor, ben de zevkle dinliyordum.

Derken, oruçtan dudağı kurumuş olan sonradan yanımıza gelen öğretmen söz aldı ve gayet rahat, kendinden emin bir biçimde:

- Ben de şeriat gelsin istemiyorum, dedi.

Kendince izah da ediyordu: “Halk kabul etmez, kavgalar büyür, iç savaş çıkar, oluk oluk kan dökülürdü.”

Adamın çevresindekiler hep beraber ona hücum ettiler. Her biri bir şey söylüyor, soru soruyor, itiraz ediyor, adam da hepsine cevap yetiştirmeye çalışıyordu. Karşılıklı konuştukça sesler yükseldi. En sonunda adama:

- Yazık san, şununla da oruçlusun. Şeriatı istememek, adamı dinden çıkarır, kafir eder. Seni imana ve tövbeye davet ediyoruz. İmana gel ey kafir! dediler.

Adam, sığınan gözlerle bana baktı.

- Sen ne diyorsun hocam? Bunlara derdimi anlatamıyorum ben, dedi.

Arkadaşlar da sustular ve heyecanla cevabımı beklemeye başladılar.

Önce herkese sakin olmalarını, heyecan ve öfkelerini bastırmalarını, seslerinin tonlarını tabii seviyeye getirmelerini, akli selim ile dinlemelerini söyledim ve sonra o öğretmene sordum:

- Benim anladığım kadarı ile sen şeriata iman ediyorsun.

- Evet hocam!

- Onu çirkin ve zararlı görmek, faydasız saymak gibi bir niyetin de yok.

-Tabi hocam. Ben kim oluyorum ki Allah Teâlâ'nın şeriatını beğenmezlik edeyim?

- Ama buna rağmen, “şeriat gelmesin, çünkü şeriat gelirse inkar eden çok olur. Kavga çıkar. Kan gövdeyi götürür. Böyle bir iç savaş yaşamayalım” diyorsun.

- Ceddine rahmet hocam, aynen böyle diyorum. Benim maksadım Müslüman kanı akmasın. Yoksa inkar minkar yok hocam.

- Fakat sen de takdir edersin ki konu çok nazik. Arkadaşlar bu inceliği gözden kaçırdılar ve sana biraz haklı, biraz da haksız yük-lendiler.

Haklılar, çünkü adamların içi kan ağlıyor. Her gün medyada şeriata hakaret ediliyor. Nesiller gerçeği bilmeden şeriattan soğuyor

ve kaçıyor, dinden çıkıyorlar. Sen de fütursuzca, açık seçik, “ben de şeriat gelsin istemiyorum” deyince, Allah için kızdılar ve seni de o bilerek inkar edenler zümresine dahil ettiler.

Haksızlar, çünkü sen şeriatı inkar etmiyorsun. Halbuki kafir olmak için, kafir olmaya karar vermek, özgür iradesi ile ayeti ve hükümünü inkar etmek vardır. Bu yüzden bir adam şeriatı inkar etmekle dinden çıkacağını bilse ve etse, hatta onu beğenmeyerek istemese, bu adam kesinlikle dinden çıkar.

Fakat bir adam bilmeden bir küfür kelimesini söylerse, maksadı da inkar etmek, dinden çıkmak değilse, o kişi o sözle dinden çıkmaz. Yapılacak iş, o adama hatasını anlatmak, doğru bilgilendirerek hatasından döndürmektir.

Arkadaşlar, kafir olmak da, birisini tekfir, yani küfre nisbet etmek de çok dikkat ve ihtiyat isteyen bir iştir. Çünkü, cana ve mala mal olur. O yüzden iyi anlamadan, sözden veya işten maksadı ve özgür iradeyi iyi tespit etmeden, birisini tekfirden kaçınmalıyız.

Şimdi bu arkadaş evvela şeriatı inkar etmiyor. Sonra istemiyor da değil, şu anda ve şu şartlarda gelmesini, daha doğrusu gelmesine teşebbüs edilmesini istemiyor. Sebebini de söylüyor. “Çok kan döküldür” diyor. İşte burası meselenin bam teli veya püf noktasıdır.

Aslında siz de böyle düşünüyorsunuz. Yoksa kalker, din ve şeriat için savaşırınız. Şimdi savaşmıyorsanız, zamanı olmadığı, imkan ve şartların şu anda başarıyı mümkün kılmadığı, dolayısıyla çok cana, mala ve ırzların tecavüzüne sebep olacağı içindir. Zaten dinimiz de bunu emreder. Bu “bekleme ama yan gelip yatma değil, hazırlık yapma safhasına “temkin fıkhı” denir. Evet, tarihen de sabittir ki, erken hareket, hazırlıksız hareket, Müslümanlara kâr değil, zarar verir. Zardan kaçınmak da dinin emridir.

İşte bu arkadaşınız bu inceliği belki tam bilemiyor. “Şimdilik” veya “imkan hazırlayınca kadar” diyemiyor. Ama bir eğitimci hassasiyeti ile iç savaştan korkuyor. Meramını tam ifade edemeyince, kendince ancak böyle ifade edebiliyor. Öyle mi hocam?

- Evet, aynen öyle hocam. Hem bilmediğim bir fıkhi görüşü de öğrenmiş oldum. Allah razı olsun.

- Ama ben de sana bir şeyi hatırlatmadan geçemeyeceğim. Evet, sen kan dökülmesinden korkuyorsun. Ama bu ülkeden şeriatı kaldıranlar kan dökmeden korkmadılar ve bu şeriatı kaldırma ve yerine laikliği getirme esnasında oluk oluk Müslüman kanı akıttılar. Bunu da biliyorsun herhalde.

- Yani hocam.

Meclis tatlıya bağlanmıştı. Ama Batılılaşma, yani kafirleşme uğruna bu millete yapılan zulümler kadar, belki daha da fazla acı olan, bu uygulamaların neticesinde Müslüman nesillerin imanını kaybetmesi gerçeğidir. Şu Müslüman sokaklarına bir bakar mısınız? Paris'ten, Berlin'den, Londra'dan, NivYork'tan farkı ne? Yüz sene önce ölmüş bir atamız gelse, acaba tanır mı vatanını, insanlarını? Nereye gitti o Müslümanlar?

İrtidat Bilinçli Kafirleşmedir

Bilindiği gibi irtidâd: Bir Müslümanın, sonradan düşünerek ve karar vererek bilinçli bir şekilde İslâm Dini'nden çıkmasıdır. Müslüman kişinin, kâfir ya da müşrik olmasını sonuçlandırabilecek her türlü söz ve fiil, onun aynı zamanda irtidâdına da neden olarak çeşitli hukuki sonuçlar doğurur. İşte biz bu dinden dönmelerin yaygınlaşmasına “kafirleşme” diyoruz.

Burada iki farklı durum var. Bunun iyi bilinmemesi, büyük bir sorun çıkarır. Bu iki farklı durum şudur: Dinden çıkan insanın bunu bilerek ve isteyerek kendi iradesiyle yapması veya dinden çıktığını bilmeden ve bunu da amaçlamadan, yani farkında olmadan cahillikle yapmasıdır. Bu ikisi arasında büyük bir fark vardır.

Bireysel olarak gaflet ve cehalet içinde yaşayan kimilerinin sorumsuzca telaffuz ettikleri bir sözden veya yaptıkları bir işten, ya da gösterdikleri yanlış bir tavırdan dolayı küfre saptıkları, öteden beri görüle gelen olaylardandır. Bunların mürted olup olmadığına gelince, çoğunun, yaşadığı bu gibi hadiselerden sonraki genel tavırları ve konuşmaları, bu insanların, her şeye rağmen kendilerini Müslüman veya mü'min saydıklarını açıkça göstermektedir.

Oysa mürted böyle yapmaz. Kendini Müslüman saymaz. Mürted, İslâm'ı reddettiğini, onun yerine dinsizliği ya da başka bir dini tercih ettiğini açıkça ifade eder. Veya bu doğrultuda faaliyet gösterir. Örneğin vaktiyle namaz kılan, oruç tutan, benzeri İslâmi ibadetleri yaptığı görülen bir kimsenin, daha sonra bir kiliseye girerek fiilen âyine katılması veya tapılan bir put karşısında saygı duruşu göstermesi onun mürted olduğunu kanıtlamak için yetirlidir. Öyle ise birçok gafil insanın bir an için işledikleri küfür, genelde riddet anlamını taşımaz. İrtidatta bilinçli irade etkindir.

Niçin Müslüman Oldunuz?

İrtidâd hakkında çok iyi bilgilenmek için önce insanın İslâmla nasıl tanıştığı noktasına bakmak gerekir. Malum insan, ya aile içinde baştan beri Müslüman olarak yetişir. Çünkü Müslüman bir anne ve babanın çocuğu olarak doğmuştur; Veya sonradan hidâyete ererek İslâm'a girmiştir. Bu iki insan arasında çok ciddi farklar vardır.

Zaman zaman öğrencilerime sorardım;

- Niçin Müslüman oldunuz? diye.

- Bu ne biçim soru hocam, Müslüman olmayalım da gavur mu olalım? Diyenler çıkardı.

- Kızma evladım, sadece merak ediyorum. Yeryüzünde bunca din varken, neden İslam'ı seçtiniz?

- Vallahi bunu hiç düşünmedik hocam. Anamız babamız, çevreniz Müslümandı, biz de Müslüman olduk işte.

- Yani bu dinin bir fazileti/üstünlüğü, seçmeye değer bir yanı olduğundan değil, aileden tevarüs öylece Müslüman oldunuz, öyle mi?

- !..

- Neden susuyorsunuz?

- Hocam, “evet, öyle” desek bize ayıp olacak. “Hayır” desek, yalan olacak. Ama maalesef öyle işte.

- Eğer Müslümanlık bilinçli bir tercih değilse, öyle kolay gel-diyse, öyle kolay da gidebilir demektir. Malum, miras malı hor olur. Kendi malı gibi kıymetli olmaz insanın.

Çarşı pazarın hali de farklı değildir. İnsanlar neden Müslüman olduklarını bilmeden Müslüman olmuşlardır. Kazanmadıkları için çok da bir kıymeti harbiyesi yoktur yanlarında. O yüzden, yaşamsalar da olur Müslümanlığı...

Bu insan imanın tadını nerden alacak? Müslümanlığın değerini nasıl takdir edecek? Uğruna niçin fedakarlık yapacak? Müslüman olmanın ne ifade ettiğini düşünmemiş bile...

Bu insanla, küfür içinden tırnağı ile kaza kaza İslam'a ulaşan, onun her bir esasıyla karşılaştıkça hayranlıktan ürpererek “Allahu ekber” diyen bir olur mu?

Aslında dini ciddiye almayan bu insanların dinden çıkışları da ciddi değildir. Laubali, sorumsuz bir hayat yaşamaktadırlar. Onlara sorarsan, zaten dini yaşamayan bu insanlar için, dinden çıkma diye bir olay da yoktur. En azından kendileri bunu hiç düşünmemişlerdir. Onlara göre İslâm demek, mevlitler, kandiller, cenazeler ve çelenkler, ayinler, muskalar, fal bakmalar ve büyülerdir. İslâm'la uzaktan yakından ilişkisi olmayan bir sürü gelenekler, törenler, ritüellerdir. Evet, onlara göre din, senede birkaç kez yapılan değişik tören ve merasimlerdir. Buna dindarlık yerine şarlatanlık desek aşırı bulurmusunuz bilmem.

Sahi, aynı soruyu biz kendimize hiç sorduk mu, ne dersiniz?

Müslüman Olmak Bir Sözleşmedir

İşte bu her iki tip insan da esasen İslâm'la sözleşmelidirler. Bu sözleşme ebedidir. Bunu tek taraflı olarak feshedemezler. İnsanın hayatta feshetme hakkına sahip olamadığı tek sözleşme belki de budur. Bu ciddî olayın, daha doğrusu bu büyük şerefin bilincine varamamış olmak kadar insanlıktan yoksun bulunan birçok kimse, zaman zaman bilinçsizce küfür ve şirk çukurlarına yuvarlanırlar. Her şeye rağmen bunların büyük bir kısmı tevbe ve istiğfar ederek yaptıklarına pişman olurlar. Bunlar, genelde yabancı kültürlerin etkisiyle şartlanmış pozitivist zümrenin dışında kalan ve Müslüman olduğunun farkında bulunan kimselerdir.

“İrtidâd” olayı, daha çok bilgisizliğin ya da düşünce kaosunun sonuçlarından olan küfür ve şirkle karşılaştırıldığı takdirde görülür ki mürted insan, sıradan kâfir ve müşrikten çok farklıdır. Çünkü irtidâd düşünüp tasarlamayı, ondan sonra karar vermeyi gerektirmektedir. Böyle bir insan ise ancak son derece bilinçle hareket eden

birisi olabilir. İşte bu nedenledir ki geleneksel küfrün ve şirkin yaygın olmasına karşın irtidâd çok ender rastlanan bir olaydır.

Bilgili bir insan özellikle düşünerek ve karar vererek İslâm'dan bilinçle çıkıp dinsiz olmak, ya da başka bir dini seçmek için hiçbir haklı ve mantıklı neden bulamaz. Çünkü İslâm, gerçeklerin tümünü kucaklayan en büyük gerçektir. İslâm'ı yalanlamaya, onu çürütmeye, hiçbir mantık ve hiçbir otorite güç yetirememiştir. Aynı zamanda İslâm o kadar rahat, o kadar kolay anlaşılan bir hayat ve kâinat düzenidir ki insan zâten onun atmosferinden dışarıya çıkamamaktadır. İslâm, bir anlamda fitrat demektir. Dolayısıyla bilgi ve kültür düzeyi ne olursa olsun her ciddi Müslüman, İslâm'ı âdetâ solumaktadır. Onun için de başka bir din arayışı Müslümanın akıl ve hayalinden hiçbir zaman geçmez. Oysa İslâm'ın dışındaki bütün dinlerin mensuplarında, hatta onların aydınlarında, rahiplerinde ve her rütbeden din adamlarında bile bu arayış vardır.

Bugün görülen asıl irtidat kimliğindeki "İslâm" sözcüğünden başka, İslâm'la hemen hiçbir bağı olmayan, buna rağmen kendini belki de hala Müslüman sayan insanlarda ortaya çıkmaktadır. Bunlar İslâm'dan çıkıp başka bir din seçmeyi hiçbir zaman düşünmemektedirler. Çok şaşırtıcı gibi görünen bu gerçeğin arka planındaki neden şudur:

Aslında çoğu pozitivist kâfir ya da müşrik olan bu insanların İslâm'dan başka bir din aramamaları, onların hemen hiçbir dine önem vermemelerinden kaynaklanmaktadır. Onlara göre: İslâm demek, mevlitler, kandiller, çelenkler, ayinler, tarikatlar, fal ve büyüler gibi (İslâm'la uzaktan yakından ilişkisi olmayan) bir sürü gelenekler, törenler ve şarlatanlıklar demektir. Ve yine onlara göre: İslâm da aynen Hıristiyanlık, Musevilik, Budizm ya da Şintoizm gibi bir dindir;

Dolayısıyla İslâm'dan çıkıp başka bir dine girmek ya da dinsiz olduğunu söylemek onlara göre anlamsızdır.

Sorun “Din” Anlayışında

Görüldüğü gibi sorun “din” anlayışındadır. Bunların nazarında din, atalardan intikal eden bir gelenektir. Bir kültür, bir folklördür. Eksikliğiyle gediğiyle bizim olan, bize yer yer renkler sunan bir olgudur. Aslında toplumdan söküp atsan da olur, ama tarihi değerinden ötürü kalsa da olur.

Dikkat ederseniz bu bakış, olumlu bir bakış değil, katlanan bir bakıştır, tahammül eden bir kabullenıştır. Çünkü özünde dine karşı olumsuz bir tutum da vardır. Sebebi ise şu meşhur şehir efsanesidir: “Din terakkiye manidir.”

Bu “mani midir, değil midir?” efsanevî tartışma, Batılılaşma felaketinin adeta habercidir. Çağdaş, modern insan “din terakkiye manidir” der. Hangi din? Bu söz Batıda çıktığına göre kastedilen Batıda yaşayan iki dindir; Yahudilik ve Hıristiyanlık.

Bu iki dine bakarak bu söz söylenmişse, bunun Batıda haklı gerekçeleri vardır. O dinler bunu hak ediyorlardır da. Bu yüzden “din, insanları uyuşturan bir afyondur” diyen de haklıdır. Ama bu sözün alıp da İslam ülkesinde aynı şeyi söylemek, İslam ülkesinde yaşayıp da İslam’ı bilmemek gibi korkunç bir cehaletin ve ayıbın ifadesidir. Yüzleri kara olsun.

Batılılar bunu yapsa, onlara bile ayıptır. “Din deyil mi? Hepsi birdir” demek, incelemeden, araştırmadan, basit bir kıyasla aynı hükmü İslam için de vermek, cahilliktir, ayıptır. Bu ayıbı işleyen yabancı ve yerli sözüm ona aydınlara göre hem müslüman olmak, hem de ileri, gelişmiş, çağdaş olmak mümkün değildir.

Böyle diyenlere önce şunu sormak lazımdır: Nedir çağdaşlaşma? Ne var çağdaş ülkelerde farklı olarak?

Sayalım isterseniz: İlim, teknolojik, ekonomik kalkınma, insan hakları, teknik icatlar, keşifler var.

Başka?

Toplumda özgürlük var, eğlence var, müzik var, spor var, karnavallar, festivaller, olimpiyatlar var.

Başka?

Alabildiğine dans, fuhuş, seks çlgınlıkları gibi cinsel şehvetleri tatmin edici özgürlükler var. Alkol, kumar, uyuşturucu var. Bunları döndüren kara para var, mafya var, terör var, stres var, ahlaksızlık, dinsizlik, imansızlık, sekularizm/din dışı yaşam var, insani ilişkilerde kirlilik, samimiyetsizlik var.

“Batılılaşma, çağdaşlaşma, modernite” adı altında batı standartlarını yakalama bu sayılanlar ise, sahiden buna din de engeldir, millet, milliyet ve yerli medeniyet de engeldir.

Çağdaşlaşmaktan maksat bunlar değil de, ileri denilen ülkelerdeki bilimsel keşifler ve icatlar ise, din buna mani değildir. Din, “ilim, hikmet Çin gibi hem kafir, hem de çok uzak bir ülkede de olsa, gidiniz alınız” der. Bunlar için “mü’minin yitiğidir” diyerek, nerede bulursa öz malı sayıp alma durumundan bahseder. Bunu uzun tarihinde yaşayarak isbat da etmiştir.

Günümüzde kendimizin de, topyekun insanlığın da selamet ve saadetini, müslümanların kendi değerlerine dönerek, kendi aslı kaynaklarını kullanarak, din, kültür ve medeniyetimizi yeniden tecdid ve ihya etmelerinde görüyoruz. Bu imkanları mevcuttur. Peki bu imkanı kullanarak hayata geçirebilirler mi?

Neden olmasım?

Tarihte olmuştu. Malum, bilimin kurallarındandır, bir kere olan, aynı şartlarda denendiğinde tekrar olur. Labaratuarda deney denilen şey, “determinizm” adına böyle yapılır, bilirsiniz.

Tarihte olan neydi?

Kur’an’ı Kerîm ve sünnet-i seniyye gibi iki muhteşem kaynak, onlara tam inanan davasında sadık insanların elinde yürürlüğe konduğunda, harika bir İslam medeniyeti çıkmıştı ortaya. Bu ikisi yan yana geldiğinde, neden aynı olmasın?

İşte Kur’an’ı Kerîm, işte sünnet-i seniyye. Bu ikisi elimizde. Geriye buna tam inanmış Müslümanlar kalıyor. O da elimize geçerse, mesele tamamdır.

Dönüp onlara bakıyoruz; “öyle değil mi Müslümanlar?”

“Evet, öyledir” diyorlar. “Ama bize az mühlet verin. Yeni bir imana, şuura, gayrete, eğitime, rehberliğe muhtacız. Bize biraz zaman” diyorlar.

Bize göre mesele yok.

Sorunun Farkına Varmak

Asıl mesele sorunun farkına varmaktır. Yani hastalığa teşhis, tanı koymak. Gerisi daha kolay gelecektir. Eğer biz “yeni bir imana, şuura, gayrete, eğitime, rehberliğe muhtacız” diyorsak, meseleye önce “kimlik/şahsiyet sorunu” ile başlamalıyız.

Bir çok aydın ve düşünürümüze göre genelde İslam dünyasının, özelde de Türkiye’nin, en temel meselesi, kimlik ve kişilik bunalımıdır. Bu konudaki bağımsızlık, siyasi bağımsızlıktan da, iktisadi bağımsızlıktan da önce gelir. Bu olmadan, hiçbir şey olmaz. Ne ilim, ne sanat, ne medeniyet, ne teknik ve terakki...

Öyleyse iki şey çok önemlidir; kendimizi tanımak, düşmanımızı tanıma. Kendimizi tanımak adına hemen şunları söyleyebiliriz:

Kendimiz Olmak

Bizim her alanda kalkınmamız, güçlenmemiz kazanabilmemiz için batılı olmaya değil, biz olmaya ihtiyacımız vardır. “Biz olmak” kimliğimizi bulmak, kimlik bunalımını aşmaktır. Kimliğimiz bellidir; biz müslümanız, İslam ümmetiyiz. Tarihi zaruretlerle ayrı milli devletler oluşturmuş bulunsak da yeniden ümmet camiasını -şu veya bu şekilde- kurabiliriz. Yapılacak şey, yanlış yoldan dönmek, yeniden müslüman olmak, müslümanca davranmak ve yaşamaktır. Bunun için gerekli eğitim programını ve seferberliğini yapmaktır.

Evet, yol budur; çünkü müslüman olmak kainatta her şeyi doğru tanımak, yerine koymaktır. Allah’ı tanımak ve O’na iyi bir kula olabilmek için kendini ve kainatı her an yeniden düşünmek, okumak ve keşfetmektir. Yani düşüncedir, ilmi araştırmadır, bilim üretmektir, insanın ruhu ile bedeni, aşkın boyutu ile toprak boyutu arasında ideal dengeyi kurmaktır, toplumda sosyal adaleti ve refahı gerçekleştirmektir, dünyada hak ve adaletin, insan hak ve hürriyetlerinin hakim olmasını sağlamaktır. Bunun için çalışmaktır, cihaddır, maddi ve manevi değerleri korumak, ruhu ve tabiatı temiz tutmaktır...

Bütün bunları yapmayan, yapmak istemeyen, gerçekleştirmenin tedbirlerini almayan, bilmeyen, öğrenmeyen, yapmayan... gerçekte bir müslüman değildir. Adı müslüman olmak yetmez. Müslümanların elinde yetiştirilecek insan, işlenecek yeraltı ve yerüstü servetler, yollarına ışık tutacak Kur’an-ı Kerim ve Sünnet, kendilerine örnek olacak “kamil insan” Son Peygamber vardır. Müslümanlarda eksik olan şuurdur, kendini ve değerini bilmemektedir, kendisi için ve

kendinden olan yöneticidir, aydındır. Eğer zinde güçler fırsat verirse dünyanın şurasında veya burasında örnek bir İslam toplumu oluşacak kültürünü ve medeniyetini tecdid ederek yaşayacak ve dünyaya örnek olacaktır.

Düşmanı Bilmek

İslam dünyasında mevcut problemlerden sorumlu olan ne dindir, ne de yönetim. Tek bir sorumlu vardır, o da batının sömürgeci tutumudur. Onu da batının yetiştirip İslam dünyasında işbaşına getirdiği ve ekonomik sömürmede maşa gibi kullandığı ayınlar ve yöneticilerdir. Aslında toplumu kendine getirecek, yabancılardan bünyeye sızmış bulunan mikropları temizleyerek hastayı ayağa kaldıracak olanlar da yine bu aydınlardır. Artık ihaneti bırakıp inayete başlayacaklardır.

Yetmiş yıldır bu ülkede ne yaptılar?

Maalesef siyasette, hukukta, eğitimde, ekonomide ve sosyal hayatta Batı modelini uygulamaya kalktılar. Geriye bir baksanıza; artık ne medreseler var ne tekkeler var, ne şerî'at var ne de hilafet var. Bu dönem içinde kaç nesil harap oldu. Bütün bunlara rağmen hala bilimde, teknolojiye ve ekonomide Batıdan ülkelerinden geri isek, AB kapılarında boynu bükük bekliyorsak, oturup bir durum değerlendirmesi yapmalı değil miyiz?

Bu perişan hale neden düştük?

İki şeyden. İlkini yazdık: Kendimiz Olamadık. Oysa kendimiz olmak gerekti. İkincisi de şimdi yazdığımız meseledir; düşmanımızı bilmemek. Hatta düşmana dost diye sarılmak. Bu nasıl bir hamakattır, hayret doğrusu. Bizim gibi gün görmüş, umur görmüş, tarihte

büyük devletler ve medeniyetler kurmuş, örnek olmuş bir millete bu yakışır mı? İçimizdeki beyimsizler bu milleti ne hale getirdiler?

Burada sizlere bir tarihçi dostumdan altın değerinde bazı bilgiler ve uyarılar alıntılar istiyorum. “Haçlı seferleri bitti mi?” başlıklı yazısında değerli tarihçi dostum Mehmet Elma şöyle yazar:

“Bu yazımızın başlığına takılan bazı okuyucularımız, bu yazımızın başlığında sorduğumuz ‘Haçlı seferleri bitti mi?’ sorusunu belki de anlamsız bulabilirler. Onlara göre bizler, ortalama olarak bin yıl önce yapılmış ve sonuçlanmış bir tarihî hadiseden bahsediyoruz. Onlara göre bu sorunun cevabı çok kolaydır ve ‘elbette Haçlı seferleri bitmiştir’ ve sonuçları da o zamanın siyasi ve ekonomik koşullarına göre alınmıştır. Sığ anlayışa göre bizler bu sorumuzla cevabı belli gereksiz bir soru sormuş oluyoruz.

Fakat, geçmişte ve günümüzde yaşanan hadiseleri biraz daha akıl ve inanç süzgeçinden geçiren okuyucularımız, başlığımızda sorduğumuz sorumuzu anlamsız bulmazlar. Herhalde onlar da bizler gibi düşünerek Haçlı seferlerinin bitmediğini, isim değiştirerek farklı ad ve görüntü altında şu anda elân devam ettiği kanaatlerini ifade ederler.

.....

Elbette bu yazı Haçlı seferlerinin ayrıntılarıyla ele alınıp izah edildiği bir yazı değildir. Biz bu yazımızda daha çok, Haçlı seferlerinin bitmediği, Hıristiyan dünyasının İslâm dünyasına yönelik önyargılı bakış açısının, başka isim ve adlarla günümüzde de devam ettiği gerçekliğini yorum olarak izah etmeye çalıştık. Haçlı seferlerinin başladığı tarih olan 1096 yılından bu yana ortalama olarak bin yıl geride kalmıştır. Fakat ne var ki İslâm dünyasına yönelik Haçlı taassubu ve önyargısı hiçbir zaman sona ermemiştir ve şu anda da

el'ân olanca hızıyla devam etmektedir. İnançlarımıza göre de bu düşmanlığın bitmesi zaten mümkün değildir. Çünkü Allah (cc) Kur'ân-ı Kerim'de defeatle “Yahudi ve Hıristiyanların Müslümanlara dost olamayacağı” gerçekliğini ifade buyurarak, bizleri bu konuda uyarmaktadır.

Bu gerçekliğin böyle olduğunu gerek geçmiş tarihimizde ve gerekse günümüzde yaşadıklarımızdan açıkça tespit etmemiz mümkündür.

Netice itibarıyla ifade edecek olursak, zihniyet olarak İslâm dünyasına yönelik Haçlı taassubu ve önyargısı hiçbir zaman sona ermemiştir ve ermez de... Çünkü İslâm düşmanlığı Haçlıların bilinçaltına işlemiştir ve her fırsatta da bunu ifade etmektedirler.

Hani meşhurdur, 1917 yılında İngilizler Kudüs'ü işgal ettikleri zaman, meşhur İngiliz generali Allenby, “İşte şimdi Haçlı seferleri amacına ulaşmıştır” demekten kendini alamayacaktır. İngiliz generalinin bu cümlesi bile, aradan geçen bunca zamana rağmen Haçlı taassubunun devam ettiğinin çok açık bir ispatıdır. Hele hele günümüzde yaşananlar, Haçlı taassubunun hiçbir şüpheye yer vermeyecek şekilde devam ettiğinin çok açık bir göstergesidir.”³²

Adı Konmamış Savaş

Batılı emperyalist güçler, Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalayıp ortadan kaldırdıktan sonra o toprakların üstünde kurdurup ilân ettikleri sözde İslâm devletlerine, Lozan'da da Türkiye'ye ve tüm dünya devletlerine bir yalanı kabul ettirdiler: “Artık haçlı seferleri bitti ve tarihin derin dehlizine kondu.”

32 Bkz. Mehmet Elma, Haçlı Seferleri Bitti mi? <http://www.cemalnar.com/index.php?Git=Makale&Durum=MakaleOku&id=1331&yazarid=15>

Bazı Avrupa Hıristiyan devletleri de Haçlı Seferleri'nin 900. yıl dönümünde özür dilediler ve İslâm ülkelerine göstermelik gönül alma gezileri düzenlediler.

Bizim yeni kurulan Batıcı cumhuriyetimiz de gerek Milli Eğitim, gerekse her düzeyde şu yalanı söyleye söyleye milleti kandırdılar. "Artık haçlı savaşları tarih sayfalarında kaldı. Biz de Batılı bir devlet olduk. Batılı Hıristiyan ülkeleri ile artık dostuz. Bir daha din kavgaları yaşanmayacaktır."

Hatta Çanakkale Savaşları ve İstiklâl Savaşı Cumhuriyetten önce olan apaçık haçlı savaşları olduğu hâlde, tarih kitaplarımızda haçlı savaşları olarak yazışmamıştır. Hatta Rum ve Yunanlıların Kıbrıs savaşları da haçlı seferidir. Ve şu anda Afganistan, Irak savaşları da, tıpkı daha düm Bosna'da olduğu gibi hep haçlı savaşlarıdır. Hıristiyan dünyası Haçlı Seferlerine değişik isimler ve değişik taktikler içinde devam edilmesine karar aldılar. Çünkü başta petrol olmak üzere, tüm sanayi madenleri, altın ve elmas İslâm coğrafyası topraklarındaydı. Amerika'nın, Avrupa'nın ve NATO'un başını çektiği "Yeni Dünya Düzeni" gerçekte Haçlı Seferleri'nin kamuflajıydı. Çağdaşlık, Batılılaşmak, modernleşmek, misyonerlik faaliyetleri, serbest piyasa ekonomisi, AGİT, Birleşmiş Milletler, Büyük Orta Doğu Projeleri Haçlı Seferinin yan kuruluşlarıdır. Avrupa Birliği Merkezinin Brüksel'deki binasının havadan görünüşü olan "Haç", o devletlerinin bu inancını sembolize eder.

Hatırlayanlar olacaktır, ABD Başkanı Bush beyinde, şuur altında gizlediği için yaptığı Irak işgal savaşını "Haçlı Seferi" olarak ilân etmişti. Akli yetenler o ahmak adama, "ne yapıyorsun? Sen buna 'haçlı savaş' dersen, bütün Müslümanları karşında bulursun. Oysa biz onları uyuttuk, uyuşturduk, kandırdık. Bunu bir medeniyet

götürme, terörle mücadele etme, komünizmin yayılmasını önleme vs. bahanelerle gizliyoruz. Yoksa Müslümanların sarhoşları bile “bu din meselesi” diyerek karşımıza çıkar da bizimle savaşır” dediler de o ahmak adam hemen kıvrırdı, “dil sürçmesi” diye özür diledi.

Fakat ne çare, hakikat gizli kalmaz. Bush’un bu sözlerinin İslâm coğrafyasında korkunç yankısı devam ederken hemen İtalya Başbakanı Berlusconi daha net bir beyânla “Haçlı Seferi” olduğunu ilân etti. Tüm Batı, Atlı ve zırhlı krallarıyla, şövalyeleriyle İslâm coğrafyasına yaptıkları Haçlı Savaşları’nı değiştirerek kendi refahları için, başta parçalanmış Osmanlı coğrafyası olmak üzere, Asya, Orta Doğu ve Afrikâda katliamlarla, zulümlerle sömürgecilik yapmaya başladılar ve yaptıkları bu sömürgeciliği de gizlemek için ismini küreselleşme dediler.

Bu yanamın büyüğü ne zaman bozulur?

Tüm İslâm coğrafyası birlik beraberlik içinde Batı’lılaşmanın karşısında oldukları zaman bu yalan biter ve işte o zaman gerçek bağımsızlıklarına kavuşurlar. Hiç şüphesiz Batı bugüne kadar, demokrasi, medeniyet, çağdaşlık, ilerçilik, kalkınma, sekülerizm, laiklik gibi sözlerle İslâm coğrafyasını uyutarak ismi konmamış sömürgeciler yaptılar ve hâlen uyutarak sömürmeye devam etmektedirler.

Hatta 1996 yılında NATO Genel Sekreteri Belçikalı Willy Claes açıkça şunları söyledi “NATO’nun düşmanı olan Komünizm bitmiştir. Kendimize yeni bir düşman bulmalıyız yaşamak için. Artık yeni misyonunun köktendinci İslâm ile mücadele etmektir. Bundan böyle düşman rengi komünizmin kırmızısı değil, İslâm’ın yeşilidir. Yeni kodumuz, yeşil İslâm olmuştur.”

Radikal İslâm ne demektir? Bunu bilmeliyiz ki, NATO’nun düşmanını tanımalıyız.

Bunun cevabını Ann Coulter (ABD’li köşeyazarı, yazar, politika eleştirmeni) şöyle verir:

“Bir Müslüman dinini ister yaşasın isterse yaşamasın, eğer Hıristiyan Batı medeniyetine ve batının liderliğine karşı çıkıyorsa radikal İslâmcı ve İslami teröristtir. Bu ülkeler ancak üstünlüğümüzü, liderliğimizi kabul ettiklerinde yaşama hakkına sahip olabilirler. Bu projemizi kabul etmeyen liderlerini öldürmeliyiz ve toplumlarını da Hıristiyan kültüründe yaşatmalıyız.”

Bugün Amerika’nın, Avrupa’nın “Yeni Dünya Düzeni” dediği projenin gerçek adı “Haçlı Savaşları” olmalıdır. Belki de dosyanın üstünde böyle yazılıdır. Bu projeleri ile yaptıkları küreselleşme ve yeni sömürge sistemlerinde Müslüman devletlere sadece kan ve göz-yaşı hakkı tanınmaktadır. Amerika Afganistan ve Irak’ta, Rusya Çeçenistan’da, Çin Doğu Türkistan’da, Sırp’lar Bosna ve Kosova’da, Hindular Keşmir’de, Burma Arakan’da, Filipinler Moro’da, İsrail Filistin/Gazze’de zulüm yapmaktadırlar.

Evet, günümüzün Haçlı Seferleri, Afganistan, Filistin, Suriye, Somali, Libya savaşları ile aşıkâr devam ettirilmektedir. ABD’nin zalim Haçlı Orduları, en az 1,5 milyon Iraklı’nın ölümünü, 5 milyonun göçünü, başta Bağdat olmak üzere tüm şehirlerinin yerle bir edilmesini, tarihi İslâm eserlerinin, büyük zengin kütüphanelerinin onbinlerce füzeleriyle ve bombalarıyla yerle bir ederek yok ettiler

“Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa kin, öfke duydukları İslâm devletlerini sömürmek için Haçlı Seferleri siyâsetlerini değiştirerek daha şiddetli devam ettirmektedirler. İngiltere’nin Cambridge Üniversitesi Kilise Tarihi Öğretim Görevlisi ve uzmanı Prof. Dr. Jonathan Riley Smith bir kitabında şu itirafı yapmıştır:

“Geçmişte asıl amacı Ortadoğu’nun zenginliklerini elde etmek için, Kudüs’ün ve mübarek toprakların Müslümanların elinde bulunmasını bahane ederek, Hilal’e karşı savaşan Haçlılar; bugün aynı mücadeleyi demokrasi, insan hakları ismiyle daha şiddetli devam ettirmektedir. Günümüzde soykırımlar yaparak, Müslümanları dinlerinden soğutmak, uzaklaştırmak, sapık ve bidat yollara yönlendirmek, nüfus planlaması, kürtaj, doğum kontrolü, fuhuş, kötü uyuşturucu alışkanlıkları, ekonomik baskılar, zayıf hükümetler, kukla rejimler, mali krizler, borç ve faiz bataklığına sürüklemek, kültür emperyalizmi, Batı karşısında eziklik ve aşağılık kompleksi aşılayarak mücadele etmektedirler.”³³

Turan Gözlevli, Türkiye’nin Batılı güçler tarafından kuşatılmasını şöyle ifade eder:

“İncil ile özleştirerek yaptıkları stratejiyle, Bağdat merkezli ve Türkiye dâhil tüm Orta Doğu Anadolu Hıristiyanların mukaddes yerleridir. 1950 Yılında Kore’de binlerce şehit verdikten sonra NATO’ya girdik. Yani ABD’lerine ve Avrupa’ya ismi konmamış sömürge olduk. Topraklarımızda ABD’lerine ve NATO’ya onlarca üst verdik. En içimi yakan, İncirlik Hava Üs’sünün ABD’lerine sözde NATO maskesi altında ABD’leri toprağı sayılacak seviyede teslim edilmesidir ve hâlen ABD’lerinin eyaleti gibidir, hava astsubayı olarak senelerce görev yaptığım İncirlik hava üssünde her gün kahrolmuşumdur, çünkü her gün sanki vatanımda değil de Amerikan üssünde misafirdim. NATO’ya girdiğimizden itibaren Ankara’da görev yapan tüm ABD’leri elçileri sömürge valisi gibi görevlerini de-

33 Bkz. Turan Gözlevli, Haçlı Seferleri Hâlen Devam Ediyor-2, <http://kuraninkaybolanyorumlari.blogcu.com/hacli-seferleri-halen-devam-ediyor-2/20010969>

vam ettirmektedirler. ABD ve Batı ve NATO Türkiye'nin menfaatine olan hiçbir konuyu desteklememektedirler, aksine aleyhine olan her konuyu destekleyerek Türkiye'ye parmaklarını sallamaktadırlar. Bu çirkin ve zalim projeleri, Türkiye Avrupa Birliği'ne katılmıyorum dediğinde kesinlikle bozulacaktır.

Arap devletlerini egemenlikleri altında tutan haçlı orduları, Irak'ta, Suriye'de, Filistin'de ve Kıbrıs'ta Türkiye'nin etrafını kuşattılar ve Afganistan'la, Pakistan'la da sosyal ve siyasi bağlarını kopardılar. Boyun eğdiremedikleri İranda ve Türkiye'de darbe yapmak için çareler, fırsatlar aramaktadırlar. Maalesef içimizdeki hain ecnebler de, münafık paralelciler de kesinlikle bilerek haçlıların projelerine her türlü hizmeti vermektedirler. Siyasal bilgiler fakültelerin de haçlılar konusu hakkında bir çok tezler yapılmalıydı, fakat günümüze kadar bir tezin bile yapılmaması çok düşündürücüdür. Gerçekten anlamak, bilmek isteyenlere bu küçük makalemiz inşallah uyanmalarına vesile olur.”³⁴

IRKÇILIK CEHENNEMİ

İslam Kardeşliği

Bilinen bir gerçektir ki İslam coğrafyası Batının fiili işgalinden sonra büyük bir kültürel işgal de yaşadı. Sonra fiili işgal düşman askerinin gitmiş olmasıyla bitmiş gibi göründe de, aslında kültürel olarak devam etmektedir. Bu ise kafa karışıklığına, o da davranış bozukluğuna sebep olmaktadır. Bu bozukluk sebebiyle içinde yaşadığımız sorunları doğru anlayamıyor ve haliyle de doğru çözümler üretiyoruz.

Yukarıda Batılılaşmanın aslında bir kaçlı seferlerinin devamı olduğu ve İslam dünyasında örtülü, adı konmamış bir savaşın devam ettiğini yeterince yazdık. Burada bir kere daha hatırlatmamızın sebebi, bu bölümün konusu olan ırkçılık hareketleri ve arkasındaki terörün de yine o savaşın bir parçası olduğunu ifade etmektir. Bunu anlamadığımız sürece daha çok canımız yanacaktır.

Bizim son zamanlarda yaşadığımız bütün felaketlerin altında yatan sebep, acı da olsa, Batının bizimle olan bu adı konmamış savaş taktiğini anlamama ve ona göre tedbirler alama gerçeğidir. Biz kendi coğrafyamızda yaşayan insanlar olarak yakamızı Batının pençesinden kurtarıp da “kendimiz” oluncaya kadar bu acı felaketlerin yaşanması kaçınılmaz olacaktır.

“Kendimiz”, yani “iyi bir Müslüman” olmaya gelince topu hep başkasına atıyoruz. Olumsuzluklardan dolayı “bu nasıl kardeşlik?”

diyoruz. İyi de, haklısın da, bir de ona sor bakalım, “biz nasıl kardeşiz?” diye.

Eğer bizim ona yönelttiğimiz şikayetlerin aynısını o da bize yöneltiyorsa, artık burada tartışma yerine bir muhasebe, bir özeleştirme, bir iç denetim gerekmektedir.

Mesele dönüp dolaşıp “iyi Müslüman” olmaya gelmektedir. İyi ama bunu kim olacak? “Biz mi?”, “onlar mı?”

Hayır, sizi sizi onları geçelim artık, hep beraber iyi bir Müslüman olarak “kardeşler” olalım. Değilse, bu coğrafyanın cehenneme kadar yolu var demektir...

Biz “kardeş” deyince genellikle aynı anne ve babadan doğan insanları kastederiz. Bu doğrudur.

Ancak “Din Kardeşliği” dediğimiz zaman “aynı dine ve onun değerlerine inanan kimseleri” kastederiz. Bu da mecazi bir kardeşliktir ve dinimiz İslam’da yeri büyüktür. Çünkü İslâm dininde kardeşlik, bütünüyle akide/inanç temeline dayanmaktadır. Allah (c.c), Kur’ân-i Kerim’de söyle buyurmaktadır:

“Mü’minler ancak kardeşlerdir. Öyleyse kardeşlerinizin arasını bulup düzeltin ve Allah’tan korkup görevinizi yapın ki merhamet göresiniz.”³⁵

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

“Müslüman, Müslümanın (din) kardeşidir...”³⁶

İslam inançta tevhidî; cemiyette de uhuvvetî yani kardeşliği esas almıştır. Dolayısıyla İslam toplumu, sınırları İslam imanı ile çizilmiş

35 Hucurat 10.

36 Buharî, Mezâlim 3; Müslim, Birr 32; Ebû Dâvûd, Edeb 28; Tirmizî, Hudud 3, Birr 18; Ahmed b. Hanbel, Müsned, II, 9, 28; V, 24, 71.

kardeşler topluluğudur. Bu topluluk ve kardeşliğe imandan başka hiçbir şey, mesela ne ırk ne renk ne de coğrafya sınır çizebilir.

İslam kardeşliğinin ön şartı “La ilahe illallah Muhammedün Resulullah” demektir. Bu kelime-i tevhid’i söyleyen herkes Müslümandır ve öteki Müslümanların din kardeşidir. Yüce kitabımız Kur’ân-ı Kerim’de bu gerçek, “Mü’minler ancak kardeşirler” diye pek açık biçimde ilan edilmişken, Sevgili Peygamberimiz de “Müslüman, Müslümanın kardeşidir” buyurmuş, dünyanın neresinde olursa olsun, hangi devirde yaşamış bulunursa bulunsun bütün Müslümanların birbirlerinin din kardeşi olduklarını tüm dünyaya duyurmuştur. Hatta bizzat kendisi Medine’yi teşrif ettiklerinde, Mekke’den gelen muhacirlerden her birini Medineli Müslümanlardan biri ile kardeş ilan etmiş, böylece ilk İslam cemiyetini, kardeşlik esas ve uygulamasıyla başlatmıştır.

Bütün bunlar göstermektedir ki İslam’da din kardeşliği duygu, düşünce, tavır, elem, keder ve sevinç olarak bütün müminlerin bir tek vücut olması, kendilerini böyle hissetmeleri demektir. Nitekim bu husus hadis-i şeriflerde şöylece açıklanmıştır:

“Müminler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve yekdiğerini korumakta tek bir vücut gibidir. Vücudun herhangi bir uzvu rahatsız olursa öteki organları da bu yüzden rahatsız olur ve uykusuz kalır.”³⁷

“Müminler birbirlerine karşı, parçaları yekdiğerine kenetli sağlam bina gibidir.”³⁸

Böylesine yakın, sıcak ve samimi bir duyarlılığa sahip olmayan, yani din kardeşlerinin derdini dert edinmeyen, onların meseleleriyle

37 Buhârî, Edeb 27; Müslim, Birr 66.

38 Buhârî, Salât 88, Mezâlim 5; Müslim, Birr 65; Tirmizî, Birr 18.

le meşgul olmayan, onlardan olma hakkını kaybetmiştir. O halde Müslümanlar, her halükârda ve daima Müslüman kalmaya, Müslümanlarla beraber olmaya, onlara karşı kardeşçe davranmaya mecbur, hatta mahkumdurlar. Çünkü din kardeşliğinden daha güçlü ve kutlu bir başka bağ yoktur. Bu sebeple Müslüman yürekler Müslümanlara karşı daima sevgi ve muhabbetle atmalıdır. Çünkü hayat, ancak din kardeşleriyle birlikte yaşanırsa güzeldir.

Bunlar bilinip bilincine erilmedikçe bu davetimize “aynı nakarat” denilmesi, hem diyenler, hem de bunu bir yerede hak eden denenler için ayıptır.

Bizim davetimiz bu ayıbın kaldırılması, parçalanmış İslam coğrafyasının kardeşlik tutkalı ile yeniden yapılandırılmasıdır. Var olmamız buna bağlı.

Kardeşlik Sorumluluktur

Kardeşlik kutlu ve güçlü bir bağ olduğu kadar büyük bir sorumluluktur da. Aynı dine mensup insanların adedince büyüyen bir sorumluluk.

Kardeşler arasındaki ilişkilerin nasıl olması lazım geldiği konusunda hem Kur’ân-ı Kerim’de hem de Peygamberimiz’in hadis-i şeriflerinde çok ciddi tavsiye ve uyarılar bulunmaktadır. Bütün bu uyarı ve tavsiyelerin özünü aslında “kardeşlik” kelimesi ifade etmektedir. Hz. Peygamber de bu yüzden kardeşler arasındaki her türlü münasibette, Müslümana kendi nefsinin ölçü almasını öğütlemiştir. O (a.s.) şöyle buyurmuştur:

“Hiçbiriniz, kendisi için istediğini din kardeşi için de istemedikçe olgun mü’min olamaz.”³⁹

39 İman 7: Müslim, İman 71, 72; Tirmizi, Kıyame 59; Nesai, İman, 19, 33.

Bu hadis-i şerif, din kardeşliği sorumluluğunu bütün boyutlarıyla pek özlü bir ifade ile ortaya koymuş bulunmaktadır. Ancak yine de konuyu açıklığa kavuşturmak bakımından diğer hadislerden yararlanarak din kardeşliğinin bazı gereklerine işaret etmek iyi olacaktır.

İslam vatanı paramparça edilmiş bir coğrafya. Ve kardeşliğimiz de coğrafyamız kadar parçalanmış, yaralı. Kan kaybediyoruz, güç kaybediyoruz, izzet ve servet kaybediyoruz.

Buna nasıl bir son verebiliriz?

Geçmiş de geleceği de Müslümanca bir kere daha değerlendirmek, vaziyetin vahametini kavramak ve ne kadar acı veya zor da olsa kurtarıcı iksir olan İslam'a, İslam kardeşliğine yeniden yaslanmak... Bunun ötesi acıyı artırmaktan başka bir fayda sağlamaz.

Kimileri bu davete "aynı nakarat" diyebilir. Hayır, bu benim dediğim bilinen gibi gözükten bir mechuliyettir. Fiiliyatta kaybettiğimiz bir isim yani. Yıllardır ortada olmayan bir hakikata nasıl "aynı nakarat" diyebiliriz?

Mesela bir Müslüman, öteki Müslüman kardeşlerine buğzedemez, kin tutamaz, sırt çeviremez. Araya bir takım sun'î üstünlük ölçüleri koyamaz. Çünkü İslam'da üstünlük sadece ve sadece takva ile dir. Siz her tarafı nasyonalizmin sardığı bir dünyada davet ettiğimiz kardeşliğe nasıl "aynı nakarat" diyebilirsiniz? Onu nerde gördünüz ki ayından gayrıdan bahsediyorsunuz?

Müslüman, haklı sebeplere dayalı da olsa Müslüman kardeşiyle üç günden fazla küs duramaz. Ama gel gör ki yüz yıllık küs coğrafyalardan bizarız.

Müslüman kardeşleri yanibaşında dururken onları bırakıp başka din mensuplarını ve dinsizleri dost edinemez. Çünkü Müslümanın dostu ancak Müslümandır. Gerek fert gerek millet olarak tercihlerini

daima din kardeşlerinden yana kullanmak zorundadır. Ama işte Batı taklitçiliği, işte “çağdaş uygarlık düzeyi” diye tutturulan “gavur aşıklığı”, işte hakim olan izimler... Bunlar yanında nasıl İslam kardeşliği yaşayabilir ki siz “aynı nakarat” diyorsunuz? Siz ne gmrдіңüz ki?

Günümüz dünyasında beynelmilel platformlarda Müslümanların birbirlerine arka çıkmaları, dünyadaki güç dengeleri bakımından oldukça ehemmiyet arz etmektedir. Bu konuda şu hadis-i şerif pek dikkat çekicidir:

“Müslüman, Müslümanın (din) kardeşidir. Müslüman, Müslümana zulmetmez. Müslüman, Müslümanı başına gelen musibette terk etmez, onu zalimin zulmünde bırakmaz. Müslüman, din kardeşine yardımda buldukça Allah da ona yardımda bulunur. Kim bir Müslümanın dünya darlığını giderip de sevindirirse Allah da kıyamet gününde onun sıkıntısını giderip mutlu eder. Kim dünyada Müslüman kardeşinin ayıbını örterse Allah da kıyamet gününde onun ayıbını örter.”⁴⁰

Din kardeşleri arasındaki ilişkiler konusunda Hucurât Suresi’nde birçok noktaya dikkat çekilmiştir. Onları da burada hatırlatmak yerinde olacaktır:

“Fasık birinin verdiği habere hemen inanılmayıp araştırılmalıdır. Özellikle günümüzde güdümlü haber kaynaklarının bilhassa Müslümanlar hakkında verdikleri haberleri, mutlaka aynı değer ölçülerini paylaşan kaynaklardan tahkik etmek bir vecibe haline gelmiştir.”⁴¹

Anlaşmazlığa düşen Müslümanların ve Müslüman grupların araları bulunmalı, hak ve adalet ölçüleri ile aralarında hükmedilme-

40 Buhârî, Mezâlim 3; Müslim, Birr 32.

41 Bkz. Hucurat, 5-6.

lidir. Haksız olan tarafı, Allah'ın koyduğu sınırlara razı etmek için her türlü çareye başvurulmalıdır. Kardeşlerin araları ıslah edilmelidir.⁴²

“Erkek Müslümanlar diğer erkek Müslümanları, kadınlar da öteki hanım Müslümanları alaya almamalı; onların Allah katında kendilerinden daha kıymetli olabileceklerini hatırdan çıkarmamalıdır. Onları çirkin lakaplarla çağırılmamalı, haklarında suizanda bulunmamalı, gizli yönlerini, sırlarını araştırmamalı, onları gıybet edip çekiştirmemelidirler.”⁴³

Müslüman, öteki din kardeşlerini kendisinden asla aşağı görmeyecek hatta onları kendi nefesine tercih edecektir. Dualarıyla da din kardeşlerine iyilikler dileyecektir. Zira müminin, din kardeşinin gıyabında yaptığı dua makbuldür. Bütün bunlar Müslümanın, din kardeşlerine eliyle de diliyle de zarar vermemesi gerektiğini, gönlünden de kardeşleri hakkında kötü şeyler geçirmemesi lazım geldiğini göstermektedir. Zaten sevgili Peygamberimiz de bir hadislerinde olgun Müslümanı, öteki Müslümanların, dilinden ve elinden emin olduğu kişi olarak tarif ve tavsif etmiştir.

Müslüman, kendi gücünü, mutluluğunu, devletini, şevketini, izzetini, şerefini din kardeşlerinde bilecek ve bulacaktır. Müslüman, Müslümanın sevincini paylaşacak, elem ve ıstırabına ortak olacaktır. Bir bela, musibet veya zulme uğrayan din kardeşlerine bütün Müslümanların yardımcı olmaları “kardeşlik” gereğidir. Nitekim Kur’ân-ı Kerîm’de “O müminler ki haklarına, yurtlarına tecavüz edildiği zaman onlar yardımlaşsınlar” buyrulmuştur.⁴⁴

42 Bkz. Hucurat 7- 8.

43 Hucurat 49/ 9-12.

44 Şuara 26/ 39.

Peygamber Efendimiz de “Zalim olsun mazlum olsun kardeşine yardım et” buyurmuş; mazluma yardımı anladık ama zalime nasıl yardım ederiz? diye sorulunca da “Onu da zulmünden vazgeçirirsiniz, bu da ona yardımdır” buyurmuştur.⁴⁵

Bir başka hadis-i şerifte Müslümanların yekdiğerleri üzerindeki hakları şöylece sıralanmıştır: “Karşılaştığında selâm ver. Davet edince icabet et. Nasihat istediğinde nasihat et. Aksırıp ‘elhamdülilah’ deyince ‘yerhamükellah’ diye dua et. Hastalanınca ziyaretine git. Öldüğünde de mezara kadar cenazesini teşyi et!”⁴⁶

İslam Ve Irkçılık

Allah Teâlâ'nın insanı en güzel biçimde ve saygın yarattığını, ama bu saygınlığın ancak iman ve takva ile kazanılacağını biliyoruz. İnsanlar yaratılışta aynı cins olarak eşittirler ve aynı ana babadan olma kardeşirler. Hukuk önünde ve sosyal hayatta fırsat ve imkanlar bakımından da eşittirler.

Müslümanların kendi aralarında olduğu gibi, gayr-i müslimlerle olan ilişkilerinin temelinde hukuk vardır. İslam bütün insanların haklarını korumuştur. Hemen şunu da belirtelim; Müslümanlar kendileri ve dinleri ile savaşılan kafirlerle asla dostluk kuramazlar. Onlardan en yakınları bile olsa teberri ederek uzaklaşırlar. Kendileriyle savaşmayan, barışı koruyanlara karşı ise adil ve erdemli olurlar. Onlara iyilik ve ikram etmek, iyi ilişkiler kurmak, hem din ve tebliğ adına, hem de toplumsal barış ve huzurun korunması adına teşvik edilmiştir.

45 Buhârî, Mezalim 4.

46 Müslim, Selâm 4-6.

Allah Teâlâ'nın katında üstünlük takvaya göredir.⁴⁷

İman etmeyen insanlar O'nun ve dolayısıyla inananların katında sıradan bir canlı türüdürler, o kadar. "Allah katında yerde gezinen canlıların en kötüsü, o düşünmeyen sağır ve dilsizlerdir."⁴⁸

İman edenler Allah Teâlâ'nın katında kıymetli oldukları kadar, kendi aralarında da sevgi, saygı, hizmet ve ikramı hak eden, birbirlerinden sorumlu kardeşirler.

Hatta "ancak mü'minler kardeşir"⁴⁹ ayetine göre aynı ana babanın öz çocukları aralarında iman bağı yoksa, kan bağı onları kardeş yapmaya yetmez. Aralarında miras bile bölüşülmez.

Buna göre insanın değeri için öncelikli ölçü imandır. Ondan sonra bilgi, amel, ahlak, sanat, hizmet gibi değerler insanı yüceltir ki biz bunun topunu birden "takva" kelimesi ile ifade ediyoruz: "Allah katında en mükerrer olanınız, en takvalı olanınızdır."⁵⁰

İşte bu iman, doğuştan bir soy ve sopun, bir ırkın üstünlüğünü ifade eden ırkçılığı iki şekilde bitirir.

İlki, insanlar ilk yaratılışta aynı ana babadan olma varlıklar olarak eşittirler, birbirlerine bir üstünlükleri yoktur.

İkincisi, insanı üstün kılan değer ölçüsü asla iradesiz seçtiği ırkı değil, din ve takvadır.

Oysa bütün ırkçılar, hangi dinden olursa olsun ona hiç bakmazlar, bütün dinlere eşit mesafede durarak onlara saygı duyarlar, ancak kendi ırkından olan insanları değerli bularak başkalarına üstün tutarlar.

47 Hucurat 13.

48 Enfal 22; Bkz. 7,179; 2,171.

49 Hucurat 10

50 Hucurat 13.

Batılılaşma Ve Irkçılık

Bizde Batılılaşma hareketleri ırkçılığı da beraberinde getirdi. Batılılaşma dönemimiz ulusalcılık olayıyla birlikte yürümektedir. Son İmparatorluk olan Osmanlı camiası (Pax-Ottomana) ulusalcı hareketlerle aşınmaktadır.

İrkçi, ulusçu duygular hiç şüphe yok, evvel emirde kimlik sorunuyla, yani kişinin toplumdaki yeri ve adıyla ilgilidir. Kimlik, bu olgunun etrafında oluşan maddî bir dokudur. Ama onu asıl oluşturan manevî unsurlarıdır. Kimliğin iyi tesbiti toplumda birçok sorunları ve tikanıklıkları halleder.

İrkçılıkasında ancak cahillere, aptallara yaklaşan bir düşünce ve davranış tarzıdır. Düşüncede bir ilkeliktir, ayıptır.

Neden mi?

Çünkü bir ırka, bir kavme mensup bulunmak, dil, renk, şekil ve kültür olarak kavmi özellikler taşımak kişi ve toplumların seçimine tabi değildir; bu tabii ve ilahî bir takdirde, oluşur. Birçok ayet ve hadis Allah Tealâ'nın insanları bu manada farklı yaratmasının hikmetlerini dile getirmektedir. Şu halde bu ilahi ve tabii özelliklerden sıyrılmak, toplum olarak bir başka kavim ve millet olmak da mümkün değildir. Bir kavmi veya milleti zorla başka bir kavim ve millete dönüştürmeye çabalamak veya bunu cebir ve şiddetle gerçekleştirmek, bir milleti toptan yok etmek demek değil midir?

İnsan dünyada her şeyini tayin edebilir; işini, mesleğini, davranışlarını dahi bir ölçüde tayin edebilir. Yaşayacağımız ülke de seçilebilir; fakat elde olmayan bir şey, hangi kimlikle dünyaya gelineceğidir. Meselâ, Rus anne ve Arap babadan evlilik dışı olan bir bebek İsviçre'de bir kilisenin kapısına bırakıldığı için -ki öyle vakalar oluyor- sonunda mahallî makamlar tarafından bir yetimhaneye kaldırılır.

lır ve İsviçreli bir çocuk olarak büyür. Belli ülkede doğulur, yaşanan ülke değiştirilebilir, ama böyle istisnalar dışında ebeveynin kimliği bireyinki olur. Dolayısıyla, hangi ülkede, hangi aile ile, hangi dille doğacağı ve nasıl büyüyeceği bir bebeğin elinde değildir. Kimlik ülkedir, her anlamda sınıfımızdır.

Ancak, maddî manevî olarak bir çok unsurdan oluşan “kimlik” de önemlidir. “Kimlik hayatımızı tespit eder, bazı insanlar bir araya gelmiş, yolunu tam da çizemedikleri bir tarih ve coğrafyada, bir ülke meydana getirmişler. Bu durumda, kuşkusuz devlete has birtakım organlar ortaya çıkar: Polis, ordu vs; bunlarsız yaşayamıyoruz, mümkün değil. Birey olarak da kendimizi bu organların sahası dışına çıkaramıyoruz. Burada Türkler var, Türkiye var; ama, ben beynelmilel bir adamım diye infirad yoluna gidemiyorsunuz. Zira muhataplar beynelmilel değil ve sizi Türklük kompartımanı içinde ele alırlar. Hiçbir şekilde kimlik sahibi olmadan hayata devam edemezsiniz, mümkün değildir ve bütün organlarla birlikte de bu kimliğin siyasî teşekkülüne bağlısınızdır. Bu olmadığı takdirde, 20. yüzyılın son çeyreğinde hatta son 10 yılında, iki korkunç dünya savaşından, katliamlardan sonra gördük ki, devletsiz toplumların insanları bu yokluğun bedelini her zaman çok ağır bir şekilde ödemek zorunda kalıyor. Bunu Kafkasya’da, Bosna’da gördük. Hiç arzu etmiyoruz; ama öyle anlaşıyor ki bu facialar daha da görülecek.

Batılılaşma sorunu ile karşı karşıya gelen Osmanlı İmparatorluğu dediğimiz zaman bu batılılaşmanın yarattığı en büyük tepki veya yansıma hiç şüphesiz ki milliyetler sahasında, etnisite anlamında görülmüştür. Yoksa, Osmanlı toplumunda “millet” demek, bugünkü “nation” anlamında bir kelime değildir, bunu biliyoruz. Milleti bugün doğru kullananlar, “millî görüş” ve “millî gazete” diyenlerdir.

Millet kavramı bir cemaate, bir inanç grubuna hitap eden bir sözdür. Onun için “nation” ve “national” karşılığı olarak mutlaka ulus, ulusal, ulusalcı deyimlerini kullanmamız lâzım.

Çağdaşlığın ölçüsü kimi kıt düşüncelilerin zannettiği gibi dini inkar etmek değil, bilim, teknoloji ve insani değerlerdir. Bilimde ve teknolojide geri kalmak arkasından fakirlik ve zayıflığı getirir; fakir ve zayıf olanlar tarih boyunca olduğu gibi bugün de güçlüler, yani medeni ve çağdaş onlar tarafından sömürülmekte ve yutulmaktadır.

İnsani değerler insanların varoluş sebepleridir; bu değerlerin ideal tablosu İslamdadır; bundan vazgeçmek ondan vazgeçmektir, bundan geri kalmak, İslamdasınıta kalmaktır.

Hem müslüman, hem Türk, Kürt, Arab, Fars, Berber, Zenci, Hindî... olmak tarih boyunca her zaman mümkün olmuştur. İslam ümmeti çeşitli kavim ve uluslardan meydana gelen “milletlerden” oluşmuştur. Bu arada kavimler, milli özelliklerden kaynaklanan farklı renk ve çizgilerle İslam Mdeniyetini zenginleştirmiş, hem bir kavme, hem de bir ümmete mensup olarak, bu iki mensubiyet birbiri ile çelişmeden, hayatlarını sürdürmüş ve gelişmişlerdir. Bu da ayette geçen “tearuf,” yani “tanışma, bilişme, birbirinden istifade etme”yi gerçekleştirmiştir.

İslama, Kitab ve Sünnet’in açık beyanlarına göre din kardeşliğini bozmamak şartıyla fert ve toplulukların maddi ve manevi değerlerini korumaları, yakından uzağa önceliklere yer vererek topluluk haklarına riayet etmeleri teşvik edilen bir husustur.

Bilim, teknik ve insani değerler açısından ilerlemek, gelişmek, medeniyete katkıda bulunmak belli bir milletin, kavmin ve ırkın tekelinde değildir. Böyle düşünen ırkçı görüşler tarihe karışmıştır. Kavimler, milletler birbirini engellemez, sömürmez, asimile etmeye

çalışmazlarsa, aksine destekler ve yardımlaşırlarsa her millette gelişme, kalkınma, kültür oluşturma ve insanlığa değerler sunma kabiliyeti vardır.

Yaklaşık yüz yıldır bu cahili sistem, bizi İslam Medeniyetinden alıp Batı Medeniyetine zorla dahil etti. Materyalizm, pozitivizm, laisizm din gibi öğretilip asıl din yasaklandı. Şimdi ahali afyon yutmuş gibi sallanıp duruyor ve küfür ilke ve ideolojilere savruluyor.

Biz bu gidişe ömrümüz oldukça karşı çıkacak, hep İslam'a davet edecek, şuurlu düşmanların ve şuursuz Müslümanların iftira ve kınamalarından korkmadan ve etkilenmeden, davet ve tebliğimize devam edeceğiz inşallah.

İrkçi Sistem

Sistem ırkçı olunca, genellikle aynı zamanda "laik" olan Batıcı ırkçılar, özel ve genel hayatlarında dine değer vermezler. Hayatlarında dini bizzat yaşamazlar. İşte görüyorsunuz, İslam Dini insanın değerini "iman ve takva" ile ölçerken, ırkı ne olursa olsun bundan yoksunlara değer vermediğini açıkça ifade ederken, bütün gördüğüm Türkçü, Kürtçü ve Arapçılar, "dinlerin hepsine saygı duyarız" diyerek, bir insanın Alemlerin Rabbi Allah Teâlâ'ya tapması ile Budist, Hindu, Şintoist olup Buda'ya, ineğe veya güneşe tapması arasında fark gözetmezler.

Böyle olmayan ırkçılar, aslında ırkçılığı da İslam'ı da bilmeyen cahillerdir. Bu sistem cehaleti bilimselleştirdiği için ülkemizde böylesi cahillere ne kadar da sık rastlarız maalesef.

Bir soydaşını Müslüman olması ile başka bir dinden olması arasında fark gözetmeyen Müslümanın bir Türkçü (!) veya Kürtçünün

(!), “kan bağı değil, iman bağının asıl değer ölçüsü olduğunu” söyleyen bu kadar ayetleri ne yapacağını merak etmiyor musunuz?

Şöyle bir düşünelim: Bu ayetlere iman etmiyorsa, zaten Müslüman olamaz.

Ayet olduğunu kabul ediyor ama kıymet vermiyorsa, çirkin görünüş beğenmediğinden dolayı terk ediyorsa, yine Müslüman olamaz.

Yok, ayet-i kerimelere iman ediyor ve beğeniyor, ama buna rağmen başka din, ilke, ideoloji ve sisteme de iman ettiğinden onları bu ayetlere tercih ediyorsa, yine Müslüman olamaz.

Bütün bunlar da değil, ama sırf günah işlemek ve Allah Teâlâ'nın emirlerine isyan etmek için ırkçılık yapıyorsa, - ki Allah'a inadına isyan etmek ve inadına günah işlemek de insanı dinden çıkarır- o zaman akli da yoktur demektir. Akli olmayanın dini zaten olmaz.

Velhasıl nereden bakarsanız bakınız, bir ırkçının İslam ile alakası yoktur.

Eğer “var” diyorsa, o zaman bu deyiş “mahalle baskısı” denilen şu “etraftan utanma” duygusuyla hareket ediyor anlamınadır ki bunun da dindeki adı “münafıklıktır”, asla itibar edilmez.

Bundan başka bir durum var mıdır?

Evet, var!

Bundan başka yapacak bir durum daha vardır. O da “ben dini ve kitabımı bilmiyordum. Şükür şimdi öğrendim. Artık biliyorum. Bütün ırkçı düşünce ve davranışlarımdan pişman olarak vazgeçiyor ve Allah Teâlâ'nın affına sığınarak tövbe ediyorum” demesidir.

O zaman biz de bu kardeşimizi hangi ırktan olduğuna bakmaksızın bağrımıza basarak tebrik ederiz.

Kan Değil İman Bağı

Sahabeler Müslüman olunca hayatında büyük değişim ve dönüşüm geçirmeye, cahiliyye düşünce ve davranışlarını külliyyen atmaya muvaffak olmuşlardı. Bunu yazmıştık “İman ve Değişim” yazımızda. Şimdi soralım; ashab-ı kiram’ı bu duyguda arınmayı ve düşüncede berraklaşmayı, bu davranış biçimindeki enginliği nerden aldı?

Hiç şüphesiz ki Kur’an-ı Kerîm’den aldı. Onlar Kur’an-ı Kerîm’in Allah Teâlâ’nın kelamı olduğunu isimleri gibi biliyor, dediklerinin doğruluğuna yaşadıkları gibi iman ediyorlardı. O yüzden Kur’an-ı Kerîm’in bir sözünü iki etmiyor, anında ona uyuyorlardı. Çağımızın Müslümanı gibi “Kur’an-ı Kerîm’e saygım var, ama ben bildiğim gibi yaşarım” demiyorlardı.

İşte hakiki imanın tadını almış ashab-ı kiram’ı Allah Teâlâ şöyle eğitiyordu:

Allah’a ve ahiret gününe inanan bir toplumun -babaları, oğulları, kardeşleri, yahut akrabaları da olsa- Allah’a ve Resûlüne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin.

İşte onların kalbine Allah, iman yazmış ve katından bir ruh ile onları desteklemiştir. Onları içlerinden ırmaklar akan cennetlere sokacak, orada ebedî kalacaklardır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah’tan hoşnut olmuşlardır. İşte onlar, Allah’ın tarafında olanlardır. İyi bilin ki, kurtuluşu erecekler de sadece Allah’ın tarafında olanlardır.”⁵¹

Şimdi “bütün dinlere saygılı ve eşit mesafede olduğunu” söyleyen ve kendi duruşuyla sıradan bir laik veya ırkçının duruşu arasında hiçbir fark olmayan bir Müslüman (!) bu ayetleri ne yapacaktır?

Allah çok açık olarak –eğer Müslümansa- ona diyor ki, “Bırakın ırkınızı, soyunuzu sopunuzu, aşiretinizi, hatta babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz yahut akrabalarınız da olsa, Allah’a ve Resûlüne düşman olanlarla dostluk etmeyecek, onları sevmeyecek ve var olan ilişkilerinizi keseceksiniz. Müslümanlar böyle yapar. Allah’a ve Resûlüne düşman olan kafirlerden uzaklaşır.

Evet, şimdi bir ırkçı ne diyecektir Allah Teâlâ’ya bu sözleri söylediği zaman?

Acaba hala “benim için ölçü iman bağı değil kan bağıdır, din değil ırktır” diyerek ayeti ret mi edecektir, yoksa ırkçılıktan vaz mı geçecektir?

Geçmişte bir akşam bir grup Türk ırkçısı ile oturuyoruz. Aynı lisede öğretmeniz. Benden kendilerine Kur’an okumasını öğretmemi istemişlerdi. Derse bir ara verdiğimizde, söz ırklardan açıldı. Bunlar, Cumhuriyetin Eğitiminden geçerek beyni yıkanmış, Türkçü olmuş, ama İslam’a da sevgisi olan arkadaşlardı. İçlerinden biri işi ilerletti. “

- Arapların Türkleri arkadan vurduğunu, dolayısıyla onları sevmeyi, kardeş kabul edemeyeceğini” söyledi.

Biz bu şehir efsanesini “İslam’a Göre Irkçılık ve Kürt Sorunu” kitabımızda çok geniş olarak anlattık, ama bastıramadık. Şayet bastırabilirsek orada bu konu genişçe anlatılmıştır. İlgilenen yayınevlerine de duyurulur.

Her neyse, ben “Allah Teala Kur’an’da “bütün müminler kardeşdir⁵²” diyor. Hem böyle bir olay yok. Velew ki olsa bile, dedelerin yaptığı yanlışın torunlarının sorumlu olamaz. Bu hukukun “suçun şahsiliği” ilkesine aykırıdır. Şimdi biz, bir Müslüman Arap

da olsa, ayete göre kardeş bilip sevmek mecburiyetindeyiz,” dedim.

Bunun üzerine o ırkçı bana ne dese beğenirsiniz?

“Benim Kur’an’a saygım var. Ama o da dese ben bunu kabul etmem.”

Bizi dinleyen diğer arkadaşlar da üzülmüştü. Ben izin alıp giderken kapıya kadar beni yollayan arkadaşlara dedim ki, “Ecel belli olmaz. Her an ölebiliriz. Arkadaşınıza yatarken bir kelime-i şehadet çektirseniz iyi olur.

Arkadaşlar iyi niyetliydi. O da öyleydi kuşkusuz. Sorsan bütün Kürtçüler de iyi niyetlidir. Karşı çıkıp isyan ettikleri Kur’an-ı Kerim’e saygılı olduklarını söyleyeceklerdir belki de. Arapçılar da öyledir zahir.

Oysa Kur’an-ı Kerim sadece saygı duymamız için indirilmedi. Aynı zamanda iman edip uymamız, buyruklarına itaat etmemiz için indirildi. Kılavuz kitaptır o. Ona öyle bakmak bir iman borcudur.⁵³

Ey Türk’ü, Kürt’ü, Arabı, Acemi bütün Müslümanlar! Siz Kur’an-ı Kerim’e nasıl bakıyorsunuz? Sadece saygı duyulan bir kitap mı, yoksa iman borcu olan rehber kitap mı?

Soru sizin doğru bakış açınızda...

İrkçilik Haramdır

İrkçilik, zalim de olsa, haksız da olsa, yanlış da olsa, suçlu da olsa, her halükarda ırkdaşını desteklemek, kavmini sahiplenmek ve onu başkalarından üstün tutmaktır.

Bu ise hak ve hukuku ihlal ettiği, zulüme ve ayrılıklara sebep olduğu, birlik ve beraberliği bozduğu, kardeşlik olan ümmet zeminini bozduğu için, dinimizde kesinlikle haramdır.

53 Bakara, 2

Ancak yanlış anlaşılması için peşinen söyleyelim, bir insanın kendi sülalesini, soyunu sopolu araştırıp öğrenmesi, kavmini, köyünü, şehrini sevmesi, sıla-i rahimde bulunması, ziyaret etmesi, hatta iyilik ve yardımlaşmada öncelik vermesi, onlara hizmet etmesi, zulme uğradıklarında yardım etmesi, hatta zalim olduklarında dahi “aman zalim olmayın, aman bu zulümden vazgeçin, yoksa bu size zarar verir” diyerek onlara engel olmaya çalışması, ırkçılık değildir. İyilik ve takvada yardımlaşma, kötülük ve düşmanlıkta yardımlaşmamadır. Bu dinimizin bizden istediği bir güzelliştir.

Peygamberimizin zamanında (sav) hiçbir kişinin, sınıfın, soyun, beldenin, dilin, rengin her ne surette olursa olsun bir ayrıcalığı, imtiyazı, üstünlüğü yoktur. İslâm ülkesinde yaşayan bütün insanlar, hukuken eşittirler. Köle veya zimmî (gayr-i müslim vatandaş) bile olsalar durum farklı değildir.

O kadar ki bu dinin Peygamberi, ne kendisi için, ne de ailesi için pozitif bir ayrımcılık, özel bir statü ile korumacılık istememiştir. Devlet idare ederken bile, hukukun üstünlüğünden ve kanunların herkese adil ve eşit olarak uygulanmasından bahsetmiştir. Asla kendisi için bir dokunulmazlık zırhı istememiştir.

Çağdaş anayasa yapacakların kulakları çınlasın!

Bu inanç ve duruşun temelleri hiç kuşkusuz Kur’an-ı Kerim ve sünnet-i seniyyeden kaynaklanmaktadır. Çünkü Kur’an, bütün insanların bir erkek ve bir diğiden yaratıldığını, üstünlüğün ve saygınlığın da ancak takva ile olduğunu bildirir. Bir temel ilke de, inananların kardeş olduğudur.⁵⁴

54 Bkz. Hucurat, 10, 13.

Peygamberimiz (sav), çok yoğun biçimde bu kardeşlik ve eşitlik ilkesine dikkat çekmiş, Arab'ın Acem'e (Arap olmayana), Acem'in Arab'a asla üstünlüğünün olmadığını ısrarla vurgulamıştır. O'nun (sav) etkili ifadesiyle insanlar "bir tarağın dişleri gibi" eşittirler.

Hz. Peygamber (s.a.s)'de câhilî bir âdet olan ırkçılığı sık sık gündeme getirerek eleştirmiş ve yasaklamıştır. Veda haccı sırasında, "Veda Hutbesi" olarak bilinen ünlü konuşmasında "Arab'ın Arap olmayana, Arap olmayanın Arab'a, beyaz renklinin siyaha, siyah renklinin beyaza bir üstünlüğü olmadığını, üstünlüğün yalnızca takva ile olduğunu" ilan etmiştir.

Mekk'e'nin fethinde, Kabe'yi tavaf ettikten sonra yaptığı konuşmada Hz. Peygamber (s.a.s) aynı gerçeği şöyle dile getirmiştir:

"Sizden câhiliyye ayıplarını ve büyüklenmesini gideren Allah'a hamd olsun. Ey insanlar, tüm insanlar iki gruba ayrılırlar. Bir grup iyilik yapan, iyi olan ve kötülükten sakınanlardır ki bunlar Allah nazarında değerli olan kimselerdir. ikinci grup ise günahkar ve isyankar olanlardır ki bunlar da Allah nazarında değersiz olanlardır. Yoksa insanların hepsi Adem'in çocuklarıdır; Allah Adem'i de topraktan yaratmıştır."

İrk üstünlüğü düşüncesinin temelsizliği başka bir hadiste de şöyle ortaya konur "Hepiniz Adem'in oğullarısınız, Adem de topraktan yaratılmıştır. İnsanlar babaları ve dedeleri ile övünmekten vazgeçsinler. Çünkü onlar Allah nazarında küçük bir karıncadan daha değersizdirler." (Tirmizi, Tefsir, sure, 49.)

Hz. Peygamber (s.a.s) insanların aynı kökten geldiklerini ve üstünlüğün yalnız takva ile ölçülebileceğini belirtmekle yetinmeyerek Allah'ın insanları ırklarına göre değerlendirmeyeceğini de ısrarla vurgular. Bir hadislerinde "Allah kıyamet günü sizin soyunuzdan-

sopunuzdan sormayacaktır. Şüphesiz Allah katında en üstün olanınız kötülüklerden en çok sakınanınızdır.” buyurmuştur.

Aynı anlam diğer bir hadiste de şöyle dile getirilir: “Allah sizin mallarınıza ve şekillerinize bakmaz; fakat O sizin kalblerinize ve amellerinize bakar.” (Müslim, Birr, 33; İbn Mâce, Zühd, 9)

Bütün bu gerçekler ve uyarılar karşısında ırkçılık davası güden kişinin müslümanlık iddiasını nasıl karşılırsınız? Allah’a rağmen, Peygambere rağmen müslümanlık iddiasını ne kadar ciddiye alırsınız? Böyle bir iman insana ne kazandırabilir?

Birisi kalksa da dese ki “hiç yoktan daha iyi değil midir?” Cevabımız “eh!” olurdu herhalde.

Fakat iyi düşünmek lazım, nasları inkar etmek ile, beğenmemek, çirkin görmek ve aşağılamak, Müslümanı dinden çıkarıp kafir etmekte aynı şekilde etkindir. İnkâr ile beğenmeme, çirkin görme ve aşağılama arasında fark yoktur. Bunu biz kafamızdan söylemiyoruz. İnanmayan açar bakar akaid kitaplarına, bu kadar basit.

Şimdi bir ırkçı, ayet ve hadisler ırkçılığı yasaklarken, bunu bile bile ırkçı oluyorsa, hadiyetleri inkar etmiyordiyelim, peki kabul etmemeklene yapmış oluyor?

Geriye “beğenmemek” ve “çirkin görmek” kalıyor herhalde ırkçı olmaya devam ettiğine göre? Yok, beğeniyor ve çirkin görmüyorsa, neden Allah’ı ve Resulünü dinlemez de onlara ters düşer?

“Ey Allah’ım, ey Peygamberim, siz istediğiniz kadar ırkçılığı yasaklayın, ben ırkçı olmaya devam edeceğim” diyen adamın durumu, ayet ve hadisleri inkar ya da beğenmeme başka ne olabilir?

Sizce burada din ve akıl açısından sorun yok mudur?

Hz. Peygamber (s.a.s), “ırkçılık davasına kalkışan bizden değildir, ırkçılık üzerine savaşa girişen de bizden değildir” buyurarak böyle bir kişinin yerini tespit etmiştir. (Müslim, İmare, 53, 54, 57)

Neresidir o yer?

Peygamberimizin olmadığı bir yerdir orası. Peygamberimizin “bizden değildir” sözünü içine sindirebilen zavallı, ırkçılığa ve ondan ayrı yaşamaya varsın devam etsin. Elimizden uyardıktan başka bir şey gelmiyor maalesef.

Eğer Peygamber efendimizin (sav) ve halifelerinin ısrarlı tutumları olmasaydı, bu güzel ilke tez zamanda bozulabilirdi. Nitekim, Müseylemetü'l Kezzap yalancı peygamber olarak ortaya atılınca, kabilesinden bir adam şöyle demiştir:

“Biz, Müseyleme'nin yalancı olduğunu biliyoruz. Fakat Rabi kabilesinin yalancısı, elbette Mudar kabilesinin doğru söyleyeninden daha iyidir.”

İşte ırkçılık budur. Irkçılık, akli duyguların esiri yaparak bile bile kendini kandırmaktır.

Bugün bu çağda yaşayan Türkçüler, Kürtçüler, Arapçılar, Farsçılar... gibi bütün ırkçılardan büyük “ortak özellikleri” “batıcı” ve “laik” olmalarıdır? Şimdi hepsi de bu iki özellikte birleşiyorlar. Çünkü fikir babaları birdir; Batı.

Batıcı ve laik olmak demek, İslam medeniyetine ve İslam Şeriatına düşman olmak demektir. Irkçıların “ulus devlet” diyerek “ümmetçiliğe” düşman olmaları anlaşılır. Peki ama laikliği benimseyerek İslam hukukuna karşı olmalarına ne demeli?

Bunun “Müslümanca” bir açıklaması olabilir mi?

Ne dersiniz?

Vatan Hepimizin

İslam'ın temel inancıdır, insanı Allah Teâlâ yaratmıştır. Önce Hz. Adem, sonra ondan eşi, bu ikisinin izdivacından da evlatları, zürriyetleri yaratılmıştır. Bu yüzden insanlara “Ben-î Âdem” denmiş ve “mükerrem” kılınmıştır.

Hz. Ali (ra.) da bu yüzden bütün insanları “yaratılıştan kardeş” olarak nitelemiştir. Buna göre mü'minler iman sebebiyle, gayr-i müs-limler de hilkat, yani yaratılış sebebiyle kardeşirler. Eskilerin “kav-miyetçilik”, yenilerin “ırkçılık” dediği durum ise bu inanca tamamen ters düşen bir durum, bir olgu, bir fisk, bir sapkınlıktır.

Malum, bizim için örnek olan Asr-ı Saadette hiçbir kişinin, sı-nıfın, soyun, beldenin, dilin, rengin her ne surette olursa olsun bir ayrıcalığı, imtiyazı, üstünlüğü yoktur. İslâm ülkesinde yaşayan bütün insanlar, hukuken eşittirler. Hz. Peygamber bile ne kendisi için, ne de ailesi için bir ayrımcılık, özel bir statü ile korumacılık, hukukun üstünlüğünden ve kanunların herkese adil ve eşit olarak uygulan-masından bir dokunulmazlık zırhı ile istisna edilmeyi asla isteme-miştir.

Bu inanç ve duruşun temelleri hiç kuşkusuz Kur'an-ı Kerim ve sünnet-i seniyyeden kaynaklanmaktadır. Çünkü Kur'an, bütün in-sanların bir erkek ve bir dişiden yaratıldığını, saygınlığın da ancak takva ile olduğunu bildirir. Bir temel ilke de, inananların kardeş ol-duğudur.

Peygamberimiz (sav), çok yoğun biçimde bu kardeşlik ve eşit-lik ilkesine dikkat çekmiş, Arab'ın Acem'e (Arap olmayana), Acem'in Arab'a asla üstünlüğünün olmadığını ısrarla vurgulamıştır. (Aclunî, Keşfü'l Hafa, hn: 2847) O'nun (sav) ifadesiyle insanlar “bir tarağın dişleri gibi” eşittirler. (Ahmed, Müsned, 5/411)

Hz. Peygamber (s.a.s)'de câhili bir âdet olan ırkçılığı sık sık gündeme getirerek eleştirmiş ve yasaklamıştır. Veda haccı sırasında, "Veda Hutbesi" olarak bilinen ünlü konuşmasında "Arab'ın Arap olmayana, Arap olmayanın Arab'a, beyaz renklinin siyaha, siyah renklinin beyaza bir üstünlüğü olmadığını, üstünlüğün yalnızca takva ile olduğunu" ilan etmiştir.

Mekke'nin fethinde, Kabe'yi tavaf ettikten sonra yaptığı konuşmada Hz. Peygamber (s.a.s) aynı gerçeği şöyle dile getirmiştir:

"Sizden câhiliyye ayıplarını ve büyüklenmesini gideren Allah'a hamd olsun. Ey insanlar, tüm insanlar iki gruba ayrılırlar. Bir grup iyilik yapan, iyi olan ve kötülükten sakınanlardır ki bunlar Allah nazarında değerli olan kimselerdir. ikinci grup ise günahkar ve isyankar olanlardır ki bunlar da Allah nazarında değersiz olanlardır. Yoksa insanların hepsi Adem'in çocuklarıdır; Allah Adem'i de topraktan yaratmıştır."

İrk üstünlüğü düşüncesinin temelsizliği başka bir hadiste de şöyle ortaya konur:

"Hepiniz Adem'in oğullarısınız, Adem de topraktan yaratılmıştır. İnsanlar babaları ve dedeleri ile övünmekten vazgeçsinler. Çünkü onlar Allah nazarında küçük bir karıncadan daha değersizdirler." (Tirmizi Tefsir sure, 49.)

Hz. Peygamber (s.a.s) insanların aynı kökten geldiklerini ve üstünlüğün yalnız takva ile ölçülebileceğini belirtmekle yetinmeyerek Allah'ın insanları ırklarına göre değerlendirmeyeceğini de ısrarla vurgular. Bir hadislerinde "Allah kıyamet günü sizin soyunuzdan-sopunuzdan sormayacaktır. Şüphesiz Allah katında en üstün olanınız kötülüklerden en çok sakınanınızdır." buyurmuştur. Aynı anlam diğer bir hadiste de şöyle dile getirilir: "Allah sizin mallarınıza ve şe-

killerinize bakmaz; fakat O sizin kalblerinize ve amellerinize bakar.” (Müslim, Birr, 33; İbn Mâce, Zühd, 9)

Bütün bu gerçek ve uyarılar karşısında ırkçılık davası güden kişinin müslümanlık iddiasının bir anlamı yoktur. Hz. Peygamber (s.a.s), “ırkçılık davasına kalkışan bizden değildir, ırkçılık üzerine savaşa girişen de bizden değildir” buyurarak böyle bir kişinin yerini tespit etmiştir. (Müslim, İmare, 53, 54, 57)

İşte ırkçılık budur. Yani ırkçılık, zalim de olsa, haksız da olsa, yanlış da olsa, suçlu da bulunsa her halükarda ırkdaşını desteklemek, sahiplenmek ve üstün tutmaktır. Bile bile yalanın ve yanlışın üstüne gerçek gibi oturma yani. Bu yüzden ırkçılığa “ahmaklık ve aptallık” diyoruz. Başka sebepleri de vardır bunun. Yeri geldikçe göreceğiz inşaallah.

Türkler ve Kürtler

Biz olaya İslam penceresinden bakarız. İslâm'ın insana sunduğu sadece hukuk açısından “yargıda eşitlik” değildir. Devlet yönetiminde olduğu gibi, devletin sunduğu her türlü imkanlardan faydalanma açısından insanlar eşittirler. Buna “fırsat eşitliği” de diyoruz. Bu bakımdan ülkemizde yaşayan hiçbir ırkın bir sorun yaşamaması gerekir. Yaşıyorsa, bu bizi de yaralar.

Eşitlik kuru laflarla olmaz. Lafla peynir gemisi yürümez. Sosyal adalet ve dengenin sağlanması, barış ve huzurun temini, asayiş ve emniyetin korunması, suç ve terörün önlenmesi için eğitimden ekonomiye kadar her alanda imkan ve fırsatlardan faydalanmada eşitlik sağlanmalıdır.

Kanun önünde eşitlik ve adam kayırmanın yasak kılınması ilkesi başta olmak üzere var olan her fırsat ve imkanlarda eşitlik mesele-

si, bizde bir sorun olmuştur. Bunun itirafı, bu zulmü yapanlara düşer öncelikle. Yani bu zalim batıcı, ırkçu, laik sisteme.

Bu eşitsizlik sadece bizde değil, çok yakın zamanlara kadar dünyanın en önemli sorunlarından biri olmuş, hatta 20. asrın başlarında, insan hakları bildirgelerine girmesine rağmen, uygulamada geçerlilik sağlanamamıştır.

Bugün insan hakları evrensel beyannamesine imza atmış birçok ülkeler, birçok sorunun, zulmün, kan ve gözyaşının kaynağını oluşturmaktadır. Daha düne kadar Kuzey Afrika'da ve Amerika'da zenci-beyaz çatışmaları sürerken, hatta bugün dahi üstü örtülü devam ederken, İslâm daha başlangıcında, peygamberimizin ifadesiyle, "Habeşli bir zenci"ye bile devlet başkanı veya başka bir idareci olma fırsatı veriyor ve yasal zeminde kaldıkça ona itaati emrediyordu. (Buhârî, Ahkâm 4, Ezân 54, 56)

Gelin bunun tadını çıkaralım. Gelin bunu dünyaya bir kere daha duyuralım. Gelin ülkemizdeki tüm eşitsizlikleri atalım. Ne bir Türk, ne bir Kürt, ne bir Çerkez mağdur olsun. Ne başörtülü, ne dindar, ne dinsiz haksızlık görsün. Kimse kimseyi aşağılamasın. "Bu vatan benim, sen bas git" demesin. "Sen İran'a, Arabistan'a, Cezayir'e git" demesin kimse kimseye. Bu çirkin söylemi kim yapıyorsa bıraksın artık bu ayıbı sonsuza dek.

Eşitlik esasının bir başka boyutu da, yöneten ve yönetilenlerin kanun önünde eşit olmalarıdır. Bizim iman ettiğimiz İslam devletimizde Şer'i düzenlemeler, buradaki emir ve yasaklar herkese uygulanır. İdareci de mü'minlerden biridir. Mü'minlere helâl kılınanlar, O'na da helâl kılınmış, haram kılınanlar O'na da haram kılınmıştır. Öyleyse yönetenin yaptığı işler yanlış ise eleştirilebilir, olanlardan dolayı sorumlu tutulabilir veya muhalefet edilebilir.

Yöneticiler, gayet rahat bir şekilde dinimizin yüklediği bir görev olarak yöneten veya yönetilen bütün mü'minlerin birbiriyle öğütleşme, hakkı ve iyiliği emredip kötülükten alıkoyma sorumluluklarını benimseyip kabul etmelidir.

Devlet Başkanı ve umum yöneticilerin vaziyeti bu olunca, artık insanların genellikle eşitliği bozan güçler olarak kabul ettiği servet, makam, kalabalık ve şöret çokluğunun bir dahli olmayacaktır.

Ancak insan fitrat ve cibiliyetinde, bedeninin kökleri ve ruhunun derinliklerinde iyiliklere olduğu kadar kötülüklere de, bu arada ırkçılık ve üstünlük taslamaya karşı da büyük bir meyil ve muhabbet vardır.

Bu yüzden gerek tarihin inkar devirlerinde, gerekse İslam'ın doğuşunda bir çok yerde olduğu gibi Araplarda ve Kureyşlilerde de çok çirkin, çok kaba bir ırkçılık vardı. Arap olmayanlarla, hatta Arabın fakirleriyle bile oturamayacak kadar gururlu ve kibirli insanlar vardı. Kur'an-ı Kerim bu olaylardan örnekler sunarak insanları uyarmış, hatta Abese Surasinin hemen başında Sevgili Peygamberimiz'in bile dikkatini çekmiştir. Hikaye meşhur olduğu için anlatmayalım.

Buradan şunu anlıyoruz ki, eğer vahiy yoluyla ilahî yönlendirmeler olmasa, insan ne kadar erdemli olursa olsun, duygu, güdü, heves, istek, hırs ve şehvetlerini doğru yönlendirmede tam başarılı olamaz. Bu sorunları halletmenin yolu mutlaka dinden geçmelidir. Bu yüzden İslam Dini, insanlık için asla vazgeçilemezdir, birey ve toplum için olmazsa olmaz bir vaziyettir.

Madem gerçek budur, öyleyse eğer yeryüzünde fitne ve fesat olmasın, bozgunculuk kalmasın, kaos ve kargaşa yaşanmasın istiyorsak, orada İslam'ı hakim kılmak mecburiyetindeyiz.

Bu bizim için hem ilahî bir görev, hem bir mutluluk şartı, hem de bunu tanımayan, dolayısıyla istemeyerek cahilliğine kurban gidenlere büyük bir hizmettir, ikram ve iyiliktir.

Bu ilahî bir görevi hatırlatan yüzlerce ayetten sadece ikisini yazalım isterseniz:

“Ey Ümmet-i Muhammed! Siz insanların iyiliği için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz: İyiliği yayar, kötülüğü önlemeye çalışırsınız, çünkü Allaha inanırsınız.” (Al-i İmran, 3/110)

Ma’ruf: İslamın ve aklın meşrû ve makbul saydığı şeydir. Kötülük, yani münker ise: İslamın ve aklın gayri meşrû, kötü saydığı şeydir. Bu görev, yalnız yöneticilerin değil, imkânlarına göre bütün müminlerindir. Hayırlı ümmet olmak için, çoğunluğun bu vasfı taşıması gerekir. Nitekim Al-i İmran 104. ayet bunu ifadeeder:

“Ey müminler! İçinizden hayra çağıran, iyiliği yayıp kötülükleri önlemeye çalışan bir topluluk bulsun. İşte selâmet ve felahı bulanlar bunlar olacaktır.” Ehl-i Kitabın kınanmasının sebebi, çoğunluğun kötü tarafta yer alıp, az olan iyilerin de bu görevi terketmeleri idi.

Buna çok benzediği için şu ayeti de görelim derim: “Dünyada fitne kalmayıp din, tamamen Allah’a ait oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer fitneden vazgeçerlerse, onları bırakın. Allah zaten onların yaptıklarını hakkıyla görmektedir.” (Enfal, 8/39)

Türkler Evs Kürtler Hazreç’tir

Müslümanlar şu olayı ve hakkında inen ayetleri her zaman hatırlamak zorundadır: ”Rivayet olunuyor ki, Şemmas b. Kays isminde bir yaşlı yahudi varmış. Küfrü ve Müslümanlara karşı kini ve çeke-memezliği pek şiddetliymiş.

Bir gün Medine’de Evs ve Hazrec kabilelerinden birtakım ashab-ı kiram bir mecliste oturmuş tatlı tatlı konuşurlarken bu yahudi yanlarından geçmiş, cahiliyye zamanında aralarında şiddetli düşmanlık ve hasımlık bulunan bu kimselerin İslâm’dan sonra aralarındaki bu ülfet ve muhabbeti, derlenip toparlanmayı, barış ve düzelmeyi ve nihayet sevgi ve saygıyı görünce çatlamış ve şöyle demiş:

“Allah’a yemin ederim ki bunlar böyle muhabbetle birlik olup toplandıkça, bizim buralarda rahatımız kalmaz.”

Yanındaki bir yahudi delikanlısına emir vermiş: “Haydi şunların yanlarına otur, “Buas gününü” ve daha öncekilerini hatırlarına getir ve o zaman söyledikleri şiirlerden bazı parçalar da oku.”

“Büas günü” demek, İslâm’dan önce yüzyirmi sene kadar birbirleriyle düşmanlık ve hasımlık üzere yaşamış olan Evs ve Hazrec kabilelerinin yaptıkları savaş demektir.

Delikanlı dediğini yapmış ve derken bir münakaşa kapısı açılmış, iki taraf öğünmeye başlamışlar, nihayet bir çekişme, bir ağız kavgası olmuş, Evs’ten Evs b. Kayzî, Hazrec’den Hübar b. Sahr sıçramışlar, birbirlerine söz atmışlar, birisi diğerine: “İsterseniz bugün yine öyle bir gün yaparız” demiş. İki taraf öfkeye gelmiş: “Haydi yaptık, silâh silâh, haydi Zahireye, Harre meydanına!” demişler, sözün kısası Evs kabilesi birbirleriyle, Hazrec de birbirleriyle birleşmişler.

O sırada durum Peygamberimize ulaşmış, O da yüce huzurlarında bulunan Muhacir ashab-ı kiramla birlikte onların yanlarına gelmiş ve haykırmış:

“Ey müslümanlar topluluğu!.. Allah Allah! Ben aranızda bulunurken de cahiliye/ırkçılık davası mı yapıyorsunuz? Cenab-ı Allah sizi İslâm’a hidayet ettikten ve küfürden kurtarıp kerem ve yardımını-

la cahiliyenin/ırkçılığın kökünü kestikten ve aranızı bulduktan sonra, yine eski küfre mi dönüyorsunuz?”

Bu uyarı ve öğüt üzerine ordaki sahabilerin hepsi düştükleri tehlikenin bir şeytan tuzağı olduğunu anlayarak derhal ellerindeki silahlarını bırakmışlar, gözlerinden yaşlar dökerek birbirlerine sarılmışlar, kucaklaşmışlar ve Resulullah'a itaat ederek beraberce gitmişlerdi. Cenab-ı Allah bu şekilde Şemmas'ın fitne ateşini söndürmüştür.

Bu olay, şu ayetlerin gelmesine sebep olarak kıyamete kadar Müslümanlara bir ders ve ibret kaynağı olmuştur: “Hep birlikte Allah'ın ipine (kitabına, dinine) sınımsız sarılın. Dağılıp parçalanmayın. Allah'ın üzerinizdeki nimetini düşünün. Hani siz birbirinize düşmanlar idiniz de O, kalplerinizi birleştirmişti. İşte O'nun bu nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz. Yine siz, bir ateş çukurunun tam kenarında iken oradan sizi O kurtarmıştı. İşte Allah size âyetlerini böyle apaçık bildiriyor ki, doğru yola eresiniz.” (Al-i İmran, 103)

Ayette anlatılan “daha önceki bölünmüş ve parçalanmışlık”, hem Mekke'de vardı, hem de Medine'de. Allah, göklerden sarkıttığı sağlam ipine, yani Kur'an'a sarılıp sıkı sıkıya tutunan Müslümanlara, birlik ve beraberlik nimetini ihsan etti de, daha önceki ayrılıklardan, düşmanlıklardan, kavgalardan eser kalmadı.

Ama bu konu gaflete gelmez. Gönüllerdeki din kardeşliğinin gereği muhabbet ateşi küllenir de eller Kur'an'dan pırtarsa, zaten uyumayıp her an fırsat bekleyen şeytan düşmanlar, tefrikanın bin bir çeşidiyle inananlara abanarak birlik ve beraberliklerini parçalayıp dağıtabilirler.

Siz ey Türkler, farzedin ki sizler Evs kabilesisiniz. Siz de ey Kürtler, farzedin ki sizler de Hazrec kabilesisiniz. Müslüman olduktan sonra savaşacak mısınız?

Bu zamana kadar olmadı şükür. Bundan sonra da olmaz inşallah. Herkes delisine sahip çıksın, yeter.

Zarar görülen delikten ikinci kez sokulmak, ahmaklıktır.

Utandıktan Bahsedenlere Bakınız

Bir siyasi parti, konvoyla yolda giderken duruyor ve yola inen PKK teröristleriyle kucaklaşıyor, yağlı ballı pozlar veriyor, onlara kahraman muamelesi yapıyorlar.

O dağdaki kadın erkek sarmaş dolaş kucaklaşma ve öpüşme sahnesi var ya, o benim toleransım için bir bitiş miladıdır ve artık ondan sonra her BDP linin söylediği benim için anlamsız bir dırılıttır. Bunlar muhatap alınmaya değmezler artık. Dağdakilerle bir farkları kalmamıştır. Barış ve demokrasi, nifaklarını gölgeleyen riyakarlıklarıdır ve küfür gibi acı vermektedir.

Dışlanmaları gerekir artık bundan sonra. Ama yer yer sözlerine cevap da vereceğiz, onlara değer verdiğimizden değil, halkımızı sevdiğimizden ve halkımıza mesaj için.

Habervaktim'den okuyoruz ki BDP Muş Milletvekili Sırrı Sakık, PKK'lılar için, "Gebertildi" diyen zihniyetin, dün Uludere'de kaza sonucu yaşamını yitiren ve yaralanan askerleri kurtarmak için çaba gösteren köylüleri örnek göstererek, "O ağıtların sesini duydun mu? Gör ki, duy ki utan." demiş. Oysa içinden geçen bu değildir onun. O isterdi ki o köylüler o askerlerin başlarını taşlarla ezsinler. Bu sefer ne derdi bilir misiniz? Ben söylemeyeyim, hadi siz tahmin ediniz. "Niyet okuyuculuğu mu?" diyenlere deriz ki, artık ciğerlerini biliyoruz onların.⁵⁵

55 <http://www.habervaktim.com/haber/259484/bdpli-sakiktan-pkklilar-gebortildi-tepkisi.html>

Sonra da sormuş: “İnsanlığın ve İslamiyetin neresinde var ölüye hakaret? Ölüye saygısızlık, bu tam anlamıyla ırkçılık ve faşizmdir?”

Sonra da tam bir şeytanca demagoji yaparak: “Bundan sonra; Erzurum’da attığın nutukta söylediğin gibi, Kürtler’e sakın kardeşlerimiz kelimesini kullanma, Kürtlerin senin gibi bir kardeşe ne ihtiyacı vardır, ne de tahammülü” demiş.

Deveye demişler “boynun neden eğri?”, demiş “nerem doğru ki?” Aynen onun gidi, senin hangi yanlışını düzeltelim be Bay Sırrı?

Aslında sen buna değmezsin ama Kürt kardeşlerim hatırına bir iki kelime yazayım.

Ne kadar saçma bir söz bu? Ne demek yani, seni sevmiyorsak, bu Müslüman Kürt kardeşlerimizi sevmemek demek mi? Ne alakası var?

Evet, seni sevmiyoruz. Ama “Kürt” olduğun için değil. Zalim olduğun için. İslam karşıtı olduğun için. Irkçı olduğun için. Faşist olduğun için. Ekmeğini yediğin memlekete hainlik ettiğin için. Kışkırtıcı bir küfürbaz olduğun için. Şimdi seni sevmemek demek, Kürtleri sevmemek demek midir? Bu ne mantıksızlık?

Ne yani, bir Türkü veya Arabı hak ettikleri yüzünden sevmediğim zaman, bütün Türkleri ve Arapları sevmemiş mi oluyoruz? Aklın bu kadar mı senin?

Uludere’de kaza sonucu yaşamını yitiren ve yaralanan askerleri kurtarmak için çaba gösteren köylü kardeşlerimi yürekten kutluyorum. Tam bir Müslüman gibi hareket etmişlerdir. Allah Teâlâ’nın selamı, rahmeti ve bereketi üzerlerine olsun. Allah aramıza ayrılık gayrılık sokmak isteyen hainleri kahretsin.

İyi ama bu güzel davranıştan sana ne? Sen de mi askeri sevip öpüyorsun ki, köylülerin bu davranışını kendine mal ediyorsun?

İnsan biraz utanır be?

Senin ve fitnedaşlarının sarmaş dolaş kucaklayıp öptükleri o PKK lılarının da mı yoksa ağıt yaktı sivil ya da asker olsun öldürdükleri Müslümanlara? Gaziantep'te olan nedir? Sevgi mi sunmuştur PKK lılar Kürt olsun Türk olsun mübarek millete, bu aziz halka, mübarek bayram gününde? Dağı taşı kana bulayanlara mı saygı bekliyorsun?

Bu ne yüzüzlüktür, bu ne arsızlıktır böyle?

Sen kim, Kürtler kim?

Sen ve öpüp kucakladığın PKK lılar, bizim olduğu kadar o ağıt yakan mübarek Kürt kardeşlerimizin en büyük düşmanısınız. Siz ve destek verdiğiniz PKK lılar bütün Müslümanların ve insanlığın düşmanlarıdır, kimden ne saygısı bekliyorsunuz?

Siz Allah Teâlâ'nın ve dininin düşmanlarıdır, hangi İslamiyetten bahsediyorsunuz? İslam adına fetva vermek sana mı kalmış be zavallı adam?

İslamiyette gerekirse sağ insana saygı duyulmadığı gibi, ölü insana da saygı duyulmaz. Bunun gereği olarak da bazı ölüler yıkanmaz, kefenlenmez ve cenazesi kılınmaz, cesedi bir çukura atılır. Hangi hallerde böyle olur, bunun cevabını da sen ver artık ey şeyhülislam gibi fetva vermeye kalkışan dağ mollası.

Kürtlerin senin gibi bir kardeşe ne ihtiyacı vardır, ne de tahammülü” demişsin. İşte bu demagojidir, sözü çarpıtmaktır, cerbezidir yani. Adam bunu Kürtler için değil, PKK lı teröristler için söylemiş. Sen de kalkmış kıt aklınla bunu bütün Kürtlere söylenmiş sayıyorsun? Hangi akıl mantıkla?

Cümlenin doğrusu şöyle olacaktı: “ PKK lı teröristlerin senin gibi bir kardeşe ne ihtiyacı vardır, ne de tahammülü.”

O zaman o adam da biz de “aman aman uzak kalsın, istemez, şeytan görsün yüzünüzü” diyecektik. Şimdi aklınla Kürtleri kandırarak bize düşman edeceksin. Sen Kürtleri kimileri gibi laftan anlamaz ahmak mı sandın? Öyleyse çok yanıldın!

Hem Kürtler adına konuşmak sana mı düşmüş be adam! Kürtler neden benimle kardeştir, bunun sebebini biliyor musun? İkimiz de Müslüman olduğumuz için biz kardeşiz. Peki, seninle alakası ne?

İslam’a göre bütün Müslümanlar kardeştir. Kürt Türk farketmez. Ama Müslüman değilse, bir karında yattığımız karındaşlarımız bile kardeş değildir bize. Kafir Müslümanın kardeşi olamaz, vev aynı sülpten gelse bile. İslam’da ırkçılık yoktur. Yapan da lanetlenmiştir, melun olmuştur.

Öyleyse, Marksist, Leninist, Mecusi, ermeni her kafirin içinde bulunduğu, Kürtlerin dinine imanına düşman bir örgüt mensubu terörist, ne Müslüman Kürtlerin, ne de Müslüman Türklerin kardeşi olamaz. Hele hele bu adam, onların canına, malına, evladına, imanına kastediyorsa, tam bir düşmandır, canı çıktığında ona değil, ancak acılı anasına, babasına, akrabalarına saygı duyulup üzüntüler ve taziyeler bildirilir?

PKK ölümlerine üzülmez miyiz?

Üzülürüz. Ama PKK ölüsü olduğu için değil. Şunun için üzülürüz: bunlar Müslüman bir toprakta Müslüman ana babalardan doğan Müslüman çocuklardır. Nasıl oldu da İslam düşmanı küfür ideolojilerinin mensubu olarak kendi halkına düşman bir terörist haline geldiler ve batıl bir dava için pisi pisine ölerek hem dünyalarını, hem de ahiretlerini kaybettiler de çıkmamak üzere ebediyen, yani sonsuza kadar yanmak üzere cehenneme yuvarlandılar?

Onları bu hale getirenlere de öfkeliyiz, her kimseler. Bu ister sistem olsun, ister yanlış politikalar olsun, ister yanlış eğitim sistemi olsun, isterse başka bir sebep olsun. Kendi çocuklarımızı kendimize düşman olarak görüp de üzülmemek elde mi?

“Ölüye saygısızlık, bu tam anlamıyla ırkçılık ve faşizmdir?” demişsin. “İrkçılık ve faşizm” kelimesi size ne kadar da yakışıyor. Çok sevdiğiniz için mi sık tekrarlıyorsunuz bu kelimeleri Bay Sırrı?

Çok Şükür

Bazı dostlarım “İslam’a Göre İrkçılık Ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu” kitabımızı okumuşlar, latife yapıyorlar:

“Hocam hükümet senin kitabı okumuş galiba. Görüşlerin gerçekleşiyor.”

Ben de gülererek “eyvallah, olacak o kadar!” diye şaka yapıyorum.

Hükümet benim kitabımı okumadan önce bu karara çoktan vardığı belli zamanı iyi düşünürsek. Ama biz burada yazmaya başladığımız 2007 başından beri konuyla ilgili belki yüzden fazla makale yazdık. Sayın Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın danışmanları bunlardan bazılarını özet olarak sunmuş olabilirler. Nihayet çözümün bizim görüşlerimiz istikametinde gelişmesinden ancak mutluluk duyar, Allah Teâlâ’ya hamd ederiz.

Yıllardık yazdık, bu sistem bir bataklık gibi sorun üretti durdu. Cumhuriyeti kuranlar, halkla işi bitince, ona sırt çevirdiler. İslam Medeniyetinden çıkıp Batı Medeniyetine girdiler. Bunun iki büyük özelliği vardı. Birisi “ulus devlet” adıyla ırkçılık, ikincisi de “laiklik” adıyla İslam düşmanlığı idi.

İrkçilik “Türklük” adına olunca, Türk’ün dışında kalan diğer ırklar önce yok sayıldı ve büyük bir asimile kıyımıyla biçildi. Sonra bizzat o “Türk” de zulümden üstüne düşeni yaşadı. Çünkü o da “Beyaz Türk” adına asimile edilip biçilmeye tabi tutuldu. Yani Türk de zulümden payını aldı. Diniyle, tarihiyle, diliyle, sanatıyla, yaşam biçimiyle eski Türk yok edilip, Batılı gibi inanan ve yaşayan yeni bir Türk icat edilmeye çalışıldı. Böylece bu ülkede zulüm görmede herkes eşitlendi.

Eee, hakim unsur Türklere bu muamele yapılırsa, başta Kürt olmak üzere başka ırklara kim bilir neler yapılırdı? Tekrar olacak ama iyi anlaşılсын diye söyleyelim, bu sistemden her unsur zulüm ve kötülükten payını aldı. Üstelik “laiklik” ilkesi ile bütün ırklar aynı zulümleri bir de din adına yine ortaklaşa yaşadılar. Çok partili sisteme geçinceye kadar bu ülkede üç beş yeni yetme haricinde herkes büyük bir baskı ve zulüm altında kaldı.

Ve fırsatını bulur bulmaz herkes isyan ederek tepkisini göstermeye başladı. Ancak bu tepkiler de sistemin denetim ve gözetiminde olmaya devam etti uzun süredir. Bu açıdan sağ sol hareketleri iyi incelenirse, aynı elin parmaklarının kimleri oynattığı iyi anlaşılır.

Türkiye’deki İslamî muhalefet, Osmanlı deneyi ve Maturidî-Hanefî çizgide “temkin metodunda” gittiği için devlet ile doğrudan çatışmadı. “Müşbet Hareket” adıyla doğuda da batıda da örnekleri görülen sivil itaatsizlik, pasif direniş, demokratik muhalefet, adam-kadro yetiştirme ve sisteme sızma yoluyla yaşamaya gayret etti.

Devlet ile doğrudan çatışan sol örgütler kontrol altında idi. Bu sırada PKK ortaya çıktı. Doğudaki bütün sol hareketleri zorla bitirdi ve yerine kendisi geldi oturdu. Rivayet muhtelif ama bu hareket önce bu sisteme gerekti ki kurduruldu. Dindar Kürtler Humeynî sonrası

İran Devriminden etkilenmemeli idi. Bir de Doğuda bir türlü bitirilemeyen gerek medrese, gerekse tarikat, gerekse “Nurculuk”, laik ve seküler bir hareketle dizginlenmeliydi. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı.

Her ne ise otuz yıldır canımıza ve malımıza kasdeden Marksist Leninist bir örgüt, bizi nerdeyse bir iç savaşa sürüklüyordu. Dışımızdaki düşman dünya da açıktan destekliyordu bunu. İşin en kötüsü dindar Kürt halkı da ırkçı ve laik sisteme kızdığından, bu örgütü desteklemeye başlamıştı. Devletin dinsiz ve halksız çözüm arayışları da tutmuyordu.

Bize göre çare İslam idi. Ama sistem bunu kabul etmiyordu. Biz de o zaman eksik de olsa kanı durduracak ve yaraları saracak çözümlü şöyle sunmuştuk:

1- Sistem ırkçılık ve laiklik adına yaptığı bütün zulümlerden ve hak gasbından vazgeçmeli ve bütün vatandaşlarını eşit olarak görmeli, şefkat eliyle herkesin başını okşamalıdır. Yasakladığı dil, din, kıyafet, yer isimleri, eğitim, medya, siyaset vs. her ne varsa kaldırmalıdır. Doğrusu Ak Partinin bu konuda yaptıkları sessiz sedasız bir devrim niteliğindedir.

2- Halkımız İslam kardeşliğini unutmamalıdır. Her ırk, kendi ırkçısını terk etmelidir. Bu arada Kürtler de artık PKK’yı desteklememelidir. Sorunlarını siyaset ve sivil faaliyetlerle çözmeye çalışmalıdır. Bu konuda Ak Partinin yaptıklarını anlamalı ve ona güven duymalıdır.

3- PKK da Ak Partinin yaptıklarını anlamalı ve artık silahla, kan dökerek hak arama dönemini bitirmelidir. Çünkü “Kürt Sorunu” büyük ölçüde hükümetçe bitirilmiştir. Bundan sonra yapılacaklar siyasete havale edilmelidir.

Bunlar olmayacak şeyler değildi. Nitekim Ak Parti sistemin ırkçı yanını yapabildiğince bitirdi. Destek verilirse büsbütün bitirebilir de. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın şahsına olan sevgi ve güven bu işi çok kolaylaştırdı. Zaten Kürtlerin çoğunun ırk olarak Türkiye'den ayrılma ve yeni bir devlet kurma diye bir derdi yoktu. Halklar ülkenin her yerinde iç içe girmiş, birbirlerini asla yabancı görmüyorlardı. Dünya birleşirken, ulus devlet düşüncesi biterken, yüz yıl geriye gitmenin anlamı da yoktu, faydası da.

Sorun, beynelmilel taşeron kiralık katil durumuna düşen, ancak dış destek ve çok çirkin yollarla kazanılan paralarla ayakta durmaya çalışan PKK da idi. Acaba o da ülke ve dünya gerçeklerini görebilecek mi idi?

Çok şükür o da gördü. Bu görüşte bir yandan devletin geçen sene verdiği etkin mücadele, bir yandan güçlenen Türkiye'nin dışarda yaptığı çalışmalar, bir yandan içteki vesayet rejiminin çökmesi, PKK'ya verilen gizli desteklerin bitmesi, bir yandan Amerika'nın Türkiye'yi artık oyalayamayacağı düşüncesi etkili oldu. Bütün bunlar ve benzeri düşünceler PKK yetkililerini, "önurlu bir barış" ile kendilerini kurtarma zaruretine götürdü. Mukadder son adım adım geliyordu. İntihara gerek yoktu.

Ama umduğumuzdan fazlası oldu. Ben bunu görünce Abdullah Öcalan'a buradan tarihî bir çağrı yapıyorum. Eğer benim dediğimi yaparsa, hem kendisi bütün günahlarından kurtulur, hem de bu millet kendisine bütün haklarını helal etmeye mecbur kalır.

Nedir bu çağrım?

Benim okuyucularım bunu hemen bilir ve yorumlarda yazmaya başlarlar bile. Ama yazım çok uzadığı için ben bunu önümüzdeki yazıya bırakıyorum.

Allah Teâlânın “sulh hayırdır” (Nisa 4/28) emri her zaman temel ilke olmalıdır. Müslümanlar arasında olmaması gereken kavgayı bitirmeye çalışanlardan ve barış sürecine faydalı katkı sunan herksten Allah razı olsun. Müslümanların arasını bozarak onları birbirine düşüren fitne fesat kafirlere Allah Teâlâ hidayet versin. Barış yerine düşmanlıkları körükleyen gafil Müslümanlara da Allah Teala akıl fikir ihsan etsin.

Beyni Yıkanmışların Derin Sancısı

Bu yazılarımızı altında ve sağ tarafında dikkat ederseniz şöyle bir ibare var:

İsterseniz hemen tıklayabilir ve PKK'nın nasıl Marksist, leninist, batının taşeronu, kirli ve derin yapılarla işbirliği içinde çalışan dinsiz bir örgüt olduğunu ne kadar da çok yazdığımızı görürsünüz. Hatta bir yazımızın başlığı, “PKK Önce Müslüman Olsun” idi.

Bunu o örgütü şu ya da bu nedenle destekleyenler için de yazmıştık ve “PKK Cehennemdir” demiştik. “Onu desteklemek, ‘zalimlere meyletmeyin, yoksa sizi cehennem yakar’ ayetine göre cehennemde yanmaktır” demiştik.

Fikrimizde değişen bir şey yok. Biz yine aynı şeyleri söylüyoruz.

Fakat kabul etmek gerekir ki bu Cumhuriyet seksen yıllık ırkçı ve tanrı tanımaz siyaset ve eğitim ile beyni yıkanmış büyük bir kitle meydana getirdi. Bu kitle öylesine dinden, maneviyattan ve ümmet bilincinden koptu ki, PKK'yı destekleyen Kürtçüleri “kafir ve zalim” olarak görüyor, nefretle sövüyor, ama Türk olduğunu söyleyerek bu ülkeden İslam'ı kökünden kazıyan, şeriatı kaldıran, harflerimizi, kılık kıyafetimizi yasaklayan, tekkeleri medreseleri kapatan, “batılılaşma, aydınlanma, modernleşme, laikleşme” diyerek milleti laiklik ve po-

zitivizm ile terbiye edip dinsizleştirmeye, şeriatsızlaştırmaya çalışan Türkçülere “kafir ve zalim” demiyor.

Bence sorun burada!

Kim bu çifte standardı anlarsa, hayatını kurtarır, hürriyetine kavuşur, şahsi istiklalini kazanarak şahsiyetini kölelikten, mankurtluktan kurtarır.

Sevgili okurlarım, ortada iki durum var. İkisi de vahim. Birincisi, devlet PKK ile cidden mücadele etti ama gücü yetmedi. Devletin gücü PKK’yı ezmeye yetseydi, otuz yıldan beri çoktan ezerdi. İkincisi, devlet gerçekten PKK’yı ezmek isteseydi, otuz yıldan beri çoktan ezerdi. Fakat bunu istemedi.

Eğri oturup doğru konuşalım, atılan manşetleri unutmadık, devlet ilk defa geçen yıl bütün gücüyle PKK’ya yüklendi ve onu bozguna uğrattı. Belki de bu yüzden PKK silah bırakmaya mecbur oldu, aman diledi ve barış istedi.

Bu da mümkündür. Devlet içinde olan her şeyden bizim habirimiz olmaz. Ancak bilinen bir şey vardır ki o da, bu zamana kadar devlet mücadele ediyormuş gibi gözükte, ama etmedi.

Neden mi?

İşte derin devlet yargılamalarını takip ediyorsunuz. Herkesin bir niyeti, bir menfaati olmuş. Çok karanlık işler dönmüş...

El-insaf, bir yorumcumuzun dediği gibi, “Aman Allah’ım, şehit anaları “kan dursun” diyor, bizim kandan beslenen vampirler, “şehitler ne olacak?” diyor. İstismarın bu kadarına da pes doğrusu...”

PKK eli kanlı bir terör örgütü. Dünyada da gittikçe sıkıştırılıyor. Terörle bir yere varamayacağını da gördü. Ülkede özgürlükler yayıldıkça, arkasındaki halk desteğini de yitiriyor. Böyle kötü bir zama-

nında devlet ona bağırını açıyor ve “bu işi bırak, ülkeyi terk et, suçları karışmamışsan, gel teslim ol, ifadeni ver, evine git” diyor.

Böyle olursa kan duracak. Halktan asker, polis veya masum siviller ölmeyecek. PKK illetine şöyle ya da böyle bulaşmış halk çocukları da kurtulacak. Analar ağlamayacak. Paralar boş yere havaya savrulmayacak. Ekonomi düzelecek.

Bölgeye devlet ve bölge insanı eliyle yatırım gidecek. İşsizlere iş olacak. Türkiye büyüyecek ve dünyada sözü geçen dev bir ülke olacak.

İnşaallah!

Bunu kim istemez?

Bunu, “AK Parti bu başarıyı kazanırsa, bir daha iktidardan indirilemez” diyen muhalefet partileri istemez, diyemiyorum. Bu ülkede siyaset yaparak yaşamak isteyenler, bu ülkeye ve bu millete bu kadar düşman olamazlar. En azından olmamalıdır.

Evet, bu besbelli ülke yararına olacak işi kim, neden istemez?

Geriye bir şık kalıyor, o da bu laik sistemde büyüyen, çünkü tanrı tanımaz pozitivist milli eğitimin tezgahından tam geçerek beyni yıkanmış ulusalcılar, ırkçılar istemez.

Gerekçeleri de anlaşılabilir; Barış olursa bu lanet ırkçılık biter, beyni yıkanmış ırkçılar da biter. Siyaseten kökleri kazınır. Zira beslenecek kan bulamazlar bu vampirler.

Aslında bu barış onlara da yarar. İsteseler, kendilerini tedavi edebilirler. Fakat düşmanca duyguları nasıl dinedecek?

İrkçilik öyle bir beladır ki, ilk ırkçı şeytan gibi, pis nefsinin kör gururu için kendini ebediyen ateşe atabilir.

Kendim dahil herkese bir teklifim var, oturup şunu bir daha düşünelim, “acaba bu sistem benim beynimi ne kadar yıkadı? Ben ne kadar Müslümanca düşünebiliyorum?”

Siz isterseniz “insanca” da diyebilirsiniz, sorun yok. Çünkü bize göre “Müslümanca” olmayan, “insanca” da olamaz.

ÇOK SİNSİ BİR SÜREÇ

Hayatında çok etkilendiğim kitaplardan bir tanesi de Ebul Hasan Ali en-Nedvî'nin “Yeniden İslam'a” kitabıdır. Benim elime geçen bu kitap 1967 yılında Konya'da “İslamî Neşriyat” tarafından yayınlanmış. Benim kitabı alıp okuduğum tarih 1974. O yıllar Yüksek İslam Enstitüsünde okuyan bir genç olarak yeni kitaplarla tanıştığım yıllar. Gerek okul kütüphanesinden alıp okuyarak, gerekse çarşıdan satın alarak gücümün yettiği kadar faydalandığım yıllar.

Bu kitabı ilgi ve heyecanla okudum ve ondan çok etkilendim. Belki de benim istikbale dair hayatımın şekillenmesinde etkili olan kitaplardan bir tanesidir.

Bu kitapta İslam'a davet eden alimin değeri, İslam'ın çıkış ve yayılış dönemindeki iman davasının insan üstündeki etkisi, bu iman heyecanı ile yapılan tebliğ fütühatı, bugün terkedilen o tabliğ ve davet davasının yeni bir heyecanla tekrarlanmasına olan ihtiyaç, bunun için iman davasının suretten hakikate erme zarureti, İslam'ın yükselmesinin bütün insanlığın yükselmesine katkısı, bütün insanlığın İslam'a muhtaç olmasıyla beraber, Müslümanların, kendi çocuklarının batı kültürünün etkisiyle dinden çıkması gibi acı gerçekler, hak ile batılın davasının sürekliliği, İslam düşüncesinde yeni bir inkılap ihtiyacı, yeni bir ahlak ve fazilet seferberliği ile bu alanda yaşanan buhranlara son verilmesi, İslam Dünyasının liderlerinin birleşerek

öze dönmeleri gereği vs. bizim dertlerimiz ve davalarımız işleniyor, tedavi için reçeteler sunuluyordu.

İşte bu okuduklarım beni İslam'ı iyi bilen bir ilim adamı olma-ya, öğrendiğim bilgileri gerek okullarda bir öğretmen, gerekse halkın karşısında bir vaiz olarak anlatma gereğine, şimdiden bunun için donanma ihtiyacına, derken yazmaya ve çizmeye davet ediyor, hayatımın davet, tebliğ ve irşat istikametinde geçmesi plan ve ideallerini şekillendiriyordu. Bu yüzden öğretmen olmalıyım diyordum. Bazı dostlar, “senin hitabetin güzel, vaiz olursan daha iyi olur” demişlerdi. Onlara dedim ki: “Vaiz olursam okullara sokmazlar. Ama öğretmen olursam Diyanetten izinle fahrî vaizlik yapabilirim. Böylece her alana girerek dinimi anlatabilirim.” Nitekim öyle de oldu gerçekten.

Bu kitabın hele bir son makalesi vardı ki, sistemin, özellikle de Milli eğitimin o azgın yıllarında beni Batının batıl düşüncelerinden, ideoloji ve sistemlerinden, laik düşüncelerinden korumuştur biiznilah. Bu yazı sayesinde batı düşüncesinin İslam dünyasını nasıl olumsuz etkilediğine, Müslüman gençlerin kafirleşmesinde nasıl kötü bir rol oynadığını okumuştum. Doğrusu bu makale benim düşünce dünyamı çok zenginleştirmişti.

Makalenin başlığı dahi çok enteresandı: “Bir irtidat ki karşısında Ebu Bekir yok”. Müthişti. Bugün bu kitabı yazarken yeniden o makaleye döndüm. Yıllar sonra düşüncemizin nasıl yazar ile uyum içerisinde olduğunu görünce çok sevindim. Allah'a hamd ve şükür ederek merhum yazara Fatihamı okudum.

Yazar, makalenin başında Peygamberimizin vefatından sonra meydana çıkan bir takım irtidat/dinden dönme olaylarının varlığından bahsetmektedir. Özellikle de hazreti Ebubekir efendimizin bu konudaki dirayet ve çalışmalarını dile getirmektedir.

Eskiden Dinden Dönmeye Tavır Vardı

Merhum yazar benim o zaman için hayret ve dehşetle karşıladığım bir şeye dikkat çekiyor. O da “Geçmişte herhangi bir yerde bir irtidat olay olduğu zaman Müslümanlar ona şiddetle karşı çıkarak tepki koyarlardı. Mürtet de yaşadığı toplumdaki kesilip atılırdı. Bu kişilerle İslam cemiyetinin alakasını tamamen biterdi. Müslümanlar bu olaylara şiddetli gazab eder, İslam cemiyeti hemen ayağa kalkar ve terbirini alırdı. Üstelik anında mürtedin en yakın akrabalarıyla bile arasında olan bütün yakınlık bağları kopardı ve onlara bir ecnebi gibi yabancılaşırdı. Artık ortada ne kardeşlik, ne kısımlık, ne akrabalık kalır, neden miras bölüşümü olurdu.

Üstelik bu dinden çıkma olayları müslümanlardaki mukavemet ruhunu kamçılanır ve onları İslam’ı savunmaya, dinler arasında bir karşılaştırma yaparak İslam’ın üstünlüklerini ortaya koymaya sevk ederdi. Nerde bir irtidat başgösterse alimler, yazarlar, çizerler, yöneticiler gayrete gelirler, İslam’ın özelliklerini, meziyetlerini ve insanlığın menfaat ve maslahatına yararlarını, üstün ilmî çabalarını ortaya koyarak din düşmanlarına cevap verirlerdi. Bu arada irtidatın sebeplerini araştırırlar, tekrar olmaması için tedbirler alırlardı.

Diğer taraftan İslam toplumlarında şiddetli bir öfke herkesi sarar, bırakın alimler, yazar çizerler gibi aydın tabakasını, halk bile yerinde duramaz olur, başka işlerini bir kenara itip bu olayla meşgul olurlardı. İşte irtidat olaylarının çok da tesir etmemesine rağmen meydana getirdiği sonuçlar ve tepkiler bunlardı.

Neden Şimdi Tepki Yok?

Benim yazarın makalesinde o zaman çarpıldığım nokta şu idi. Fakat İslam aleminin son zamanlarda geçmiştakilere rahmet oku-

tacak derecede şiddetli bir riddet ve dehşetli bir kafirleşme olayları yaşanmakta ve ortalığı kasıp kavurmaktadır. Öyle ki, nerdeyse hiçbir ülkenin, hatta hiç bir ailenin kurtulamadığı bu olaylar Avrupa'nın Müslüman şarkla siyasal ve kültürel alanlarda savaşması neticesinde meydana gelmiştir. Batının materyalist felsefeleri, kapitalizm, komünizm, sosyalizm, faşizm, nasyonalizm, pozitivizm, eksistiyalizm, laiklik, demokrasi vs. isimler altında Müslümanlar arasında maalesef hızla yayılır. Müslümanlar kendi din ve medeniyetlerinin temel esaslarını terkederek, Batı Medeniyetine teslim olurlar. İslam ülkelerinde artık siyaset, idare, hukuk, yargı, eğitim, iktisat, ticaret, sanat faaliyetleri tamamen batı temelli ve tarzlıdır. Bu medeniyet değişimi sonunda İslamî hayat tarzı da gitmiş, batılı bir yaşam biçimi halka hakim olmuştur.

İşte bu kafirleşme, asr-ı saadetten bu yana İslam aleminde ve İslam tarihinde meydana gelmiş irtidat olaylarının en şiddetlisi ve dehşetlisi, en büyük ve en yaygını idi. Yani en tehlikelisi ve en korkuncu...

Bu makalede çarpıldığım ikinci nokta da şu soruyla başlardı: "Geçmişten mürted ne yapardı?"

Bu nokta da son derece önemliydi. Bir Müslüman Hz. Muhammet sallallahu aleyhi ve sellem'in risaletini inkar eder de dinden çıkarsa, yeni bir din olarak ya Hıristiyanlığa, ya Yahudiliğe, ya mecusiliğe veya Barahmanizme girerdi. Yani sonuçta bu dinlerden birine geçmekle onun yeni bir dini olurdu. Ya da tamamen dinsizleşerek vahyi ve semavi dinleri inkar ederdi. Tanrı tanımaz bir "ateist", bir "dehri" olurdu.

Yine bu irtidat eden kişi hıristiyanlaşmış ise kiliseye, Yahudi olmuşsa havraya, Mecusi olmuşsa ateşgedeye ve Brahman olmuş ise put

haneye giderdi. Bu durumda herkes de bilirdi ki o kafir olmuş, başka bir dine girmişti. Artık Müslümanlar ondan ümidini keserlerdi.

Ama ya bu çağdaş mürtedler, kafirleşenler?

Ne İslam'dan çıktıklarını söylüyor, ne de başka bir dine giriyorlardı. Hayatlarında cami olmadığı gibi, kilise ve havra da yoktu. Öyle dinsiz, imansız, ibadetsiz, şeriatsız, ahlaksız yaşayıp gidiyorlardı.

İş böyle olunca ne ana babası, ne eşi ve çocukları, ne de hısım ve akrabaları onun kafir olduğunu bilmiyorlardı. Bu yüzden kafir muamelesi de yapamıyorlardı. Oysa ne nikah kalmıştı eşler arasında, ne de karabet, yakınlık, miras kalmıştı akrabalar arasında. Ne yazık ki kimse onları kafir saymıyordu. Çünkü bilmiyorlardı, zan bile etmiyorlardı. Ne onu biliyordu zavallılar, ne de ona karşı ne yapacaklarını.

Korkunç bir durum değil mi?

Batı Felsefesinin Savaşı

Son asırlarda Batı felsefesi Doğunun Müslüman toplumlarına savaş açtı. Üstelik onu siyaseten yendi, ülkelerini işgal etti, devletlerini kendi sistemleri ile donattı, düşüncesini onun iliklerine kadar işletti. Kalplerde hâkim olan köklü bir din haline geldi Batı düşüncesi. İslam ülkelerinin akıl ve kültür yönünden zayıf insanları ona yöneldi. Tepki duyan ve benimsemeyenler de ezildi, sindirildi. Kelimenin tam anlamıyla Batı Felsefe ve sistemlerine, tıpkı bir Müslümanın İslam'a, bir hıristiyanın hristiyanlığa sarılması gibi sarıldı. Onun uğrunda ölmeyi canına minnet bilecek hale geldi. Onun liderlerini tebcil, şiarlarını takdis etti.

Her ne kadar taraftarları ona din demeseler bile, bu yeni bir dindir. Onu kabul edenler de o dine girmiş demektir. Üstelik bu yeni din, hayret edecek kadar hızlı yayılmıştır. Bu nasıl olmuştur? O da

ayrı bir macera. Kitabımızla çok alakası olmadığından o bahse hiç girmeyelim. Şu kadarını söyleyelim ki Müslümanlar çok yorgundu. Kendilerine hayat verecek ve canlı tutacak dinlerini ilim ve amel bakımından ihmal etmişlerdi. Bu açıdan bünyede zayıflık, tembellik ve vurdumduymazlık vardı. Üstelik İslam Dininin en büyük özelliği olan din kardeşliğinde birlik ve beraberlik, Ümmet-i Muhammet olmanın verdiği büyüklük ve azamet, yerini yavaş yavaş yere batasıca ırkçılığa terk ediyordu. Kimileri de “bir canlılık getirmez mi acaba?” diyerek kavmiyetçiliği, ırkçılığı, milliyetçiliği, ulusçuluğu, batı düşüncesindeki nasyonalizmin açılımı olarak benimsiyordu. Batı, “ulus devlet” fikrini kavimlerin dünya düşkünü liderlerine yutturarak, Osmanlıyı meydana getiren bütün kavimlere yeni devletletler vad ederek, ümmetin büyük devletini parçalamaya çalışıyordu. Düşmanın bu siyasetini anlamayan ahmaklar, onu modern bir felsefe zannettiler. Böylece her bir ırk kendi “ulus devletinin” peşine düşerek var olan büyük devletlerini parçalayıp yıktılar. Artık Türkler “Türkçü”, Araplar “Arapçı”, Kürtler “Kürtçü”... olmuştu. Herbiri Batılı düşmanlarını dozt zannederek elbirliği ile kendi devlet ve medeniyetlerini yıktılar.⁵⁶ Oysa İslam o belayı toprağa gömmüştü geldiği ilk günde. İslam hakıyla bilinmeyince, batının bu oltasına saf balıklar yem olup gittiler.

Batının bu Materyalist din ve ideolojileri, Cemil Meriç'in muheşem ifadesiyle “idrakerimize giydirilen deli gömleklere”, maalesef İslam ülkelerinin çoğunda idare mekanizmasını elinde tutanların dini haline geldi. Ona iman etmede, ona tabii olup itaat etmede ve

56 Biz bu büyük belayı iki kitap halinde yazmaya çalıştık. İlki ırkçılığı İslam açısından inceleyip mahkum eden “İslam'da İrkçılık ve Asabiyet”, ikincisi onu tarihi boyutu ve güncel durumu ile birlikte sunan “İslam'a Göre İrkçılık ve Terör” isimli kitaplardır.

onun için gayrete gelmede belki aynı derecede değillerse de, maalesef halklarına bunu dayatmışlar, hiç onlara sormadan kabul etmeye mecbur bırakmışlardır. Kabul etmeyenleri devletin ve hayatın dışına atmışlar ve yokluğa mahkum etmişlerdir.

Önemli Tesbitler

İçlerinde elbette Allah'a iman eden, İslam dinini benimseyenler de olabilir. Fakat idarecilerinin ekserisine galip olan fikir, garbın dinsizliğe dayanan yeni maddeci dini, yani materyalizm felsefesidir.⁵⁷

Bunlar ve bizim yukarıdan beri anlattığımız vaziyetler, hayati önemi haiz çok ciddi tesbitlerdir. Bütün Müslümanları ayağa kaldırması gereken korkunç tesbitler ve drumlardır bir başka ifadeyle. O yüzden çağın meselesi bu kafirleşmenin farkına varmaktır. Çağın cihadı ise Müslümanları yeniden İslam'a yönlendirerek Batı Düşüncesinin esaret ve işgalinden kurtarmaktır. Bu nasıl olacaktır? Bu büyük dava nasıl başarılabilecektir? Bunlardır bizim asıl meselemiz.

Kur'an Varken

Fakat Kur'an varken öyle uzun boylu düşünmeye de gerek yoktur. Çare ona dönmek, ondan iman ve ilim emmektir. Bunu amele dönüştürmek, bunun ahlak ve fazileti ile süslenmektir. Onun bir ayeti bile bizi çapmaya, sarsmaya ve kendimize döndürmeye yeter aslında. Biz kendi kıymetimizi bilemiyoruz maalesef.

“Madem öyle, hadi bize bir ayet söyle ki ona sarılmakla kurtulalım” diyene, “öyle mi diyorsun? Al sana Maide Suresi 54. ayet-i kerime derim:

57 Bkz. Ali en-Nedvi, Yeniden İslam'a, s. 167 vd.

“Ey o bütün iman edenler! İçinizden kim dininden dönerse duysun: Allah onun yerine öyle bir kavm getirecek ki Allah onları sever, onlar Allahı severler, mü’minlere karşı boyunları aşağıda, kâfirlere karşı başları yukarıda, Allah yolunda mücahede ederler, dil uzatanın kınamasından korkmazlar, işte o Allahın fazlıdır, onu dilediğine verir, ve Allah vasi’dir, alimdir: İhsanı boldur, her şeyi hakkıyla bilir.”

Bu dönüşün başını, tıpkı bir Peygamber gibi, dini iyi bilen, ihlasla yaşayan, İslam’ı öğretmek ve yaymaktan başka derdi davası olmayan, dünya nimetlerine karşı zahit yaşayan, Allah Teâlâ’dan başka boyun eğecek otorite tanımayan, her anını “O’nu görüyormuş gibi” O’nun dinini yaşayarak geçiren, insanlara karşı son derece şefkat ve merhametli, zalimlere karşı izzetli ve onurlu, mücahit ve mürşit alimler çekecektir.⁵⁸ İnsanların, deneseler dahi hiçbir ayıp ve leke bulamadığı için kendilerine teslim olup gönüllü itaat ettiği büyük alimler...

58 Biz bu konularda davamızı öne çıkarmak bir ömür ders, seminer, vaaz ve konferanslar yanında ilim, alim, davet ve tebliğ adına kitaplar yazdık. Fahr için değil, ihbar için söylüyoruz elhamdu lillah. Bu meselenin açılımını o kitaplarda bulabilirsiniz inşallah.

İSLAM'A AÇILAN ÜÇ TOPLU SAVAŞ

Üç Büyük Toplu Savaş

Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Mehmet Görmez, Afrika'da Sudan İrşat ve Evkaf Bakanı El-Fatih Tac es-Sir'le bir araya geldiğinde yaptığı konuşmada, bölgede yaşanan sorunlara değinirken İslam tarihinde 4 zorlu dönem olduğunu dile getirir:

“Birinci zor dönem Hz. Osman'ın katledilmesiyle başlayan ‘fitne’ dönemi, ikinci zor dönem, ‘Moğol istilası ve Haçlı seferleri’ evresiydi, üçüncüsü ise ‘Sömürgecilik’ dönemi.”

Bugün yaşananlar ise ihtilafın derinleşmesi, savaş ve şiddetin Müslümanların kendi aralarında gerçekleşmesidir.

Bugün Bağdat'ta, Suriye'de, Yemen'de Afrika'nın belli merkezlerinde, Filistin'de dünyanın bir çok bölgesinde büyük musibetler yaşanmaktadır.

Müslümanların birbirlerini tekfir etmeleri, tekfir edilenlere karşı uyguladıkları şiddeti cihat olarak görmeleri kabul edilebilir bir durum değildir. Bu durum, batıdaki İslamofobi'yi de derinleştirmektedir. Bu sorunları aşmak için ilim adamlarına, dini müesseselere, üniversitelere çok büyük görevler düşmektedir.

Afrika'daki 200 yıllık sömürge düzeni İslam'ı ortadan kaldıramadı. Ancak korkarım ki son dönemde Müslümanlar arasında orta-

ya çıkan yanlış düşünceler, sömürgecilerin yaptıklarından daha fazla tahribata yol açabilme imkanına zemin hazırlayacaktır.”⁵⁹

Sayın Başkan'a saygımız var, ama bir iki konuda farklı düşünüyoruz. Hz. Osman'ın katledilmesiyle başlayan 'fitne' dönemi, 'Moğol istilası ve Haçlı seferleri' ve 'Sömürgecilik' dönemlerine “evet” diyoruz. Ama bugün yaşananlar, Müslümanların arasındaki ihtilafın derinleşmesi, savaş ve şiddetin Müslümanların kendi aralarında gerçekleşmesi, acaba 19. Ve 20. Yüzyılda sömürgecilik için yapılan Batı işgallerinden ve savaşlardan bağımsız bir dönem midir?

Hayır! Bugün Müslümanları yaşadığı felaketlerin altındaki gerçek sebep, sömürgecilik adına yapılan işgallerin ve savaşların günümüze uzanmasıdır. Bu topraklar bu işgallerle bağımsızlığını kaybetti. Emperyalist işgalci kafirler, bu topraklardan çekilseler bile, Batıcılık dediğimiz görüşlerini oralarda hakim zihniyet olarak bırakıp çekildiler. Bu coğrafya, yerli kafirler tarafından idare edilirken, aynen işgalci güçlerin emri altında gibi yine işgaldedir. Çünkü onların belirlediği ölçülerle ülkeyi idare ediyorlardı. Bunun en temel özelliği ise İslam'ın öğretilmemesi, sosyal hayatta yaşatılmaması, vicdanlara hapsedilerek yok olmaya mahkum edilmesiydi. Bu yüzden yetişen yeni nesiller dini bilgilerden uzaktı.

İnsan yönetiminde ustalıkları inkar edilmez batılılar, hem kendi ülkelerindeki insanları İslam'dan soğutmak, hem de İslam ülkelerindeki gerçek İslamî hareketleri yozlaştırarak amacından saptırmak ve birbirine kırdırmak için, onların arasında teröre meyyal insanları buluyor, eğitiyor, silahlandırıyor ve amacı doğrultusunda kullanıyordu. Kendisi ile ilişkisi meydana çıkacakları da deşifre olmadan önce

59 <http://www.yeniakit.com.tr/haber/gormez-siddet-cihat-degildir-54984.html>

bir şekilde yine kendileri temizliyor, ama bunu başka Müslümanlara atfederek, bir kere daha terörü besliyordu. Bugün Sayın Başkan'ın şikayet ettiği durum, yine onların oyunundan başkası değildir.

Diyeceksiniz ki, "oyuna gelmeyelim." Evet, haklısınız. Oyuna gelmeyelim. Bunun için iki şart lazım: bir, zaman içinde Müslümanlar anlayışta, kavrayışta yetişecekler ve oyuna gelmeyecekler inşallah. İkincisi de, kafirler üstümüzden ellerini çekecek, bizi kendi halimize bırakacaklar.

İş böyle olunca gözükten odur ki, onlar ellerini üstümüzden çekmeyeceklerdir. Amaçları istikametinde kullanacakları teröristleri bir şekilde bulacaklardır. Bizim insanımızın yetişmesi ve oyunu anlaması ve tuzağa düşmemesi de zaman alacaktır. Demek ki biz daha bir zaman bu acıları yaşamak musibetine duçar olacağız. Ne var ki bu bizi korkutmamalı, bilakis tedbiri ve tedaviyi hızlandırmamıza sebep olmalıdır.

MOĞOL İSTİLALARI

Bütün dünyaya ve bu arada İslam dünyasına “Moğol İstilaları” adı verilen saldırılar, Moğol İmparatorluğu tarafından yapıldı. Moğollar, 13. yüzyıla kadar fazla bilinmezlerdi. 13. yüzyılında başlayan Moğol istilası; Moğolların Cengiz Han’ın bayrağı altında Orta Asya, Doğu Avrupa, Çin ve Sibiryaya ovalarını istila etmesidir. Moğol kabilelerini birleştiren Cengiz Han dünyanın en büyük imparatorluğunu kurdu. Ardından yaptığı fetihlerle ününe ün katan Cengiz han ele geçirdiği kaledeki herkesi katletmekle tanınırdı. Doğudan gelen bu haberler Avrupalıları korkuttu. Kısa sürede birçok savaş ve 3.000.000-6.000.000 insanın ölümüne neden olmuştur.

Moğol istilası sırasında Moğollar birçok kenti yağmalamış birçok katliam yapmış ve Orta Asya’da yaptığı saldırılar yüzünden birçok Türkî halkın Anadolu’ya göç etmesine neden olmuştur. Yaşanılan yağma, göç, savaş gibi unsurlar yerleşik hayattaki birçok devleti etkilerken göçebe olan halklar fazla etkilenmemiştir. Dünya tarihi açısından önemli bir olay olan Moğol istilası birçok sonuç doğurmuştur.⁶⁰

Moğol istilası son olarak 14. yy’da Hindistan’ın istila edilmesine varana kadar devam etmesine rağmen, Timur İmparatorluğu’nun yıkılmasıyla Anadolu üzerindeki etkisi bitmiştir.

60 http://tr.wikipedia.org/wiki/Mo%C4%9Fol_istilalar%C4%B1

Moğollar bu süreçte birçok devlet kurmuş, Çin'e hükmetmiş ve Japonya'ya çıkartma yaparak bir ilke imza atmış, Avrupa'nın siyasi güçlerini değiştirmiş ve dünyaya dehşet salmıştır. Ancak Moğolların kurmuş olduğu devletler sürekli taht kavgaları ve dış güçler yüzünden yıpranıp zamanla yıkılması Moğol istilasının sonu olmuştur.⁶¹

Moğol istilasının bazı sonuçları şöylece maddelenebilir:

Orta Asya'dan bazı Türkî toplulukların göç etmesi.

İlk önce Büyük Selçuklu Devletinin daha sonrada Anadolu Selçuklu Devletinin yıkılması ve Anadolu'da, İkinci Anadolu Beylikleri Döneminin başlaması.

Abbassiler devletinin yıkılması.

Çin topraklarının ele geçirilmesiyle İpek Yolu'nun el değiştirmesi.

Ruslar'ın imparatorluk sürecinin duraklaması.

Asya ve Avrupada birçok Moğol devletinin kurulması.

Birçok halkın yerleşik hayata geçmesi.

Halifelik kurumunun Mısır'a taşınması

Memlükler'in güçlenmesi.

Moğolları yenen Japonya'nın 19. yüzyıl sonuna kadar uluslararası alanda dış etkileri kapalı kalması.⁶²

Moğol İstilas hakkında akıcı bir makale yazan Murat Aydoğdu'nun o yazısını zevkle okumanız ve dersler, ibretler çıkarmanız için buraya iktibas ediyorum.

61 http://tr.wikipedia.org/wiki/Mo%C4%9Fol_istilalar%C4%B1#Sona_eri.C5.9Fhi

62 http://tr.wikipedia.org/wiki/Mo%C4%9Fol_istilalar%C4%B1#Mo.C4.9Fol_istilas.C4.B1n.C4.B1n_baz.C4.B1_sonu.C3.A7lar.C4.B1

“Moğol İstilasası ve Bir Saltanatın Yıkılışı”

“Yaptığı zulmü göremeyecek kadar gözünü hırs bürüyenlerin akıbeti acı olmuştur. Ne dünya yanlarına kâr kalmış, ne rahmetle anılan bir son nasip olmuştur. Moğol istilasası ve Cengiz Han’ın Harezmşahlar Devleti’ni yıkması işte bu hakikatin derslerle dolu acı bir tecellisidir.

Cengiz’in liderliğinde dünyanın çehresini değiştiren bir istila hareketine girişen Moğolların, İslâm dünyasında meydana getirdiği tahribatın boyutları korkunçtur. Ama harabeye dönüşen şehirlerin manzarası, müslümanların bu kâfir kavim karşısında gösterdiği acziyet manzarası yanında çok fazla şey ifade etmez. Tarifsiz bir korku ve çaresizlik hissi dalga dalga kalpleri sarmış, Allah’ın kendilerini bu zilletten muhafaza ettiği kimseler müstesna olmak üzere, müslümanlar karşı koymanın faydasızlığına dair bir saplantının esiri olmuşlardır.

Dışarıdan bakıldığında çok güçlü bir görüntü veren Müslüman Harezmşahlar Devleti de ilk Moğol dalgasında kumdan bir kale misali yerle bir olmuştur. Moğol felaketine sebebiyet veren olayların sorumlusu olan Harezmşah Alaaddin Muhammed’in adım adım sürüklendiği perişanlık ise, meselenin başka bir ibret boyutudur. Onun uzlaşmaz tutumu bu mücadelede Abbasi Halifeliği başta olmak üzere diğer müslüman teşekküllerden destek alamaması sonucunu doğurmuş, ne var ki katliamlara seyirci kalanlar ileride Moğol zulmünün yeni hedefleri haline gelmişlerdir.

İstilaya davetiye çıkartan “Otrar Faciası” ve “Elçilerin Katli” hadiseleri, bir mücadele esnasında en büyük dayanaklardan biri olan haklılık duygusunu Cengiz’e verirken, Harezmşah Muhammed’e de düşman karşısında ayakta durmayı bile güçleştiren bir suçluluk duygusu vermiştir.

Harezşah'ın büyük hayali

Moğol felaketine giden yolda kilometre taşı olan olaylar zincirine bir göz atalım:

Büyük Selçuklu Devleti'nin yıkılması, bu devletin egemenlik sahasında pek çok yeni siyasi oluşumun ortaya çıkması sonucunu doğurmuştu. Bunların en güçlülerinden biri de Harezşahlar Devleti'ydi. Devletin başındaki Alaaddin Muhammed'in hayali, otoritesini İslâm dünyasına kabul ettirdikten sonra Çin dahil bütün Asya'yı içine alan bir cihan imparatorluğu kurmaktı.

İslâm dünyası ile ilgili düşüncesini gerçekleştirebilmek için öncelikle Abbasi halifesini himayesi altına alması gerekiyordu. Uzunca bir süre Selçuklu himayesinde kalan Abbasi Halifeliği ise artık hiçbir devlet ile böyle bir ilişkiye girmek niyetinde değildi ve kendi askeri gücünü artırmak için çalışıyordu. Harezşah Muhammed, Halife Nasır'a ilettiği himaye teklifine red cevabı alınca Bağdat'a yürümek üzere büyük bir ordu topladı. Nasır'ı hilafetten indirecek, Abbasi Halifeliği dönemini kapatacak ve kendi sözünü dinleyen yeni bir halife tayin edecekti. Nasır da Harezşah'a olan düşmanlığını her fırsatta ortaya koyuyor, onun düşmanlarıyla işbirliği yapmaktan çekinmiyordu.

Harezşah Muhammed sonuçtan o kadar emindi ki daha sefere çıkmadan Bağdat ve çevresini komutanları arasında paylaştırmıştı. İhtişamlı ordu Hamedan'dan yola çıkıp Esedebad geçidine ulaştığında hiç hesaplamadıkları bir şeyle karşılaştılar. Müthiş bir kar fırtınası ve görülmemiş bir soğuk orduyu darmadağın etti. Hayvanların hemen tamamı telef olmuş, kalan askerlerin büyük kısmı da civardaki kabilelerin saldırılarıyla erimişti. Ordusu Bağdat yolunda yok olan Sultan, Horasan'a döndü. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya

çalışıyordu. Hutbelerde halifenin isminin zikredilmesini yasakladı. Daha önce Şeyh Necmeddin-i Kübra'nın bağlılarından Mecdüddin-i Bağdadî'yi keyfi bir şekilde katlettirmesi yetmiyormuş gibi, halk arasında uyandırdığı hoşnutsuzluğu artıracak haksızlıklara devam ediyordu.⁶³

Doğuda yükselen ateş

Bu sıralarda Asya'nın en doğusundan inanılması güç bir haber geldi; Moğollar Çin'i istila ediyordu!.. Bu haber Çin'i fethetmek gibi hayalleri olan Harezşah Muhammed'i hem çok rahatsız etmiş hem de şüpheye sevketmişti. İşin aslını öğrenmek maksadıyla gönderdiği elçiler Pekin'e vardıklarında şehir henüz düşmüştü. İnsan yağıyla kaplanmış zemini adımlayan kabile, ceset yığınlarının arasından geçerek Cengiz'in huzuruna çıktı. İyî karşılandılar. Şöyle demişti Cengiz: "Ben doğunun hakimiyim, Harezşah ise batının hakimidir. Bize düşen, aramızda iyi bir ilişki kurmak ve ticareti canlandırmak-

63 Harezmlî olan Şeyh Necmeddin Kübra, Moğolların artık iyice yaklaşmış olduğu bir sırada altıyüz civarındaki müridine şöyle dedi:

"Haydi kalkınız ve yerlerinize dönünüz! Şafak tarafından görülmemiş bir ateş yükseldi. Garba kadar yakacaktır! Bu öyle bir fitnedir ki, bu ümmet içinde bir misli görülmemiştir".

Yakınları bu fitnenin geri çevrilmesi için dua etmesini talep ettiklerinde bu halin Allah'ın bir emri olduğunu ve kaldırılmasının mümkün olmadığını söyledi. Kendisini uzaklaştırmak isteyenlere de mani olarak; "Ben burada şehadete ermek istiyorum. Bana uzaklaşmaya izin yoktur" dedi.

Moğollar şehre girdiğinde kapisinin önüne çıktı ve istilacılara daha önce biriktirdiği taşlarla mukabelede bulunmaya çalıştı. Bir ok göğsüne saplandı. Oku çekip çıkardı ve yarasının üzerine düşüp öylece kaldı. Rivayete göre şehit olurken bir Moğol'un saçlarını kavramış durumdaydı ve Moğol askeri kendisini kurtarabilmek için saçının bir tutamını keserek şeyhin elinde bırakmak zorunda kalmıştı.

tır. Sultanınızı kendi oğullarımdan ayırmıyorum.” Ayrıca, mukabelede bulunmak üzere, tümü müslüman olan kendi elçilerini Harezm’e yolladı.

Harezmşah Muhammed, elçilerin ifadelerinden bir türlü tatmin olmuyor, bu istila işinin boyut ve mahiyeti ile Cengiz’in gerçek gücünün ne olduğuna dair tereddütler kafasını kurcalamaya devam ediyordu. Bir gece Cengiz’in elçilerinden Mahmud Yalvaç’ı gizlice yanına çağdırttı ve birtakım vaadlerde bulunarak kendisine Moğolların durumunu açıklıkla anlatmasını istedi. Mahmud Yalvaç, Çin işgalinin saklanması mümkün olmayan bir gerçek olduğunu ve yakında bu olayın bilgisinin her tarafa ulaşacağını söyleyince Harezmşah sinirlenmeye başladı. Sahip olduğu toprakların büyüklüğünden ve ordusunun gücünden dem vurarak Cengiz’in kendisine nasıl olup da “oğlum” diye hitap etmeye cüret gösterebildiğini sordu. Sultanın iyiden iyiye öfkelenmesinden korkan Mahmud Yalvaç, Harezm orduları karşısında Cengiz’in ordularının lafının bile edilemeyeceğini söyleyerek kendisini bu öfkeden sakındırmak istedi. Harezmşah oldukça rahatlamıştı. Cengiz’in ticari ilişkilerin geliştirilmesi yönündeki önerisini kabul etti.

Sonun başlangıcı

Yapılan anlaşmaya bağlı olarak Moğollar büyük bir ticaret kervanı hazırladılar. Kervan, yolu üzerindeki ilk Harezm şehri olan Otrar’a vardığında şehrin valisi akıl almaz bir iş yaptı. Tamamına yakını müslüman olan 450 tüccarı katletti. Bu katliamı kendi karrarıyla mı, yoksa Harezmşah’ın talimatı ile mi yaptırdığı tartışmalıdır. El koyduğu malları sattırıp parayı da Harezmşah’a gönderdi. Harezmşah Muhammed, nefs bineğinin dizginlerini tamamen elden

bıraktı. Hayallerini çalan bir hırsız olarak gördüğü Cengiz'i bir an önce aradan çıkarmak fikrine kapılarak, kendisini Moğollarla karşı karşıya getirecek bu cinayeti onayladı. Hazinesini Otrar valisinin gönderdiği parayla takviye etti.

Diğer taraftan, katliam haberi ulaştığında Cengiz itidalini muhafaza etmeye çalıştı. Yeni bir elçilik heyetini "Otrar valisinin kendisine teslimi ve zararının tazmin edilmesi" taleplerini iletmeleri için Harezmsah'a gönderdi. Artık iyice şaşırıldığı anlaşılan Harezmsah'ın cevabı, bu elçileri de katlettirmek şeklinde oldu.

Rivayete göre, Cengiz bu haberi aldığı anda hırsından ağlamış ve sonrasında bir tepede inzivaya çekilip, başı açık ve yüzü de toprağa yapışık olduğu halde, kendisine intikam için izin ve güç verilmesine dair yakarışlarını üç gün boyunca tekrarlamıştır. Sonucu büyük bir sabırsızlıkla bekleyen Moğollar, liderlerinin "istediklerinin kendisine verildiği"ne dair haberi ile intikam çığlıkları atmaya başladılar.

Cengiz sefer için uzun bir hazırlık yaptı. Ordusunu güçlendirmiş, istihbarat toplamış, haritalar çizdirmişti. Çin'in işgali meselesini bir komutanına havale ettikten sonra, bütün oğullarını da yanına alarak Harezmsah Muhammed'i ve devletini yok etmek için seferine başladı. Bütün bu hazırlıkların sebebi onun Harezmsahlar Devleti'nin gerçekten de güçlü bir devlet olduğu yolundaki inancıydı. Ama biliyordu ki sadece Harezmsahlarla savaşıyordu. Zira topladığı istihbarat, Abbasi Halifesi'nin Harezmsah'ın yanında yer alarak tüm müslümanları birliğe ve direnişe teşvik etmek şöyle dursun, böyle bir savaşla Harezmsahlar Devleti'nin belinin kırılmasından büyük memnunluk duyacağı yönündeydi. Cengiz, Harezmsahların ardında alabildiğine uzanan muazzam İslâm dünyasının olup biteni sessizce takip edeceğinden emindi.

Yapayalnız şehirler

Harezmşah Muhammed ise, artık ölene kadar kurtulamayacağı bir karamsarlığın içine düştü. İhtişamlı günlerin zeval bulmaya çok yaklaştığına dair bir hisse kapılmıştı. Kapıya dayanmak üzere olan Moğollara karşı hiçbir tedbirin kâfi gelmeyeceği düşüncesi onda bir saplantıya dönüşmüştü. Pek az kaldığını düşündüğü vaktini eğlene rek geçirmeyi tercih ediyordu.

Bu psikoloji içerisinde anlamsız kararlar vermeye devam etti. Tüm yetkinin kendisine verilmesini talep eden ve uzun bir yoldan gelen Moğollara karşı çok daha büyük bir ordu çıkartıp meydan savaşının kabul edilmesi fikrini savunan oğlu Celaleddin'i önemsemedi. Askeri gücünü küçük birimlere ayırdı ve şehirlere dağıttı. Sonra da tüm şehirleri tek tek dolaşıp Moğolların ne kadar güçlü olduklarını anlatmaya başladı. Halkın direncini kırma görevini Moğollar adına sanki kendisi üstlenmişti.

Harezmlilerin kalelere çekildiğini öğrenen Cengiz, ordusunu kısımlara ayırdı ve şehirlerin arasındaki bağlantı yollarını kontrol altına aldı. Kimse kimseye yardıma gidemiyor, tüm şehirler kendi başının çaresine bakmak durumunda kalıyordu. Hepsi birer birer düşmeye başladı.

Cengiz, Harezmşah Muhammed'i yakalamaları için bir birlik sevketti. Bunlar başka hiçbir şeyle meşgul olmayacak ve Harezmşah'ı canlı olarak ele geçireceklerdi. Alaaddin Muhammed iç bölgelere doğru kaçıyor, gittiği hiçbir yerde sükûnet bulamıyor ve hep daha güvenli bir yer arıyordu. İran'ın tüm kasabalarında, vadilerinde, en ücra kuytularında Harezmşah'ı arayan Moğollar bazen çok yaklaşmış olmalarına rağmen sultanı ele geçiremediler.

Harezmsah, aile efradını güvenli olduğunu düşündüğü bir kaleye göndermişti. Hepsinin Moğolların eline düştüğü haberini ölümünden az önce aldı. Hayatını kendi ülkesinde bir kaçak olarak tamamladı. 1220 yılında, Hazar Denizi'nde sığındığı bir adada, kefen niyetine sarıldığı bir gömlekle Aralığın soğuk toprağına gömüldü. Cesedi daha sonra Moğollar tarafından ele geçirildi ve yakıldı.

Harezmsah Muhammed'in oğlu Celaleddin Harezmsah, Moğollarla destansı bir mücadeleye girişmiş olsa da, İslam dünyasındaki ayrılıklar bu fitneyle başa çıkılabilmesi için gereken kuvvetin bir araya getirilmesine mani oldu. İlk istila dalgasını takip eden yıllarda görülen durgunluk 35 yıl sonra, 1256 yılında Cengiz'in torunu Hulagu'nun kurduğu İlhanlılar Devleti zamanında sona erdi.

Bu ikinci Moğol dalgasının hedeflerinden biri de Abbasi Halifeliği'di. Bağdat'a giren Moğollar hepimizin bildiği korkunç yıkımı ve katliamları gerçekleştirirken halifeyi de öldürdüler. 1260 yılında, Ayn Calut'ta, Mısır Memlukleri İlhanlı ordusunu büyük bir hezimetle uğratarak "yenilmez Moğol" efsanesine son verdiler. İslam coğrafyasına yayılan Moğollar zamanla Müslümanlığı kabul etmeye başladılar."⁶⁴

Moğol Tahribatı

Osman Gazi Özgüdenli, Moğolların tahribatını şöyle özetler:

"Kısa sürmesine rağmen Moğol hakimiyeti Yakındoğu da pek çok olumsuz iz bırakmıştır. İstila sırasında Maverünnehir, İran, Irak ve Anadolu şehirleri büyük zarar görmüş, kaynakların rivayetlerine göre milyonlarca insan öldürülmüştür. Tarihçiler arasındaki yaygın

64 Bkz. Semerkant Dergisi, Ağustos 2006; <http://semerkantdergisi.com/mogol-istilasi-ve-bir-saltanat-in-yikilisi/>

kanaate göre İslam tarihinde Moğol istilası ile mukayese edilebilecek başka bir felaket yoktur.

Moğollar İslam kültür ve medeniyetini çiğneyip tahrip etmişler ve İslam ülkelerini harabeye çevirmişlerdir. Mescidler ahır haline getirilmiş, mushaf sayfaları hayvanların ayakları altına serilmiş, İslam kültür mirasına dair kıymetli eserler yakılmış veya nehirlere atılmıştır. Bu istilayı bizzat yaşamış kişilerle görüşen Ortaçağ'ın en güvenilir tarihçilerinden İbnü'l-Esir, Tatar istilasının Hz. Adem'den beri insanoğlunun maruz kaldığı en büyük felaket olduğunu ve Buhtunnasr'ın İsrailoğulları'na yaptığı katliamla Kudüs'teki tahribatın bu korkunç musibetle asla karşılaştırılamayacağını söyler (el-Kamil, 12/316- 3171)

Moğol istilası Çin, Orta Asya, Yakın doğu ve Doğu Avrupa'nın etnik ve kültürel yapısının yeniden şekillenmesinde önemli rol oynadı. Özellikle Türk dünyasının etnik yapısı kökünden yıkıldı; Uygur, Karluk, Kıpçak gibi Türk kavimleri parçalanıp Moğol topluluklarının alt tabakalarını oluşturdular. Irak bölgesi siyasal ve kültürel üstünlüğünü kaybetti; Memlük Türkleri sayesinde Mısır ve Suriye onun yerini aldı. Moğollar karşısında tutunamayan pek çok Türk boyu İran yaylası üzerinden Anadolu'ya göç etti. Yeni gelen kalabalık kitleler, uçlara doğru çekilip Anadolu'nun Türkleşmesi'nde ve Anadolu Selçuklu Devleti'nin yıkılıp Türkmen beyliklerinin kurulmasında önemli rol oynadı. Türkmen kitlelerinin yanı sıra memleketleri yakılıp yıkılan pek çok İranlı da Anadolu'ya sığınarak Selçuklu Devleti'nin hizmetine girdi. Bu gelişmeler, 13-14. yüzyıllarda Anadolu şehir hayatını İran kültür sahasının tesirlerine sokarken uçlarda da Türkmenler'in etkinliklerini arttırmasına zemin hazırladı.

Öte yandan bütün Yakınoğu'da göçebe kültür ağırlık kazandı; Türk- Moğol giyim tarzı Moğol hakimiyetine girmeyen Suriye ve Mısır gibi ölkelerde dahi taklit edildi. İstilanın meydana getirdiği karanlık tablo toplumun psikolojisini de etkiledi; bu etki insanlarda dünyevi hayattan kaçış şeklinde tezahür etti. Moğollar'ın zulüm ve baskılarına maruz kalan halkın mistik eğilimleri yoğunlaştı; bu durum İslam dünyasında akli ilimlerin gerilemesine yol açarken dinitasavvufi hareketlerin güçlenerek gelişmesi için uygun bir zemin hazırladı.⁶⁵

Ortaçağ dünya tarihinde önemli bir rol oynayan ve özellikle de İslam dünyasındaki tahribatıyla tanınan bu kavmin istilası için birçok İslam düşünürleri, bugünkü perişanlığımızın altında bile bu korkunç istilasının etkisinin varlığından bahsederler. Belki bu istila, maddi insan kaybı bakımından olsa da, bilmem ki bu son asırlardaki Batılıların istilası kadar manevi tahribata yol açmış mıdır?

65 Osman Gazi Özgüdenli, DİA. XXX. 228 vd.

HAÇLI SAVAŞLARI

Haçlı Seferleri

Savaşlara katılan Hıristiyan askerlerinin elbiselerine ve silâhlarına haç işaretleri konulduğu için bu savaşlara Haçlı seferleri adı verilmiştir. “Haçlı Seferleri/Akınları ya da Haçlı savaşları, 1095-1272 yılları arasında, Avrupalı Katolik Hristiyanların, Papa'nın talebi ve çeşitli vaatleri üzerine, genellikle Müslümanların elindeki Ortadoğu toprakları (Kutsal Topraklar) üzerinde askeri ve siyasi kontrol kurmak için düzenledikleri akınlar. Biz kısaca bazı bilgileri “Vikipedi, özgür ansiklopedi”den alacağız.⁶⁶

Haçlı Seferi Düşüncesinin Doğuşu

Haçlı Seferleri'nin fikir babası aslında İspanya ve Portekiz'den Müslümanların atılması için başlatılan “Reconquista (Yeniden Fetih)” hareketidir. Müslümanlar İspanya ve Sicilya'da hakimiyet kurmuşlardı. İber yarımadasında bulunan Hıristiyan krallıklar ortak düşman Müslümanların elindeki şehirleri almak için başlattıkları hareket 9. yy'dan 15. yüzyılın sonuna kadar sürmüştür.

Aslında 1086 yılında Papa VII. Gregorius Doğu'ya bir haçlı seferi yapma düşüncesindeydi fakat bu halefi II. Urbanus'a nasip olacaktı. 1071 Malazgirt Zaferi'nden sonra Anadolu bir Türk akınına uğra-

66 http://tr.wikipedia.org/wiki/Ha%C3%A7lı%C4%B1_Seferi

mişti ve Selçuklu Türkleri güçlü bir hakimiyet kurmuşlardı. Suriye ve Filistin'i dahi ele geçiren Türkleri Hıristiyan dünyası tedirginlikle izlemekteydi. Politik başarıları ile bilinen Bizans imparatoru I. Aleksios Komnenos Türkler'e karşı Papadan yardım istedi. Papa bu talebi kabul etti fakat onun amacı Bizans'a yardımdan çok Doğu topraklarını ve Kudüs'ü ele geçirmek, Papalığın görüşlerini benimsemeyen "Heretik" Doğu Hıristiyanlarını kontrol altına almak ve Avrupa'nın içinde bulunduğu krizden kurtulmasını sağlamaktı.

Çünkü 1094 senesi şiddetli kuraklığın getirdiği açlık ve sefalet, salgın hastalıklar ve artan nüfus gibi problemler ile Doğu'yu Batı'nın gözünde âdeta cennet haline getirmişti. 1095'te toplanan Clermont Konsili'nde, Papa Hıristiyanları Kudüs'ü ve doğu topraklarını ele geçirmek özellikle havarilerin yaşadığı yerlerin ve onlara ait kalıntıların Sarazen Müslümanların elinden kurtarılması için yapılacak kutsal savaşa davet etti. Dünyevi ve uhrevi pek çok vaatte bulunarak onları Haçlı Seferi'ne ikna etti. Kilise sadece dini bir kurum değil aynı zamanda geniş toprakların yöneticisi siyasi bir otoriteydi. Avrupa toplumu feodal ailelerin birbirleriyle savaşları ve şövalyelerin adeta terör estirdiği büyük bir buhran içindeydi. Bu sefere katılacak kontlar ve dükler için öncelikli hedef maddi çıkarlar ve yeni topraklara sahip olmaktı.

Böylece Fransızlar, Normanlar, Lombardlar gibi pek çok milletten teşekkül bir ordu oluşturuldu ve bunlar 1097'de İstanbul önlerine geldiler. I. Aleksios Komnenos gördüğü bu devasa silahlı birlikler karşısında büyük bir endişeye kapılmıştı. Onların kendi topraklarından geçmesine izin vermedi ve onlara: "Eğer Antakya'yı bana vereceğinize dair yemin etmezseniz İslâm ülkelerine gitmek üzere Boğaz'ı

geçmenize izin vermem” dedi. Aslında maksadı Haçlıları İslâm ülkelerine gitmeğe teşvik etmekte.

Tarihçi yazar dostumuz Mehmet Elma bir makalesinde haçlı savaşlarının bir sebebini de şöyle açıklar:

“Bilindiği gibi Haçlı seferleri Papalığın teşvikiyle, Hıristiyan Avrupalıların, Müslümanlara karşı tertip ettikleri seferlerin genel adıdır. En önemlisi dîni olmak üzere, siyasî, sosyal ve ekonomik sebeplere dayanan Haçlı seferlerini, Papa İkinci Urbanus, 1095 yılında toplanan Clermont Konsilinde yaptığı konuşmayla başlatmıştır. Haçlı seferleri asırlarca devam ederek, güzergâhları boyunca milyonlarca insanın can kaybına ve ülkelerin tahrip olunmasına sebep olmuştur.

Bizans İmparatorluğu ile Büyük Selçuklu İmparatorluğu arasında 1071 yılında yapılan Malazgirt meydan savaşı Selçukluların galibiyeti ile sonuçlanmıştı. Malazgirt zaferi Türklere Anadolu kapılarının açılmasını sağlamıştır. Adıgeçen zaferden sonra Selçuklu akıncıları, birkaç yıl içerisinde Ege, Akdeniz ve Marmara kıyılarına kadar ulaşarak Bizans’ın başkenti olan İstanbul’u zorlamaya başlamışlardır. 1075 yılında İznik merkezli Anadolu Selçuklu Devletinin kurulması Bizans’ı tedirgin etmeye başlamıştır. Selçukluların Anadolu’da geldikleri bu nokta Avrupalıları da telaşa düşürmüştür. Zira Bizans’ın düşmesi Türklerin Avrupa’ya hâkim olmalarına sebep olabilirdi. Bunun önüne geçilip Türklerin bir an önce durdurulması ve akabinde de Anadolu ve Ortadoğu’dan atılması gerekiyordu. Ayrıca, Hıristiyanlarca da kutsal kabul edilen ve o tarihlerde Müslümanların elinde bulunan Kudüs’ün de mutlaka kurtarılması gerekiyordu.”

Bu seferlere teşvik eden ortam için de yazarımız ders ve ibret almamız gereken bir noktaya işaret eder:

“Şöyle bir tarihimize baktığımızda, genel anlamda dış saldırılar ve bunun akabinde yaşanan felaketler, ümmet olarak sosyal ve siyasi anlamda hep dağınık olduğumuz zamanlarda gerçekleşir. Bu anlamda, gerek Haçlı seferlerinin ve gerekse Moğol istilasının yaşandığı dönemler, genelde İslâm dünyasının her anlamda en dağınık olduğu dönemlerdir. Haçlı seferlerinin başladığı yıllarda İslâm dünyasında, bu saldırıya tek başına karşı durabilecek bir devlet hemen hemen neredeyse yok gibidir. Meselâ o yıllar, yani Haçlı seferlerinin başladığı yıllar Büyük Selçuklu İmparatorluğunun dağılma yıllarıdır. Gerek İznik merkezli kurulan Anadolu Selçuklu Devleti ve gerekse diğer İslâm beldelerinde var olan diğer Müslüman devletlerin her biri, tek başlarına bu saldırıları durdurabilecek yeterliliğe sahip değildir. İşte tam da böylesi bir dağınık dönemde Haçlı seferleri başlamış olacaktır.

Haçlı Seferlerinin Sayısı

Haçlı Seferleri konuyu “Vikipedi, özgür ansiklopedi”de şu başlıklar altında işler:

1 Gelişimi

1.1 Haçlı Seferi Düşüncesinin Doğuşu

2 Birinci Haçlı Seferi 1095-1099

2.1 Clermont Konsili ve Birinci Haçlı Seferinin Başlaması

2.2 Halkın Haçlı seferi

2.3 Baronların Haçlı Seferi hazırlıkları ve Konstantinopolis’den sefere başlama

2.4 Anadolu’da hareket

2.5 Antakya Kuşatması

2.6 Antakya’dan Kudüs’e hareket

- 2.7 Kudüs kuşatması, işgali ve katliam
- 2.8 Kudüs Krallığı ve diğer Haçlı devletleri kurulması
- 2.9 Birinci Haçlı Seferi değerlendirilmesi
- 3 1101 Yılı Haçlı Seferi**
- 4 İkinci Haçlı Seferi 1147-1149**
- 5 Üçüncü Haçlı Seferi 1189-1192**
 - 5.1 Üçüncü Haçlı Seferinde Almanlar
 - 5.2 İngiliz ve Fransızların Üçüncü Haçlı Seferine Katılması
- 6 Dördüncü Haçlı Seferi 1202-1204**
 - 7 Çocuk Haçlı Seferleri 1212
- 8 Beşinci Haçlı Seferi 1217-1221**
- 9 Altıncı Haçlı Seferi 1228-1229**
- 10 Yedinci Haçlı Seferi 1248-1254**
- 11 Sekizinci Haçlı Seferi 1268-1270**
- 12 Dokuzuncu Haçlı Seferi 1271-1272**
 - 13 Avrupada Haçlı Seferleri
 - 13.1 Albigeois Haçlı seferi
 - 13.2 Bogomillere Karşı Haçlı Seferi
 - 13.3 Tatarlara Karşı Haçlı Seferi
 - 13.4 Kuzey Haçlı Seferleri
- 14 Sonrası**
 - 15 Yakın doğu bölgesi dışındakilere karşı Haçlı seferleri
 - 16 Haçlı Seferi kavramı üzerinde tartışmalar
 - 16.1 Terminoloji
 - 16.2 Seferlerin numara sırasına konulması
 - 16.3 Haçlı Seferlerinin Müslümanlar üzerine yapılması tanımı

16.4 Politika amaçlı Haçlı seferleri

17 Sonuçlar

17.1 Siyasi Sonuçlar

17.2 Ekonomik Sonuçlar

17.3 Teknik Sonuçlar

Haçlı Savaşlarının Sonuçları

Mehmet Elma bu savaşların sonuçlarını şöyle özetler: “1096 yılında başlayarak tâ 1270 yılına kadar devam eden Haçlı seferleri sonucunda, bölgede siyasî ömürleri çok kısa olan birçok Latin devleti kurulmuş olacaktır. Ayrıca, Haçlı seferleri sebebiyle Türklerin batıya doğru ilerleyişleri durma noktasına gelmiş, bu da, doğal olarak İstanbul’un fethinin gecikmesine sebep olmuştur. Zira Bizans İmparatorluğu Haçlı seferlerini fırsat bilerek, Batı bölgelerinde daha önceden Anadolu Selçukluları tarafından fethedilmiş bulunan birçok yeri yeniden eline geçirmiştir.

Şüphesiz, sonuçları itibarıyla Haçlı Seferlerinin en etkili ve başarılı olanı, 1096-1099 yılları arasında gerçekleştirilmiş bulunan Birinci Haçlı Seferidir. Söz konusu bu haçlı seferi sonucunda İznik, Antakya, Urfa ve özellikle de Kudüs gibi birçok İslâm beldesi Haçlıların eline geçmiştir. Sefer sonucunda başta Kudüs’te Katolik Latin Kralığı olmak üzere, Antakya ve Urfa gibi yerlerde birer Haçlı devleti kurulacaktır. Fakat Haçlı seferlerinden sonra kurulan bu devletlerin siyasi ömürleri çok fazla uzun olmamış ve bu devletlerin her biri, bölgede varolan Müslüman devletler tarafından daha sonra ortadan kaldırılmıştır.”⁶⁷

67 <http://www.cemalnar.com/index.php?Git=Makale&Durum=MakaleOku&id=1331&yazarid=15>

Wikipedia ansiklopedisi değişik alanlarda daha derli toplu maddeler halinde řu sonuçları verir:

Siyasi Sonuçlar

Siyasi Sonuçları kısaca yazarsak, seferler sırasında binlerce senyör ve şövalye öldü. Sağ kalanların bir kısmı da topraklarını kaybetti. Böylece feodalite rejimi zayıfladı.

Avrupada merkezi krallıklar, güç kazanmaya başladılar. Feodalitenin zayıflamasıyla köylüler, çeşitli haklar elde ettiler. Türklerin batıya doğru ilerleyişleri bir süre için durdu. Bizans, Batı Anadolu'daki toprakların bir kısmını ele geçirdi. Haçlılar ile yapılan mücadeleler, İslam Dünyası'nı, Moğol saldırıları karşısında güçsüz bıraktı.

Avrupalılar, İslam Medeniyeti'ni yakından tanıdılar.

Ekonomik Sonuçlar

Akdeniz'de doğu-batı ticareti gelişti. Marsilya, Cenova, Venedik gibi limanlar önem kazandı. Avrupalılar, dokuma, cam ve deri işleme sanatını öğrendiler. Papaların ve kralların seferlere mali destek sağlamak için İtalyan bankerlerine başvurmaları, bankacılığı geliştirdi.

Avrupada hayat standartları yükseldi. Ticaretle uğraşmaya başlayan şehir halkı, zenginleşerek burjuva sınıfını oluşturdular.

Anadolu, Suriye ve Filistin, ekonomik bakımdan zarar gördü.

Teknik Sonuçlar

Avrupa pusula, barut, kâğıt ve matbaanın yanında matematikle de tanışmış ve dolayısıyla Rönesansın kapısı aralanmıştır.

El-Harezmi'nin özellikle cebir üzerine eserleri Avrupa'ya götürülmüş ve bu sayede Avrupalılar ikinci dereceden denklemleri nasıl çözmeleri gerektiğini görmüşlerdir.

Yine El-Harezmi'nin eserleri sayesinde Avrupalılar sıfır sayısı ile tanışmıştır ki bu daha sonradan yapısında sıfır'ı barındırmayan Roma Rakamlarının elenmesini ve bunun yerine bugün bütün dünyanın kullandığı ve Arap rakamları olarak adlandırdığı (0,1,2,3,4,5,6,7,8,9) rakam sisteminin kullanılmaya başlanmasını beraberinde getirmiştir (İngilizcedeki "Zero" ve Almandadaki "Ziffer" ifadeleri Arapçada ki sıfır ifadesinden türetilmiştir).

El-Harezmi'nin bütün Batı bilim dünyasına etkisi o kadar büyük olmuşturki ALGEBRA kelimesi bir kitabının başlığındaki "Al-Jabr" kelimesinden, ALGORİTMA ifadesi ise onun isminin değişik telaffuzundan türetilmiştir.

Bizans'ın eserleri Avrupa'ya kaçırıldı."⁶⁸

Hepsi bu kadar mı?

Hayır!

Aslında haçlı savaşları bitmedi, her yerde hala devam etmektedir. Biz bunu bir çok kitabımızda yazdık. İşte burada da bir başka araştırmacı yazardan aynı gerçekleri iktibas ederek konuyu destekleyelim:

Devam Eden Sonuçlar

Araştırmacı yazar Turan Gözlevli'nin bir tesbiti var; Avrupa devletleri tüm haçlı seferlerinde korkunç yenilgiler aldıklarından ve Müslümanların şiddetli düşmanlıklarını kazandıklarından dolayı

68 http://tr.wikipedia.org/wiki/Ha%C3%A7lı_Savaşları#Siyasi_Sonuc.
C3.A7lar

askeri haçlı seferlerini sona erdirmemişlerdir. Bugün, şimdi şu anda bile çok başarılı siyâsetleriyle haçlı savaşlarını devam ettirmektedirler. Avrupa devletlerinin tarihleri haçlı seferlerinin devam ettiğini yazdıkları hâlde, Lozan antlaşmasının kozmik toplantılarında Türk tarih kitaplarında Haçlı seferlerinin 1270 yılında bittiğinin yazılması kabul ettirilmiştir. ABD'leri ve Avrupa devletleri yöneticileri devamlı haçlı seferlerinin başladığını söylemektedirler.⁶⁹ Bu olar için ne kadar büyük bir siyasi şuur kazanımı ise, bizim için de o kadar şuur kaybıdır.

Aslına bakarsanız haçlı seferleri Resulullah'ın İslâm Devleti'ni ilân etmesiyle başlamıştır denilebilir. Emevi Devleti'ne, Abbasi Devleti'ne, Selçuklu Devleti'ne, Mısır Devletlerine, Endülüs Devleti'ne ve Osmanlı İmparatorluğu'na devamlı haçlı seferleri yapılmıştır.

Osmanlı İmparatorluğu'nun Avrupa'da ilerlemesini devamlı haçlı seferleri ile engellemeye çalışmışlardır. Viyana yenilgisinden sonra daha şiddetli haçlı seferleri başlatıldı Osmanlı Balkanlar'dan uzaklaştırıldıktan sonra, Haçlılar donanmaları ile Çanakale Savaşları'nı yaptılar. Daha sonra İngiliz, Fransız, İtalyan, Yunan haçlı orduları başta İstanbul olmak üzere Anadolu'nun her yerini işgal ettiler. Kısa zamanda hepsi mağlup olarak Anadolu'yu terk ettiler.⁷⁰

69 Bkz. <http://kuraninkaybolanyorumlari.blogcu.com/hacli-seferleri-halen-devam-etmektedir/19834359>

70 Bazı tarihçiler bu işgalleri büyük bir oyunun parçası olarak görürler. Maksat, yukarıdaki isteklerini gerçekleştirecek kadronun önünü açmak ve onları "vatan kurtaran aslanlar" pozisyonunda ülkede mutlak söz sahibi kişiler yapmaktır. Biz bu konuyu "Osmanlılardan Cumhuriyete Büyük Kırılma" kitabımızda yazdık, bakılabilir.

Turan Gözlevli'nin bundan sonra yazdıkları gerçekten ilginç ve korkunç. Aynen katıldığımız ve bir çok kitabımızda yazdığımız o korkunç serüveni bir de onun kaleminden okuyalım isterseniz: “

Fakat Lozan barış konferansında masaya galip devletler olarak oturdular, galip geldiğini zanneden Türkiye'ye ise mağlup devlet muamelesi yaptılar. Avrupa haçlıları başta Türkiye olmak üzere parçaladıkları Osmanlı coğrafyasının hiçbir yerinde İslâm devletinin meydana getirilmemesi ve gerçekleşmemesi için tüm şartları kabul ettirdiler. Yazılı olan şartlardan hariç hâlen açıklanmayan kozmik şartları da kabul ettirdiler.

Yazılı olmayan şartlar şunlardır:

- 1) İstanbul başkent yapılmayacak,
- 2) Hilâfet kaldırılacak,
- 3) 1000 Senelik alfabe değiştirilecek,
- 4) Kur'an'lar toplatılacak, Kur'an ve din dersleri yasaklanacak, ezan Türkçe okutulacak,
- 4) Kıyafetler haçlı devletlerindeki giyim gibi olacak, fötr şapka giyilecek,
- 5) Kur'an kanunları kaldırılacak yerine haçlı devletlerinin kanunları konacak,
- 6) Haçlı devletlerinin yaşam tarzları ve kuralları “laik maskesi altında” laiklik olarak kabul edilecek, laiklik kuralları Avrupa'dan alındığı hâlde Türkiye'de bambaşka laiklik kuralları uygulanmaktadır, Türkiye Büyük Millet Meclisinde, devlet dairelerinde, üniversitelerde, adliyelerde, askeri tesislerde kadınların başörtülü girmelerini, çalışmalarını yasakladığı hâlde, kızlarımız Avrupa'ya giderek başörtüleriyle üniversitelerde okudular.

7) Petrol sahaları terk edilecek ve buralardan katiyen hak talep edilmeyecek,

8) Türkiye tarihinde 1270 senesinde haçlı seferleri son bulmuştur yazılacak,

Lozan Antlaşmasından sonra bu istekler hemen kanunlar hâlinde çıkarılarak zalimce ve zulümler uygulandı ve hâlen uygulanmaktadır. Haçlı Seferli eküler laik ilkeler maskesi arkasında hâlen devam ediyor ve her zaman yalanladıkları bu zulümleri toplum doksan seneden beri yaşamaktadır.

Ankara başkent yapılmadı mı? Hilâfet kaldırılmadı mı? Haçlı alfabeti kabul edilmedi mi? Harf inkılâbı kanunu hâlen yürürlükte, camilerden evlerden Kur'an'lar toplatılmadı mı? Kıyafet kanunu hâlen yürürlükte, seküler laiklik kanunlarıyla dindarların kimlikleri yok edilmedi mi? Devlet kendi dinini yaşatmak için diyânet teşkilatı vasıtasıyla inançlara ambargo ve camilere el koymadı mı? Devlet dairelerinde, okullarda, fakültelerde başörtüsü yasaklanmadı mı? Musul, Kerkük, 12 adalar misakı milli sınırları dışında bırakılmadı mı? Çanakkale ve Anadolu savaşlarının haçlılarla yapıldığı hâlde, yakın tarih kitaplarımızda neden bir tek haçlı kelimesi yoktur? Gençler! Bu soruları hâlen sağ olan dedeleriniz kesinlikle doğrulayacaklardır.

Millet vekillerinin ve cumhurbaşkanının “Atatürk ilke ve inkılâplarına ve laik cumhuriyet ilkesine bağlı kalacağıma” Anayasa emri gereğince yemin etmelerinin gerçekte “Haçlı kurallarına bağlı kalacağıma” anlamındadır.

Haçlılar Arap Baharı projeleri ile Arapları ayaklandırarak birbirlerini öldürmelerini, şehirlerinin alt yapılarını ve binalarını yıktırarak sömürge egemenliklerini devam ettirmektedirler. Türkiye’de de gelişen dindarlığın ve muhafazakârlığın yok edilmesi veya gerilettil-

mesi için muayyen periyotlarda destekledikleri darbeleri yaptırıldılar. Bu projelerinde başarısız olunca, Türkiye’de milliyetçiler ile solcuları ve devletle PKK’yı karşı karşıya getirerek iç savaş çıkarma projelerini uygulamaya başladılar. 40.000 kişinin ölmesine sebep olan iç savaş, “Çözüm Süreci” ismiyle barışa yaklaşan Ak Partiyi ve hükümetini devirmek için, İsrail, İngiltere, Vatikan, Almanya haçlı egemenliklerini sürdürmeleri için Pensilvanya ve Türkiye’deki güçlerini harekete geçirerek iç savaşı başlattılar. Önce hukuk ve polis gücünü kullanarak peş peşe yaptıkları darbe teşebbüsleri başarısız olunca, cumhurbaşkanlığı seçiminde Büyük Millet Meclisi’ni kapatarak dokunulmazlıklar kaldırılıp Ak Parti ve hükümet üyelerini hapse atarak Ak Partiyi kapatıp, seçilecek hükümetle toplumu 1950’den önceki Türkiye’de yaşatacaklardı. Maalesef Ak Parti’nin haricindeki tüm partiler bu darbelerle yardım ettiler.

ABD’leri dünyanın ta öbür ucundan gelerek, senelerden beri Afganistan’ı, Libya’yı, Irak’ı işgal ederek, korkunç katliamlar, zulümler yapıyor, Arap devletlerinde kanlı darbelerle taraftarını yönetime getirerek sömürge egemenliğini devam ettirmektedir. Maalesef sözde İslâm coğrafyası da ABD’lerinin vahşiliğini, küstahlığını destekleyerek alkışlamaktadırlar. IŞİD’in savaşını üç sene seyreden Amerika, IŞİD ismini değiştirerek İslâm Devleti olduğunu iddia edince, Amerika başkanı İslâm devletine kesinlikle müsaade edemeyiz diyerek her gün 7.5 milyon dolar harcayarak IŞİD mevzilerini bombalamaya başlamıştır.

Türkiye’de İslâm Devleti ilân edildiği anda, ABD başkanları tarafından kesinlikle Ankara’ya atom bombası atılması için Pentagon’a yazılı emir verilmiştir. Başkan Obama başta Türkiye olmak üzere, Orta Doğu’nun hiçbir yerinde İslâm devleti ilân edilmesine müsaade

etmeyeceklerini ve engellemek için ABD'leri, Avrupa haçlıları kesinlikle tüm güçlerini kullanacaklarını her zaman beyân etmektedirler. Sözde İslâm coğrafyası “Sizin papanız, patrikleriniz, ahamlarınız varken bize ait olan bu konu sizleri hiç ilgilendirmez” diyememektedirler.

İslâm coğrafyasını bu hâle düşürenler ahirette hesabını verecekler. Bu hâle düşürenlerin peşinde koşanlara acıyorum. Bu günkü malzeme ile maalesef hiçbir şey yapılamaz. Kur'an'la dost olmayanlar dostlarını tanımıyorlar, zalimleri dost sanarak alkışlıyorlar. İslâm coğrafyası tam, kesin kuyunun dibine vurdu inşallah yukarıya yönelmeyi başarır. Rabb'imiz bu kuyudan çıkaracak önderin etrafında toplanılmasına yardım etsin Amin.”⁷¹

ÇAĞIMIZIN SÖMÜRGE SAVAŞLARI

Batıcılık Baskısı

Biz bu konunun tarihini ve esbabı mucibesini “Batılılaşmayla Hesaplaşma” kitabımızda geniş olarak anlattık. Şimdi burada tekrara düşmeden bazı huşuları vurgulamak istiyorum.

Osmanlının sonunda devlet zayıf düşmüştür. Asırlardır yendikleri ve bu yüzden küçük gördükleri düşmanlarının kendileri farkında olmadan ilim ve teknikle modern silahlar yapmaları ve ona göre bir savaş taktiği uygulamaları karşısında ummadıkları bir mağlubiyetle karşılaşmışlardır. Bu durum onlara korku vermiş, Batının üstünlüğü duygusu bir aşağılık duygusuna ve savaşmaktan korkmasına sebep olmuştur.

Bu duyguların altında ezilen devlet yetkilileri, geri kalmışlığa ve mağlubiyetlere bir çare aramak için, Batı ülkelerine elçiler ve mahiyetlerinde akli yeten birçok insan göndermişlerdir. Bu arada en zeki gençlerini, Avrupaya tahsil için gönderdiler. Gitsinler, araştırınlar, öğrensinler ve öğrendikleri ilim ve sanatla gelip ülkelerini kurtarsınlar. Amaçları bu idi.

Fakat gidenleri orada bekleyenler de vardı ve korkunç tuzaklarını kurmuş, hazır bekliyordular. O yüzden gidenler orada depdebe ve şaşaa gördü. Zevk ve safa, eğlence ve sefahat gördü. Kadın, müzik, alkol, dans, moda, kumar, sefalet gördü. Maddi bir medeniyet, bir

yaşam biçimi, bir örf ve adet, hatta çok değişik bir ahlak, bir görgü kuralları, bambaşka bir âdâbı muaşeret anlayışı gördü.

Bunun ötesinde gördüğü de hep maddi eserlerdi. Ama o eserleri meydana getiren arka plandaki gerçek sebepler neydi? Hangi çaba ve gayret, hangi disiplinli çalışma, hangi irade eğitimi ve fedakarlık? Onu bir türlü göremediler kamaşmış gözlerinden, uyuşmuş beyinlerinden, şehvet dolu gönüllerinden, sarhoş olmuş beyinlerinden...

Ne olurdu, Batının sadece işim ve tekniğini alsaydık? Bunun için çabalasak da onu ülkemize taşıyabilseydik? Hatta sadece matematik, sosyal ve fen bilimlerinin bir millet için yetmeyeceğini anlayabilseydik? Bunu doğuran zihniyeti, iradeyi ve disiplini kavrayabilseydik? Keşke kısır bir taklitten kurtulabilseydik de, maddi ilimler yanında, milletin dinini, ahlakını, örf ve adetlerini de öğretebilseydik...

Ama öyle olmadı. Öğrencilere akla ve fenne uymayan her şeyi reddetmeli bilimselliği (!) aydınlanmacılığı (!) öğretildi. Din afyon yerine konuldu. Sonuç, çöken birey, çöken aile ve çöken toplumdur. Ve çöken devlettir haliyle...

Koca Osmanlı gümbür gümbür yıkıldı!...

Sandılar ki, Fransızca, İngilizce konuşurlar, içki içer, kumar oynar, dans ederlerse, metres tutar, zina eder, açılır saçılırlarsa, kendileri de o medeniyetin eserlerinden istifade ederler. Bir de onlar gibi olurlarsa, hatta tamamen onlardan olurlarsa, düşmanlıklarından kurtulurlar, savaş yapmaya gerek kalmaz. Öyleyse onlar olmalı, buna kim karşı çıkıyor, engel olmaya kalkışıyorsa, kuşkusuz o gericidir, yobazdır; dinlememeli, ezip geçmeli...

Öyleyse soru şu: “Peki, böyle bir hayata kim karşı çıkıyor, kim engel oluyor?”

Cevabı da bellidir: “İslam ve Müslümanlar. Yani bu milletin kendisi sayılan inancı, ahlakı, örf ve adaletleri.”

Öyleyse, tehlike tespit edilmiştir. Derhal milletin inancı, ahlakı, örf ve adetleri yok edilmeli, yerine galiplerin, medenilerin inancı, ahlakı, örf ve adaletleri yerleştirilmeli... Bizi geri bırakan unsur ölmeli, uygarlık yaşatılmalı. Gelsin “Batılılaşma” adına Batıda ne varsa. Gülü de dikenini de...

Değişim Reaksiyon Getirir

Halk, elbette buna tepki duyarak, inançlarına sahip çıkacaktı. Böylece yeni değişimi savunanlara eski değerleri savunanlar reaksiyon gösterdiler. Ülke içinde tepeden tırnağa bir “eski- yeni” çatışması başladı. İşte bu çatışma, birçok kötülüğün anası oldu. Hangi birini sayalım; devlet daha büyük zafiyetlere düşer oldu. Devlette idareciler ikiye ayrıldı. Memlekette aydınlar ve halk ikiye ayrıldı. Böylece eski ile yeni arasında meydana gelen bu çatışma, başlı başına bir kötülük, bir zayıflık, giderek büyük bir kayıplık haline geldi. Derken Batılıların desteklediği yanlış bir yönetim, ülkeyi kısa zamanda kargaşaya sürükledi. Sonunda kendisini yiyip bitirmeyi planlamış insanların çıkarttığı bir savaşa yersiz ve zamansız girerek koca devleti yıkıp yok etti...

Daha büyük bir tehlike kapıda idi. Batılılaşmada yarışanlardan bir grup gizlice Batı ile anlaştı. Düşmanlar da onu kahraman ederek ülkede tek söz sahibi yapmak için göstermelik işgallere giriştiler. Sobra geri çekilerek bütün ipleri bir kişiye, bir kişinin kadrosuna bıraktılar. Onlar da bu İslam yurdunu Batılılarınkı gibi bir kafir yurdu yapmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

Millet, bir yandan emeklilerin başa gittiğini görüyor, başsız kaldığına yanıyor, bir yandan da zarar görmesin diye, yarım yamalak bildiği din ve örflerine, sıkı sıkıya, taassupkârane sarılıyor, her yeniliği ürkerek reddediyordu. Bu red ise, onu çağın gerektirdiği birçok ihtiyacını karşılamaktan mahrum bırakıyor, fakirlik ve sefaletin içine atıyordu.

Bugün hala eksikliğimiz ilimdir diyor, cehaleti en büyük ayıp ve noksanlık görüyor, okuma yazma seferberliğine koyuluyor, her ile üniversiteler açıyor, ama hala dini, imanı, ahlaki, milli kültürü ihmal ediyoruz. Oysa ne ilimde, ne parada, ne de tekniktir. Saadet denilen hayat iksiri tamamen ahlaki, vicdani, kalbi bir olaydır. O varsa, gerisi kendiliğinden gelir.

Biz artık bu yaşanan felaketlerden ders ve ibret alalım da asıl bize lazım olan değeri görelim artık.

Dünyada Batılılaşma

Avrupa'da Rönesans'tan sonra gelişen ilim ve teknik, Avrupa'nın sömürgeci devletlerine, Amerika, Asya, Afrika ve Avustralya'ya hâkim olma imkânını verdi. Avrupa'dan giden koloniler, Kuzey ve Güney Amerika ile Avustralya'ya yerleşerek, buralarda yaşayan yerli halkları hemen hemen tamamıyla yok ettiler.

Avrupalılar yakın zamanlara kadar Afrika ile Asya'da koloniler kurmağa çalıştılsa da fazla başarı kazanamadılar. Fakat kendi medeniyetlerini buralara da taşıdılar ve yerleştirdiler. Asya ve Afrika'nın yerli halkları başarılı sonuçlar veren Batı'nın ilim ve tekniğini kendiklerinden benimsediler ve taklit ettiler.

Batılılaşma denilince, yalnız Türkiye'de değil, Rusya, Japonya, Hindistan ve İslâm ülkelerinde de Batı medeniyetini veya Batı-

lı milletleri taklit etme, onlara benzeme hareketi anlaşılır. İlim ve teknik üniversal bir mahiyeti hâiz olduğu için, girdiği her ülkede Batı'dakilere benzer müesseseler, aydın zümreleri, davranışlar ve zihniyetler yarattı. Fakat Batı'yı taklit eden kavimler, Batılılardan farklı oldukları için, Türkiye dahil, hiç bir yerde tam bir taklide gidildiği söylenemez. Batı'yı taklit eden her ülkede ona karşı tepkiler de doğdu. Bugün Asya ve Afrika, Batı'nın sömürgeciliğine karşı baş kaldırmıştır. Bu hareket kültür sahasında da kendini göstererek millî ve mahallî kültürlerle bir dönüş şeklinde tecelli etmektedir.

Avrupalılar kendi medeniyetlerini eski Yunan ve Roma kültürleri ile Hıristiyanlığa, ilim ve tekniğe dayandırırılar. Tarih ve kültürleri eski Yunan, Roma ve Hıristiyanlığa dayanmayan Asya ve Afrika kavimleri Batı'nın sadece üniversal mahiyette olan ilim ve tekniğini almışlardır. Doğru ve mümkün olan da budur. Bununla beraber, Batılılaşmayı aşırıya götürenler, Batı örneğine uymak için kendi tarih, din ve kültürlerini red ve inkâra kadar gidenler de vardır. Millî kültürlerle Batı kültür ve medeniyetinin karşılaşması her yerde çatışmalar doğurmuştur.⁷²

Batılılar dünyaya medeniyet götürdüklerini iddia ederek ülkeleri işgal etmişlerdir. Çirkin Batının medeniyetten anladığı sömürüden başka bir şey değildir. Zavallı dünya milletlerinin yeraltı ve üstü servetlerini, tarihi birikimini, anıt, kitap ve sair uygarlık eserlerini çalmak için işgal edip yağmalamanın, katliamların adını "medeniyet götürme" olarak koymuştur. Daha bu kara yüzüstü, hayasız, insanlıktan nasipsiz bir medeniyet yeryüzüne gelmiş midir acaba?

İşte emperyalist Batının cinayetlerinden birkaç hatırlatma. Tarihe geçen soykırımlardan bazıları şöyle;

72 Bkz. Türk Dili ve Edebiyatı Ansiklopedisi, Dergah Yayınları, I. 348-350.

Sömürgecilerin Cinayetleri

ABD, Dünyanın Dört Bir Yanında Milyonlarca İnsanı Katletti

ABD: bu kıta keşfedildiğinde Kızılderili'lerin nüfusu 8 milyondur. Çeyrek yüzyıla yaklaşan katliamlar sonucunda yerlilerinin nüfusu 8 milyondan 22 bine indi. Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine atılan atom bombaları sonucu ise 135 bin kişi öldü, milyonlarca insan da sakat kaldı. ABD son olarak Irak ve Afganistan'da yüz binlerce Müslümanı şehid etti, on binlerce Müslümana sistematik işkenceler yaptı.

İngiltere, Milyonlarca Savunmasız Kadın Ve Çocuğu Katletti

Aborjin'in sayısı 750 bin iken, 15 yıl süren İngiliz katliamının sonunda bu sayı 31 bine düştü. Tekstilde İngiltere ile rekabet ettikleri gerekçesiyle, 40 bin Hint çırık ustasının elleri, bileklerinden kesildi. Yine İngilizler Bengal bölgesinde, pirinç ekimini durdurmak için 50 bin çiftçinin parmaklarını kestiler.

Amerikalılar ve İngilizler Almanlar'ın savaşı kaybetmelerinin ardından, Dresden kentine sığınan Alman göçmenlerin üzerine 3 gün süreyle havadan bomba yağdırdılar. Savunmasız insanların sığındığı Dresden kentine intikam amacıyla uygulanan bombardıman sırasında 3 bin 900 ton tahrip gücü yüksek bomba ve 200 bin napalm bombası atıldı.

Bu yok etme hareketinde çoğunluğu çocuk ve kadınların oluşturduğu 200 bin kişi öldü.

Fransa, 1 Milyon Cezayirliyi İşkence İle Soykırıma Tabi Tuttu

Fransızlar, Cezayir’de, 1830 ve 1962 yılları arasında geçen 132 yıl boyunca tam 1 milyon Cezayirli Müslümanı işkence ile soykırıma tabi tuttular. Bazı infazların sayısı 3 bini buldu. Cezayir’e gönderilen 10. Paraşüt İndirme Tümeni’nin komutanı General Jacques Massu, 1957’de, “Kayıp ilan ettiğimiz binlerce kişiyi, aslında biz idam etmiş-tik” itirafında bulundu. Ruanda’da 1994 yılında yaşanan soykırımda yüzbinlerce Tutsi, Hutular tarafından katledildi.

Danimarka, Eskimolar’ı Topraklarından Kopardı

Danimarka, yapılacak bir hava üssü nedeniyle Grönland’ın Thule bölgesinde yaşayan Eskimolar’ı topraklarından kopardı. Soğuk Savaş yıllarında yaşanan ve 19 yıl devam eden bu insanlık ayıbı sonucunda Eskimolar’ın bazıları da tehcir sırasında öldü. 2. Dünya Savaşı’nın bitiminde Sovyet Ordusu’nun Alman topraklarındaki ilerlemesinden kaçan 250 bin Alman mülteci, Danimarka’ya sığındı. Üçte birini, 15 yaşından küçük çocukların oluşturduğu Almanlar, tel örgülerle çevrili toplama kamplarına alındılar. Tıbbî müdahaleye izin verilmediği için binlerce çocuk ve yetişkin, tifüs, bağirsak iltihabı, ishal sonucu hayatını kaybetti.

İspanya Ve İtalya, Müslümanları İşkence Yaparak Katletti

Kristof Kolomb’tan sonra Amerika’ya giden İspanyollar, çocukların bacaklarını kopardılar. İnsanları kaynar kazanlara attılar, bir kancaya asıp kızarttılar, sonra da köpeklere yem olarak verdiler. İtalyanlar da, Libya’yı işgal ettikten sonra tüyler ürpertici vahşet ve kıyımlar yaptı. Tespit ettikleri bir bedevi kampını derhal ablukaya

alan İtalyanlar, uçaklardan ve makineli tüfeklerden açtıkları ateşle, kadın, çocuk, yaşlı hatta deve demeden her canlıyı öldürüyorlardı. Bu katliamdan sonra sağ kalanları gıdası olmayan toplama kamplarına götürüyorlardı. Sadece toplama kamplarında binlerce Müslümanı işkenceyle öldürdüler.

Rumlar, 160 Türk Köyünü Yaktı

Rumlar Kıbrıs'ın 35 ayrı noktasında Türklere ait iş yerleri, camii ve evleri yakıp yıkmaya insanları katletmeye başladılar. 1952 yılında EOKA adlı terör örgütü kuruldu. EOKA sistematik bir biçimde başlattığı saldırılarda 100 Türk'ü, 100 İngiliz vatandaşını öldürerek 30 Türk köyünü yaktı. 1963 yılında EOKA'cılar yeni bir etnik temizleme planını devreye soktular, bu saldırılarda 500 Türk öldürüldü, 130 Türk köyü yakıldı.

Rusya Ve Balkanlar

Rusya 1 milyon Kırım Tatarını zorla yurdundan çıkardı. 1944'te bütün Çeçenler'i trenlere doldurup Sibirya ve Orta Asya'ya sürdü. Ermeni tehcirinden iki yıl önce 1912-13'te 1 milyonun üstünde Müslüman Osmanlı vatandaşı (Boşnak, Arnavut, Makedon, Selanikli, Giritli, Kırım Tatarı, Çeçen, Çerkez, Dağistanlı) Rusya, Romanya, Yugoslavya, Yunanistan, Sırbistan ve Bulgaristan tarafından zorla Türkiye'ye sürüldü.

Almanya, 117 Bin İnsanı Katletti

1933-45 Hitler döneminde, "Mükemmel Alman Irkı" oluşturabilmek için milyonlarca insan katledildi. Soykırıma sadece Yahudiler değil, başka ırklar da uğradı. Alman yönetimi öncelikle kendilerinden olmadığına inandığı bütün ırkları tespit edip harflerle sınıflan-

dırdı. Bu kampanya uyarınca Çingenerin yüzde 94'ü kısırlaştırıldı. Almanlar, 1891'de işgal ettikleri Namibya'da da 132 bin yerliden 117 binini yok etti. Herero ve Namalar'dan sadece 15 bini sağ kaldı.⁷³

Türkiye'de Batılılaşma

Tarihinin son bin yılını İslâm medeniyeti içinde geçiren Türkiye'de de batılılaşma 19. yüzyılın başından bugüne kadar her sahada, bazan kanlı şekilde tecelli eden çatışmalar doğurmuştur. 1826 yılında Yeniçeri Ocağı'nın yok edilerek yerine Nizam-ı Cedid adı verilen yeni bir düzen kurma teşebbüsü, esas itibariyle askerî olmakla beraber, onu aşan bir Batılılaşma hareketidir. Bu tarihten sonra Türkiye'de hayatın her sahasında Batılılaşma, yenileşme ve çağdaşlaşma ile bir tutulmuştur. Halbuki bunlar arasında fark vardır.

Son yıllarda Batılılaşma hareketine karşı bir tepki başlamış bulunmakla beraber, bu ilim ve teknolojinin reddi mânasını taşımamaktadır. Asya, Avrupa'dan aldığını kendi bünyesine uydurmak için tamamı ile değiştirir, hatta ona düşman bir şekil ve mahiyet verir. Tanzimat'tan sonraki Türk edebiyatında Batı tesiri geniş bir yer tutar. Belki de bu edebiyat, Batılılaşmanın motoru olmuştur. Fakat Türk aydınları arasında da Batı'ya karşı İslâmî ve millî kültürü savunanlar vardır.

O devirde ortaya çıkmış bazı düşünce akımları vardır. Aslında hakim olan ilk anlayış, devleti kurtarmak için üzerinde anlaşılan bir düşünce idi: Osmanlıcılık. Bu düşünce doğu ile batının bir terkibi, bir sentezi idi. Ancak beklenen olmadı ve batılıların baskısı sonucunda

73 Bkz. Arda Şimşek, Yeni Akit, 14 Nisan 2015, 08:07 / Güncelleme: 14 Nisan 2015, 08:06; <http://www.yeniakit.com.tr/haber/sen-once-hiristiyenlerin-yaptigi-katliamlara-bak-62196.html>

yaşanan işgaller ve dağılan İslam coğrafyası, mecburiyetin getirdiği bir zorlamayla oluşan o düşünceyi de parçaladı. Geriye üç düşünce tarzı kalmıştı; Batıcılık, Milliyetçilik/Türkçülük ve İslamcılık.

Türkiye'deki yenileşme hareketlerinde Batı'yı körü körüne taklit söylemini sadece Batıcılarda görürüz. Onlar Batının her şeyini, gü-lünü de, dikenini de alma taraftarı idiler. Diğer iki görüşte de zaman zaman terkipçi bir anlayış ve davranış şeklinde görülmüştür.⁷⁴

Batılılaşma Nedir?

“Batılılaşmayla Hesaplaşma” kitabımızda bu “Batılılaşma” kavramını tanım, tarih ve çeşitli sosyal boyutları ve uygulama alanlarıyla beraber genişçe işlemiştik. Gu yüzden konuyu burada uzatmak istemiyoruz. Ancak, yazdıklarımızın üstüne, kitabımızın ana fikrini destekleyecek kadar biraz daha ilave bilgi sunmayı gerekli gördük. Batılılaşma, batı ülkeleri dışında kalan toplumların, Batı'nın gelişmişlik seviyesine ulaşma çabalarına verilen bir isimdir. Bizde ise “Batılılaşma”, Osmanlıdan Cumhuriyete bu ülkenin Batı uygarlığını önce isteyerek, sonra ise mecbur edilerek ve cepren zorlanarak kabullenip benimsetmenin tarihi ifadesidir.

Bu hareket Avrupa uygarlığının yalnız bilim ve tekniğini değil, bütün toplumsal kurum ve kuramlarını benimsemeyi de içerir. Bu ise bir medeniyet değişikliğidir. O yüzden Batılılaşma, İslam medeniyetinden çıkıp Batı medeniyetine girmek demektir. Bu çok radikal bir değişimdir. Bu değişimin sebebi nedir?

Bu hareket, Osmanlı İmparatorluğumun son dönemlerinde bir çöküşten kurtulmak amacıyla başladı. Bu çöküşü ve nedenlerini az yukarıda anlattığımız için tekrar etmeyelim. Osmanlı derin bir hay-

74 Bkz. Türk Dili ve Edebiyatı Ansiklopedisi, Dergah Yayınları, I. 348-350.

ret ve arayış içindeydi. Bu esnada Osmanlıcılık, Türkçülük, İslamcılık gibi Batıcılık da gündemdedi. Ancak o devirlerde bazı kazanımları olsa da, bir fikir akımı olarak bütün görüşlerini hayata geçiremedi. Bazı fikirleri düşünce olarak kaldı. Asıl Batılılaşma ancak Atatürk'ün önderliğinde, onun istek ve emri ile Cumhuriyet döneminde hayata geçirildi.

Batılılaşma, Türkiye'nin Avrupa ve Amerika ülkelerindeki hukuk, politika, sanat, eğitim, hayat tarzı alanlarındaki kurumları benimsemesi, eskilerin deyişi ile "muasır medeniyet seviyesine", yenilerin deyişi ile "çağdaş uygarlık düzeyine çıkması" için bu uygulamaları gerçekleştirmesidir. Türkiye bu amaçla her şeyden önce yönetimde Batılılaşma'yı benimseyerek, cumhuriyet yönetimini kabul etti. Önce saltanatı, sonra da Halifeliki kaldırıldı.

Cumhuriyet, sözde "Hakimiyet/egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" diyordu. Ama Atatürk bunları söylerken ve uygularken ne Türkiye Büyük Millet Meclisine (TBMM) ne de milletin kendisine asla danışmadı, sormadı. Yer yer cebir ve şiddet kullanarak, "yer yer "bu kanunlar behemahal çıkacak, ama muhtemeldir ki bu arada bazı kelleler gidecektir" diye açıktan tehdit ederek zorla yaptı. Zaten anlaştığı Batı, kendisine bunu sağlayacak şartları hazırlamış, Türkiye'yi ona altın tepsi içinde sunmuştu.

Neden millet bu değişime karşı çıkıyordu?

Sebebi İslam'dı. Çünkü o, adına "Kemalist Devrimler" veya "Atatürk İnkılapları" veya daha kısacası "Atatürkçülük" denilen Batılılaşma ile, Allah Teâlâ'nın halikiyyet, uluhiyyet ve rububiyyet sıfatlarının bir tecellisi olarak kullarına sunduğu biricik dini olan "İslam"ı, özellikle de onun dünyayı düzenleyen kanunlar kısmı olan "İslam Şeriatını" kaldırılıyordu. Yerine Batının kanunlarını ve hayat tarzını

alıyordu. Bunu kendisi cebir ve şiddetle yapıyor, halka rağmen yapıyor, ama güya, “halkın iradesini” tecelli ettiren demokrasiyi tecelli ettiriyordu. O günden sonra “halka rağmen halk için” anlayışı sloganlaştı. Bu bir “jakoben” anlayıştı. Buna göre halk cahildir, hayvan sürüsü gibidir, kendi menfaatini bilemez, onun yerine aydınlar ve yöneticiler karar verir. Dolayısıyla onlar adına verildiğinden, alınan kararlar da halkın kararları sayılır. Buna karşı çıkmak, halka karşı çıkmaktır. Güler misin, ağlar mısın? İşte böylece “halkın kayıtsız şartsız hakimiyeti” ilkesi değişmez bir kanun olarak alındı. “Sözde” dememize gerek var mı? Evet, bir tiyatro oynanıyordu, herkes rolünü ezberlemişti, mızıkçılığa gerek yoktu...

Sözde cumhuriyet vardı, demokrasi vardı, devletin adil ve şefkatli eli vardı.

Peki ya uygulama?

Gerçekten cumhuriyet ve demokrasi var mıydı? Sahiden hakimiyet kayıtsız şartsız milletin miydi? Yasama, yürütme ve yargıda tek geçerli olan halkın iradesi miydi?

Ne gezer?

Halk inim inim inletildi. Ezildi, kan kusturuldu. Ne istedi ise tam tersi yapılarak cezalandırıldı. Artık halkın esamisi okunmuyordu. Milletın hiçbir kıymeti harbiyesi kalmamıştı. Memleket tam bir diktatörlük içine düşmüştü. Üstelik çağın bütün faşist devletleri bir bir yıkılsa da bu ülkedeki Batılılaşma belasının getirdiği faşist anlayış ve uygulayış asla yıkılmıyordu. O kadar ki, hâlâ “son komünist ülke Türkiye” sözü çok meşhur olmuştu. İkibinli yıllara kadar halk devletine küsmüştü. Devlet millet kaynaşmasını sağlamak her siyasetçinin yapmaya çalıştığı ama bir türlü beceremediği öncelikli sorunlardandı.

Yasama ve yürütme böyle olunca sonra yargıda da Batılılaşma'ya gidildi. Dine ve şeriata dayalı mahkemeler kaldırıldı. İslam kanunları/ Şeriati/ hükümleri yerine Batı'da uygulanan idarî, medenî, ticarî ve ceza kanunları/yasaları alındı. Ailede, evlenme ve boşanmada, kişi hukukunda, borç ve eşya hukukunda İslam kanunları terk edilecek Batı hukuku aynen alındı.

Batı'da olduğu gibi, din işleriyle dünya işlerini ayrı tutan laiklik ilkesi her alanda kabul edildi. Laiklik herkese din ve vicdan özgürlüğü verirken, herkese din ve inancını öğrenme, yaşama, yaşatma ve yayma hakkını verirken, bu ülkede laiklik, hiçbir zaman gerçek anlamında Batıda olduğu gibi uygulanmadı. Tam tersine, hep "din düşmanlığı" şeklinde anlaşılacak öylece uygulandı. "Tevhid-i tedrisat", yani "Öğretim birliği" yasası çıkarılarak okullar bütünüyle Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlandı ve din eğitim ve öğretimi yapan bütün okullar, medreseler kapandı.. Üniversiteler ve bilim kurumları Batı modeline göre yeniden düzenlendi. Yani tanrı tanımaz materyalist ve pozitivist felsefeler orada din gibi öğretildi.

Günlük yaşamda da Batılılaşma'ya önem verildi. Osmanlıda önce sarık atılarak fes alınmıştı. Cumhuriyette o da atılarak yerine tamamen Batıyı temsil eden şapka alındı. Kıyafet de buna paralel olarak değişti. Artık dini kıyafetler yasaklandı, Batılı kıyafetler zorunlu kılındı. Bütün bunların sonucu olarak Türkiye bir İslam devlet ve medeniyeti kişiliğinden çıkartılarak, tam aksine Yahudilerin ve Hıristiyanların yaşadığı bir Avrupa devleti kimliği kazandı. Bütün bunlarla da yetinilmeyerek, Avrupa devletlerinin bağlı bulunduğu tüm uluslararası örgütlerde yer aldı. Halen altmış yıldır AB'ye tam üye olarak girebilmek için Avrupa kapılarında çabalayıp durmaktadır.

İşte basit bir özetle de olsa Batılılaşma ve Batılılaşma macerası budur. Tek kelime ile yapılanın adı; İslam din ve medeniyetinden çıkıp Yahudiler ve Hıristiyanların çoğunlukla yaşadıkları Batı Medeniyetine girmektir.

Biz, “Batılılaşmayla Hesaplaşma” kitabımızda bunun sebeplerini, tarihi arkaplanını ve macerasını enine boyuna anlattık. Bu maceranın Müslüman milletlerin üzerindeki olumsuz etkilerini tespit ederek yeni nesillerin içine düştüğü inkar, şüphe, kimliksizlik, kargaşa ve karmaşanın zararlarını belirttik. Bu kitabımız da yine aynı meseleye farklı bir yaklaşımdır. Zira bu konu daha çok kitap yazdıracak dertler açmıştır bizim başımıza. Bu yüzden, konu üzerinde bizim de geçmişte yayınladığımız “Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma”, “Sistem ve Şeriat”, “Laiklik Sorgulaması”, “İslam’a Göre Irkçılık...”, “Bu Sistemden İslam’a”, “İslam Sancısı”, “İslamlaşma Bilinci” gibi kitaplarımızda yine bu konular ile yakın alakalıdır.

“Ya bu inkar medeniyetinden çıkıp yeniden İslam medeniyetine girinceye, yada bir cırcır böceği gibi, bu meseleyi konuşa konuşa veya yaza yaza çatlayıp ölünceye kadar, mücadeleye devam diyerek cihadımızı yapmaya çalışacağız.

Çünkü maalesef ülkemiz hala arkasında halk desteği olmayan bu mecburi, zorlama, dayatma mahsulü Batıcı devrimlerin, değişimlerin, inkar ve asimilasyonun sancısını çekmektedir. Yaşadığımız onca darbelerin ve onların getirdiği idam, tutuklama, işkence, sürgün ve benzeri değişik cezalandırmaların altında yatan gerekçeler de aynıdır.

Son olarak şu hakikate bir kere daha vurgu yapalım: Tanzimat’tan beri Batılılaşma adına yapılan devrimler özü anlamadan yapılan kabuk devrimlerdir ve sahtedir. Üstelik halka zorla, cebir ve şiddetle

dayatılmıştır. En büyük özelliği laikliktir. Laiklik, İslam Şeriatını reddettiği için, dinsizliktir. Bu yüzden Cumhuriyet devri, temel insan haklarına aykırı düşen bir diktatörlüktür. Kaldı ki Batılılaşmak adı altında Batıdan ilim ve teknik yerine ahlaksızlık, sapıklık ve sefahat alınmıştır. Bizim dinimiz, hayat tarzımız ve kültürümüz İslam'dır. İslam Medeniyeti ile Batı Medeniyeti birbirinden çok ayrı, çok farklı ve çok aykırıdır. Üstelik Batı zalimdir, sömürücüdür. Örnek alınmaya asla değmez bir medeniyettir.

Ne yazık ki, devletin pozitivist, tanrı tanımaz, milletin dinine, kültür ve medeniyetine düşman olan Milli Eğitiminin tezgahından geçen cahil aydın ve genel halk kitlesi, "resmî ideoloji" haline gelen bu görüşün argümanlarından habersiz olarak büyük bir zihniyet değişimi ve kültür emperyalizmine matuf kalmıştır. Bizim bütün derdimiz, tasamız ve çabamız, bu gerçekleri halkımıza doğru anlatabilmek, böylece kurulan "dinsizlik tuzaklarına" düşmemelerine, imanlarını koruyarak sıratı müstakimde kalmalarına bir vesile olarak yardımcı olmak ve destekçi çıkmaktır.

YENİDEN İSLAM'A

İnsan

İnsan, yukarıda kısmen açıklandığı gibi kendisine değer verilen, mükerrem kılınan, diğer mahlukata göre üstün özelliklerle yaratılan, evrenin emrine amade kılındığı çok kıymetli bir varlıktır. Kainatın bu göz bebeği insan, en güzel biçimde, kıvamda yaratılmıştır. Ama bu değer ve kıymeti, varlık nedenini anlamak ve ona göre yaşamakla kayıtlı ve şartlıdır. “Biz insanı en mükemmel sûrette yarattık, sonra da onu en aşağı derekeye attık.”⁷⁵

Kur'an-ı Kerim'in daha ilk suresi olan “Fatiha” da iki insan ve iki yol gösteriyor:

İlki, “Yalnız Sana ibadet eder, yalnız senden medet umarız. Bizi doğru yola, Sana doğru varan yola ilet. Nimet ve lütfuna mazhar ettiklerinin yoluna ilet. “ diyerek Allah Teâlâ'nın yolunda gidenlerdir.

Diğeri de bunların “Gazaba uğrayanların ve sapkınlarınkine değil” diyerek kınadıkları dalalet, küfür yollarında gidenler.

Bakara suresinde bu iki gruba bir üçüncüsü eklenir; münafıklar. İşte o ayetler: “İnsanlardan bazıları da vardır ki, inanmadıkları halde “Allah'a ve ahiret gününe inandık” derler. Onlar (kendi akıllarınca) güya Allah'ı ve müminleri aldatırlar. Halbuki onlar ancak kendilerini aldatırlar ve bunun farkında değildirler. Onların kalblerinde bir

75 Tîn,4-5.

hastalık vardır. Allah da onların hastalığını çoğaltmıştır. Söylemekte oldukları yalanlar sebebiyle de onlar için elim bir azap vardır.⁷⁶

Sonuçta insanlar iman bakımından üç kısma ayrılmışlardır: Mü'min, kafir, münafk.

İman Açısından İnsanlar

İman bakımından insanlar üç kısımdır. İslam'ın insan anlayışında en temel belirleyici olduğu için bu üç sınıf insanı muhakkak tanımalıyız.

1-Mü'min: Sevgili Peygamberimiz'in (sav.) Allah Teala katından bildirdiği, Kur'an ve mütevatir sünnetle sabit olan ve din açısından inanılması zorunlu bulunan bütün haber, esas ve hükümlerin her birine ayrı ayrı, Allah ve Peygamberinin isteğine uygun bir şekilde, kesin olarak inanan kişidir.

2- Kafir: Allah'ı veya Hz. Muhammed'in Peygamberliğini veya Peygamberimiz'in (sav.) Allah Teala katından bildirdiği, Kur'an ve mütevatir sünnetle sabit olan iman esaslarını kabul etmeyendir. Eğer Allah'ı kabul etmekle beraber başka tanrılara da inanırsa ona müşrik denir.

3-Münafık: İçinden inanmadığı halde, diliyle yalan yere Müslüman olduğunu söyleyendir. Kafirin en kötüsü ve en tehlikelidirler. Bu iki yüzlüler cehennemin en dibinde alçak bir şekilde çeşitli azap çekeceklerdir.

Buna göre İslam, insana iman nazarından bakar. Eğer imanı varsa, ona değer verir. Yoksa, onu imana davet eder, değilse dünyada ve ahirette azap ve zillet içinde yaşamaya mahkum olduğunu bildirir.

Bu ilkelere göre inananlar kardeşdir ve her türlü hak ve vazifelerde imkan dahilinde eşittirler. Irkı, deri rengi, memleketi, dili, kılık kıyafeti, sosyal durumu ne olursa olsun, hiçbir ırka, soya, nesebe özel bir statü tanınmamış, ayrıcalık verilmemiştir. İnsanlık için küfürden sonra en büyük tehlike olan ırkçılığın Kur'an ve sünnet ile beli kırılmış ve gerçek Müslümanlar arasında yaşayamaz hale getirilmiştir.

İman Önemlidir

İnanma, kalbin işidir. Kişi kalbiyle inansa ama bunu diliyle ifade etmese veya imana delalet edecek amelleri açıkça işlemese, yine de Allah katında Müslüman sayılır. Ancak, durumu haliyle Müslümanlar bilemeyeceği için, kendisine Müslüman uygulaması yapamaz, kafile yapılacak işlemler uygulanır.

Bir insan, inanılması gerekli olan bu esaslara ya inanır, ya inanmaz. İki arasında kalan şek, şüphe, zan, tereddüt sanki yok hükümündedir.

Bu esasları din belirler. Bunlara ekleme veya çıkarma yapmağa insanın yetkisi yoktur. Buradan şu iki kesin yargıya varırız: Hem İman esasları artmaz ve eksilmez, hem de hiç kimseye, bu esasların bir kısmına inanma, bir kısmına inanmama serbestliği, seçeneği verilemez, verilmemiştir.

İman, salih amel ve güzel ahlakla desteklenirse, güçlenir, kuvvetlenir. Bunlar yoksa, elbette zayıflar. Hiç yoksa, imanın da yok olmasından korkular. Bu bakımından, kuvvetlilik veya zayıflık, sevap ve faziletin azlığı veya çokluğu yönünden insanların imanı arsında derece farkı olabilir.

İmanı kabul veya ret edecek makam, Allah'tır. Onun için, Müslümanlığını bildiğimiz bir kişiyi, inkar özelliği taşıyan söz veya ey-

lemleri sebebiyle tekfir etmek, yani dinden çıkıp kafir olduğunu söylemekte acele etmemeliyiz. Tekfir, hem bir çok haklarını kaybetmesi ve yakalanırsa büyük bir cezaya çarptırılması açısından o kişi için, hem de birlik ve beraberliği bozulan, dinî inançlarına karşı açıktan saygısızlık ve saldırganlık ile huzuru bozulan toplum için oldukça ağır bir durumdur. Dolayısıyla tekfir hususunda çok dikkatli ve titiz olmak, temelsiz iddialar ile kişiyi tekfir ederek dışlayıp cezalandırmaktan kaçınmak gerekir.

Bu ihtiyattan ötürü “ehl-i kiple'nin tekfir edilmemesi”, “ehl-i sünnet” inancının temel bir özelliğidir. Gönülde samimi iman varsa, kastını aşan veya nereye varıp dayanacağı bilinmeyen cahilane bir söz veya iş yüzünden kimse tekfir edilmemeli, belki yanlış, uygun bir metotla düzeltilmelidir.

Buna rağmen Müslüman dinden çıkıp kafir olamaz mı? Bu elbette mümkündür ve bizim çabamız böyle bir şey olmaması içindir. Ama İslam topraklarında üçyüz yıldır devam eden bir iman küfür savaşı var. Bunun adı “Batılılaşma”dır. İşte bu sebeple Müslümanların İmanlarının kıymetini çok iyi bilip onu korunmaları gerekir. Yoksa korkunç bir imansızlık tehlikesi herkes için çok yakında, evin kapısında beklemektedir.

İmanın Kıymetini Bilelim

Peygamberimizin, Sahih-i Müslim’de geçen, “Rabbimden anne-me istiğfar edeyim diye izin istedim, ama izin vermedi.” sözü, ciğerimi o kadar yaktı ki! Bu yangın yüreğimde, bir kere daha imanımdan dolayı Rabbime hamdimi şükürümü yeniledim.

Ne dersiniz, bu nimetin kadrini yeterince takdir edebiliyor muyuz?

Buna “evet” diyebilmek, bu davayı omuzlara yükleyerek, bilmeyen herkese bildirmek, bilip de bilincinde olmayanlara da dönüp dönüp nasihat etmek demektir. Heyhat!..

Evet, her şuurlu müslümanın en büyük derdi, bilmeyenlere, duymayanlara İslam dinini tebliğ etme derdidir. Artık yeni bir peygamber gelmeyeceğine göre, bunu kendisinden başka kim yapacaktır ki?!

Herkes, ama herkes ya bu davet ve tebliği yapacak, ya da yapacaklara maddî manevî yardım edecektir. Çünkü bütün bir insanlık artık “ümme-i Muhammed”dir. İslam alimleri bütün bir yeryüzü insanlığına “ümme-i Muhammed” diyorlar ve bu ümmeti üç kısma ayırıyorlar:

1- Davet ümmeti: Bütün bir insanlık. Elbette kafirler dahil. Davete muhatap ama, henüz bu davete “evet” dememiş, icabet etmemiş bütün bir insanlık.

2- İcabet ümmeti: Davete “evet” deyerek icabet emişler, ama o kadar. İmanları zayıf, ibadetleri noksan, edepi kıt. İmanın tadını henüz tadamamışlar, kıymetini tam olarak anlamamışlar.

3- Mütebaat ümmeti: Resulullah (sav) Efendimizin Allah’tan alıp getirdiği her emir ve isteklere tam uyan, itaatın zevkini, neşesini duyan, İslam’sız bir hayatı ateş çukurlarında yanmak bilen bahtiyar sevgililer ümmeti. Düşüncede, davranışta, güzel ahlakta, adım adım efendimize uyan ümmet.

Peygamberimiz (S.A.V) o ümmet için: “Ümmetim dalalet üzerinde birleşmez.” Buyurmuşlardır.

Bu hangi ümmettir?

Peygamberimizin “ümmetim” sözüne layık olan ümmet. “Ben O’nun ümmetiyim” sözünü içi sızlamadan ve iftihar ederek söyleyen icabet ümmetidir herhalde.

İşte özellikle de bu ümmete düşen vazife, diğer iki ümmet kesimine, tıpkı “risalette” olduğu gibi, “müjdeleyici ve uyarıcı” olarak davet ve tebliğde bulunmaktadır. Çünkü bu hakiki ümmet, “insanlık için çıkarılmış”, “hayırlı” bir ümmettir.

Bu hayırlılığı İslam’ı yaşamak kadar, aynı zamanda davet ve tebliğinden de kaynaklanmaktadır.

Yoksa içinde yaşadığımız asra baktığımızda, genellikle bütün İslam ülkeleri, İslam yerine batının batıl sistemlere uymuş görünüyorlar. Bu haliyle “ümet-i Muhammed” görüntüsü verdiklerini söylemek zor.

Her halde bu yüzdendir, Kapalı Çarşı’da bir tanıdık Abdulhakim Arvâsi’nin önüne çıkıp:

- Efendi Hazretleri, dua edin de Allah, Muhammed Ümmetini kurtarsın, dediğinde şöyle cevap vermesi:

-Siz bana Muhammed ümmetini gösterin; ben de size onun hemen kurtulduğunu haber vereyim... Nerde o ümmet?⁷⁷

Evet, nerde o ümmet?

Yoksa biz ne yapıyoruz?

Özel Bir Ümmet

Biz kendi şahsına özel bir ümmetiz. İnanç, ibadet, hukuk, ahlak ve gidişatta Kur’an ve sünnetin ilkelerine bağlı bir milletiz. Saydığımız huşularda asla başka dinlere mensup veya dinsiz ateistlere

77 - Necip Fazıl Kısakürek, O ve ben, Büyük Doğu y. İst. Nisan 1978 s. 200

benzemeyiz. Bu bize Rabbimizin ve Sevgili Peygamberimizin (sav) emridir. Örnek olsun diye birkaç ayet ve hadisi hatırlatalım.

Allahu Teala buyuruyor: “Sonra seni bir Şeriat üzere kıldık. Ona uy, bilmeyenlerin hevalarına uyma.”⁷⁸

Uyarsa ne mi olur?

““Eğer sana gelen ilimden sonra onların hevalarına uyarsan, bil ki sen de zalimlerdensin.”⁷⁹

Özellikle de Yahudilere ve Hıristiyanlara uyma kesinlikle yasaklanarak haram kılınmıştır:

“Ey iman edenler! Kendilerine kitap verilenlerden bir guruba uyarsanız imanınızdan sonra sizi yeniden inkârcılığa sevkederler.”⁸⁰

Bu ayetin hemen arkasından bu uymanın neden olamayacağı da belirtilmiştir:

“Size Allah’ın âyetleri okunurken, üstelik Allah Resûlü de aranızda iken nasıl inkâra saparsınız? Her kim Allah’a bağlanırsa kesinlikle doğru yola iletilmiştir.”⁸¹

Ancak zamanla iman ateşi küllenir de Müslümanlar bu uyarıları unutarak ecnebilere uyarılarsa, akıbetleri hem dünyada, hem de ahirette çok acı ve azaplı olacaktır. Böyle bir tehlikeye düşmemek için Sevgili Peygamberimiz (sav) önceden uyarmıştır. İşte o hadislere birkaç örnek:

“Kim bir kavme benzerse, o da onlardandır.”⁸²

78 Casiye, 18

79 Bakara, 145.

80 Al-i İmran, 100

81 Al-i İmran, 101.

82 Ebû Dâvud, Ahmed.

“Bizim dışımızdakilere benzeyen bizden değildir”⁸³

“Bizden gayrisinin sünnetiyle amel eden bizden değildir.”⁸⁴

Abdullah İbn Mes’ûd da Peygamberimizden öğrendiği bu gerçeği şöyle dillendirmiştir:

“Kimde bir kavmin özelliği galipse, o da onlardandır.”

Bütün Hadis-i Şeriflerde Müslüman olmayanlara benzeyenleri şiddetle kınama vardır. Kim de tam tersi olarak takva ehli ve salih Müslümanlara benzerse, hiç şüphesiz o da onlardandır.

Benzemenin hükmü bile böyle olunca, tıpatıp kafirleri izleyen, onların komünizm, kapitalizm, faşizm, liberalizm, pozitivizm, ek-sistansiyalizm, sekülerizm, laiklik, aydınlanma, dinden bağımsızlık anlamında insanın özgürlüğü gibi özellikle de emperyalist Batının inançlarına, hukuklarına, ahlaklarına adetlerine sıkı sıkıya bağlı olan, Müslümanları küçümseyip onlardan uzak duranların hükmü nedir acaba diye sormaya gerek var mıdır?

Kim Allah Rasulü (S.A.V.)’in Sünnet’ini terkeder ve bunu başka bir sünnet, alışkanlık, adet ile değiştirirse, İslam’a bağlı olduğunu söyleyip Müslümanların isimleriyle anılsa bile, yani bilinçli olarak yapmanın ötesinde bilinçsizce, cahillikle yapsa bile, yine de dinden çıkmıştır, mürted olmuştur. İslam dini üzere değildir.⁸⁵

83 Tirmizî.

84 Sahihu’l-Cami: 5439.

85 Konu hakkında çok kitaplarımız varsa da özellikle “Bu Sistemden İslam’a”, “İnançta Arınma”, “Sistem ve Şeriat”, Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma”, “İnancın Kıvancı”, “İmanın Kıymeti ve Korunması” ile çok yakında basılmak üzere matbaaya verdiğimiz “İslam Ve Laiklik” kitaplarımız bu konularda geniş bilgiler vermektedir.

Az yukarda “Böyle bir tehlikeye düşmemek için Sevgili Peygamberimiz (sav) önceden uyarmıştır” demiştik. Fakat ne yazık ki bu uyarıya kulak asmayan insanların da olacağını ta o zamandan bizillah haber vermiştir. İşte o hadislere birkaç örnek:

“Andolsun ki, sizden öncekilerin yoluna karış karış, kulaç kulaç uyacaksınız. Öyle ki, onlar keler deliğine girseler siz de gireceksiniz” Dedik ki; “Ey Allah’ın Rasulü, Yahudi ve Nasranileri mi kastediyorsunuz. Kim olacaktı?” diye cevap verdi.”⁸⁶

Bir rivayette de, “Onlardan birisi sokakta annesiyle fuhuş işlese siz de bunu yapacaksınız.” (Sahih, el-Hakim) buyurulmaktadır.

Öyleyse şu uyarıyı yaparak konumuza geçelim: “Yemin olsun ki; sizden Allah’a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah’ı çokça zikredenler için Resulullah’ta güzel bir örnek vardır.”⁸⁷

Kendimizi Tehlikeye Atmayalım

Dün ashab-ı kiram yeri geldiğinde eşlerini çocuklarını, evlerini barklarını, ticaret ve ziraatlarını, bağlarını bahçelerini terk edip İslam davası peşinde aç susuz, yayan yapıldak, eza ve bela içinde koşuyorlardı.

Niçin?

Çünkü kurtuluş buna bağlıydı. Kendi imanlarının bile selameti buna bağlıydı. Şu olay bunu ne kadar güzel açıklar:

Emeviler devrinde İslam ordusu Kostantin (İstanbul) önlerinde Rumlarla savaşırken, müslümanlardan biri Rum ordusuna tek başına saldırarak aralarına girdi. Bunu görenler:

86 Buhari ve Müslim

87 Ahzap, 21.

-SübhaneAllah! Adam kendi elleriyle kendini tehlikeye attı, dediler.

Böyle demekle şu ayete işaret ediyorlardı:

“Allah yolunda harcayın. Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın, her türlü hareketinizde güzel ve dürüst davranın. Çünkü Allah, dürüstleri sever.”⁸⁸

Orduda bulunan Ebû Eyyûb el-Ensari (ra) onları şöyle ikaz etti:

- “Ey müslümanlar! Bu ayet biz ensar topluluğu hakkında nazil oldu. Allah teala Peygamberine yardım edip de, dini olan İslam’ı kuvvetlendirip galip kılınca ve yardımcılarını çoğaltınca, biz: “Artık mallarımızın başında durup da, zayı olanları telafi edip ıslahı için çalışsak mı?” demiştik. Bunun üzerine Allah teala: “Allah yolunda harcayın, kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın” ayetini indirdi. Buna göre asıl tehlike, mallarla ve onların ıslahı ile meşgul olup da Allah yolunda cihadı terk etmektir.”

Bundan sonra Ebû Eyyûb el-Ensari (ra), hiç durmayıp cihada girişmiş ve şehid olup, İstanbul’da defnolunmuştur.”⁸⁹

Evet, işte asıl tehlike budur ve müslümanlar bu gün tehlike içindedir. Analar yavrularına şefkatlerinden dolayı “aman ileri gitme, kendini tehlikeye atma” derler. Hadi diyelim bu normaldir. Peki babalara ne oluyor?

Yeryüzünde varoluş amacımız, Allah (azze ve celle) a kulluktur. Bu da ancak İslam’ı yaşamak ve yaşatmakla olur. Bunun yegane yolu da cihattır. Cihat, İslam’ı tebliğ etmektir. Bilmeyene, duymayana götürmek ve göstermektir. Eğer bunun önünde bir engel yoksa ne alâ.

88 Bakara, 195.

89 Tirmizî, Tefsir 3 (2973); Ebû Dâvud, Cihad 22; Elmalılı 2/39; Sabunî 1/127.

Yok varsa, cihat bu engeli kaldırmak, insanla İslam'ı buluşturmak içindir.

Cihat, haliyle İslam'ı, Müslümanları ve onların yaşadığı toprakları, yani aziz vatanı koruyup kollamak için kalp ve kafayla, beden ve malla çalışmak ve çabalamak, hatta gerekirse canı bu davada sahibine seve seve teslim etmektir.

Ve dahi bilmek gerekir ki, cihada hazır olmayan milletler, zillet içinde yaşamaya mahkum ve mecburdurlar. İşte asıl o zaman, emperyalist düşmanların görünür görünmez işgalleri altında ne çiftlikleri kalır, ne çubukları. Ne ticaretleri kalır, ne ziraatları. Asıl tehlike budur işte...

Cesur Olmalıyız

Bir idarecinin en büyük başarısı, milletini her an cihada hazır halde tutmaktır. Yani canlı, heyecanlı, tebliğ için sancılı tutmaktır. Bilip bilmediği düşmanlarını kendileriyle savaşıma niyetinden caydırıp alıkoyacak maddi ve manevi gücü her an hazır bulundurmalıdır.

Cihada karşı çıkanlar, nasıl bir aptallık içinde olduklarını bilmem ki ne zaman fark edeceklerdir?

Bu bizim çağımızın yanlışı ve ayıbıdır maalesef. Bizim çağımızda Müslümanlar sinmiştir, korkmuştur, kabuğuna çekilmiştir. Hatta kendi yurtlarında kafirlerin hile tuzaklarını, yer altı ve üstü servetlerini sömürdüğünü görmüş ama bela olmasın diye susmuştur.

Mehmet Akif, "Müslümanlık bizden evvel böyle zillet görmedi" derken haklıdır.

Biz bu ruhu ancak imanla yener, bu kabustan ancak imanla kurtulabiliriz. Başka çıkış da yoktur zaten.

Bazen dava kilitlenir sanırsın. Yapacak hiçbir şey yok dersin içinden. Öyle değil aslında. Hiçbir zaman ümitsizlik yoktur, her zorluktan sonra bir kolaylık mutlaka vardır.

Bu gibi hallerde dönüp tekrar asr-ı saadete bakacağız haliyle, bir örnek aramak için.

Bir zamanlar da Mekke döneminde İslam davası iyice sıkışıyor, Hz. Peygamber de o senelerde hac mevsiminde Arap kabilelerine başvurarak onlardan kendisini yurtlarına kabul edip dinin tebliği hususunda yardımcı olmalarını istiyordu. Karşılığında da onlara cennet vadedyordu. Fakat onun bu tekliflerine hiç bir Arap kabilesi olumlu cevap vermiyordu.

Bu Allah Teâlâ'nın kendi dinini üstün kılıp ona yardımcıları göndermeyi dilemesine kadar böyle devam etti. Ama hiç umulmadık bir zamanda Allah Teâlâ, peygamberine Yesrip'ten gelen Ensar'ı gösterdi. Bir gün Akabe denilen bir tepede onlar Hz. Peygamber'i dinlediler. Yıllardır aralarında yaşayan Yahudilerden böyle bir peygamberin çıkacağını, zamanının iyice yaklaştığını dinleyip dururlardı. hemen ona icâbet ettiler. Allah da Medine'yi elçisi için hicret yurdu yaptı.⁹⁰

Evet, bazen dava kilitlenir gibidir. Siz öyle sanırsınız. Aslında bu bir imtihandır.

Bu zor zamanlarda yapılması gereken, sadece daha önce yapılanları sabırla sürdürmektir.

Allah Teâlâ ihlas ve sabırla sürdürdüğünüz davanın önünde zamanı gelince bütün kapıları açacak ve insanlar size koşarak gelecektir.

90 Heysemi VI/42 (Taberani, Evsat'ta Hz. Aişe'den). Nakleden: Muhammed Yusuf Kandehevi, Hayatu's-Sahabe, Akçağ Yayınları: 1/363.

Bu bir ilahî vaâddir. Kaç kere tekrarlanmış, yaşanmış, tecrübe edilmiş bir va'd. Ama siz siz olun Allah Teâlâ'yı denemeye kalkarak başınıza bela istemeyiniz, sadece sabır ve dua ile çalışınız, çabalayınız, uğraşınız, didininiz, yalvarıp yakarınız. Bize düşen kulluktur, sadece kulluk...

Davet ve tebliğ de kulluktan bir parçadır. Hem de önemli bir parça...

Tepki Vermeliyiz

Artık Türkiye'deki sistem, bir yol ayırımına gelmiştir. Ya bu ülkede Müslümanların da yaşadığını kabul edecek ve beynelmilel hukuka, ilkelere ve anlaşmalara uyacak, ya da yavaş yavaş zayıflayacak, Allah korusun, parçalanacak ve yok olacaktır.

Demokrasi ve laiklik denilen şeyleri biz icat etmedik. İslam'ı ve onun kendine özel yönetim tarzını bilmeyenler, din deyince akıllarına sadece saltanat ve padişahlık gelenler muhakkak çok şaşıracaklar, ama hadi yine de söyleyelim, bize kalırsa, bizim bunlara ihtiyacımız da yoktur. Ama bize kalmadan bu ülkeye aldılar, son zamanlarda tehditvari dedikleri gibi özellikle de laikliği bize sormadan getirdiler ve bizler de ister istemez gölgesinde yaşamak durumunda kaldık.

Halka sormadan aldılar ama eksik aldılar, hatta yanlış aldılar ve yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Demokrasi ve laiklik dünyada nasıl anlaşılıyorsa, üç aşağı beş yukarı burada da o anlaşılmalı değil miydi?

“Bize mahsus şartlar vardır” bahanesi ile yıllardır demokrasi adı altında bir dikta, laiklik adı altında da bir din düşmanlığı uygulanmıştır bu ülkede. Böylece insanlar bu iki kavramdan da soğutulmuştur. Sonuç ortada; fiyasko!

Bir çıkmaz sokakta gidip geliyoruz. Kendi kendimize ettiğimiz eziyetlerle dertli dolap gibi inleyip duruyoruz.

Artık taklit etmeye çalıştığımız gayr-i Müslim batı dünyası bile görüyorsunuz ki bu muameleye isyan etmekte ve laikliğin bir din gibi dayatılmasına karşı çıkmaktadır. Biz de yerli halk olarak içerden var gücümüzle bağıyoruz: yeter artık, kabak tadı verdi!

Bakın bizim bir dinimiz var ve bundan vaz geçmemiz asla mümkün değildir. Evvelkisi gün Hıristiyanları arenalarda aslanlara atanlar, dün Müslüman oldu diye inananları kızgın kumlara yatırarak üstlerine kocaman kayalar koyanlar, hatta ateşlerde yakanlar, bu insanlık dışı çirkin ve vahşi işkenceleri ile toplumları dinlerinden döndürememişlerdir. Sonuçta kendileri yok olup gitmişlerdir.

Bu gün de dindarları temel hak ve hürriyetlerinden mahrum ederek eziyet ve işkence yapanlar, asla bu insanları dinlerinden alamayacaklar, bu mücadelede eninde sonunda mağlup olarak yok olacaklardır. Çok geçmeden isimleri unutulacak, yaptıkları ise Ebu Cehiller gibi nefretle anılacaklardır.

İslam müminlerden küfre, şirke, zulme, nifaka, fıska, isyana, günaha itaat etmelerini asla istemez. “Bir yönetim nasıl olursa olsun ona itaat edilir” diye bir kuralı din asla vacip kılınmamıştır.

Kaldı ki çağdaş anlayışta da insan haklarına aykırı olarak asla kanun yapılamaz ve kanunsuz emirlere, kanuna aykırı emirlere kesinlikle itaat edilmez.

Soru şu; Müslümanlar, buldukları ülkede kendi yönetimlerini oluşturamazlarsa ne yapacaklar?

Müslümanlar, buldukları ülkede kendi yönetimlerini oluşturamazlarsa, hiç olmazsa temel hak ve hürriyetlerini teminat altına alan anlaşmalar yapabilirler. Böyle bir anlaşma varsa, aslında İslam

dışı yönetime itaat değil, yapılan anlaşmaya riayet etmek söz konusu olacaktır.

Elmalılı Hamdi Efendinin veciz ifadeleri ile “itaat etmenin vacip olmamasından mutlaka isyan etmenin gerekli olduğunu anlamaya kalkışılmamalıdır. İtaatın vacip olmaması, isyan etmenin vacip olmasını gerektirmeyeceğinden, itaat mecburiyetinde bulunmamakla, isyan mecburiyetinde bulunmak arasında fark vardır. İsyân hakkı başka şeydir, isyan etme vazifesi yine başkadır.

Bundan dolayı buradan, mümin olmayan bir çevrede, bir ortamda bulunan müminlerin şuna buna karşı isyancı ve ihtilalci bir durumda kabul edilmemeleri ve belki müminlerin her nerede bulunurlarsa bulunsunlar Allah’a ve Resulüne karşı itaatsızlıktan sakınmak ve aynı zamanda kendilerinden olan idarecilere itaat etmeleri ve tağutlara boyun eğmemenin gerekli olduğunu anlamak gerekir.”

Çağımızda kendilerine itaat etmenin vacip olmasını hak etmeyen hukuk tanımaz zalim idarecilere karşı “sivil itaatsızlık”, “pasif direniş” ve “demokratik muhalefet” gibi kavramlar geliştirilmiştir.

Bunların İslamî temelleri vardır. Doğrusu bu biçimde gerçekleştirilen kamuoyu baskılarının, sosyal hayatımızda ne denli etkin olduğunu anlatmaya gerek görmüyoruz. Özellikle hukukun üstünlüğü, insan hakları, özgürlükler, halkın iradesi, milletin egemenliği, yerel ve yerinden yönetimler, demokrasi... gibi kavramların bayraklarının yükseltildiği çağımızda.

Bu kavramların oluşumunda İslam’ın ne kadar etkin olduğunun anlaşılmasında kaynaklarımızdan sadece bir hadisi zikretmemiz bile, yeterince açıklık getireceği kanaatindeyiz:

“Sizden bir kötülüğü gören, onu eliyle düzeltsin. Gücü yetmezse, diliyle düzeltsin. Buna da gücü yetmezde, kalbiyle buğz etsin, ama bu imanın en zayıfıdır.”

Evet, “teпки bilincimiz” geliştirilmeli ve kötülükler önlenmelidir. Ancak, her zaman bunun için gerekli olan “güç yetirme” elde olmayabilir. O takdirde olduğu kadar ya da güç oranında müdahale, yani dil veya kalp ile düzeltmeye çalışma, tavır koyma ve duyarlılık gösterme mutlaka ama mutlaka olmalıdır. Buna göre kötülüğe tepki göstererek muhalefet etme ve karşı koyma iki derecedir:

1-Pasif Muhalefet: Kötülüğü benimsememe, surat asma, tavır koyma, pasif direnme, dinlememe gibi muhalefetini bir biçimde ifade etme. Diğer muhalefet türlerinin kaynağı da burasıdır.

2- Aktif Muhalefet: Ya kuvvet kullanarak elle veya çaba sarf ederek dille yapılır. Bunun da ötesi, kalbiyle buğz ederek aleyhte kamu oyu baskısını kullanmaktır. İmanın en zayıf derecesi sayılan bu tepki türü de yoksa, iman bitmiştir. İna lillah ve inna ileyhi râciün...

Niçindir bu muhalefet, bu dert ediniş, bu gam ve keder?

İman kardeşliği bocudur, elhamdu lillah!

Berberce Kurtulmak

“Müslümanların kardeş olmaları”, aynı zamanda sevgi ve saygı kadar, birlik ve beraberlik içinde karşılıklı yardımlaşmayı, maddi manevi kalkınma, ilerleme ve zenginleşmede birbirlerine destek verip arka çıkmayı da gerektirir. “Müslüman Müslümanın velisidir” ilkesini böyle anlamamız gerektirir herhalde.

Müslümanların yaşadıkları beldeler, diyarlar ve ülkeler farklı da olsa, imkan dahilinde birbirlerine destek olmaları vaciptir. “Ümmet olma” bilincinin verdiği sorumluluk bunu gerektirir. İslam Alimleri,

yeryüzünün neresinde olursa olsun, zulme uğramış, esir edilmiş ya da baskılara maruz kalmış müslüman kardeşlerini kurtarmaya gücü yettiği halde bunu yapmayan müslümanların büyük bir günah işlemiş olacakları hususunda ittifak etmişlerdir.

Müslümanların birbirlerindeki hakları sayılırken, “hem zulüm etmemesi, hem de zulme teslim etmemesi” temel ilke olarak sayılmıştır.

Buna göre Müslümanlardan esir düşmüş ya da baskılara maruz kalarak ezilmiş insanlara, kardeşlerinin arka çıkmak gerekir. Onların yardımına bilfiil koşmak vaciptir. Yaşadığımız müddetçe gücümüz oranında onlara maddî ve manevî alanlarda bilfiil destek vermek zorundayız. Şayet sayımız elverişliyse onları kurtarmak üzere harekete geçmemiz gerekir. Yoksa bütün mali gücümüzü ortaya koyarak, bütün malımızı onları kurtarma yolunda harcamamız gerekir.

Maddî alanda Müslümanları düşman esaretinden kurtarmak ve vatanlarını korumak, diğer Müslümanlara bir vazife olsun da, neden manevî alanda Müslümanları ve vatanlarını korumak bir vazife olmasın?

Müslümanlar “öz yurdunda garip, öz vatanında parya” olmuşlar ve “bugün öz vatanlarında hanumansız bir serseri kalmışlarsa”, onları kurtarmak neden bir vazife olmasın?

Bu ezanlar ki şehadetleri dinin temeli,

Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.

Ama şimdi ezan seslerini bastırarak kadar yurdumun üstünde inleyenler nedir?

Materyalizmin, pozitivizmin, lebaralizmin, laikliğin, din devlet ayrılığının, şeriatın hayattan kovulmuşluğunun çan sesleri değil midir?

Adı Müslüman, ama kalbi ona yabancı, ona karşı nefretle atan, ona karşı “irtica” adıyla açıkça savaş veren, Müslümanlara “mürteci, siyasal İslamcı, fundamentalist, kökten dinci, aşırı dinci, gerici, yobaz, tutucu, örümcek kafalı, çember sakallı, sıkma başlı” diye hakaret eden, onlara bu ülkede hayat hakkı tanımayan, Arabistan’a, İran’a, Cezayir’e Malezya’ya postalamaya çalışan, ama bütün bunlarla beraber adı hala Müslüman olan insanları, farkında olmadan düştükleri küfür çukurundan kurtarmak, doğru dini öğreterek yeniden iman etmeye davet etmek, yeniden Müslüman olmaları için çabalamak, neden bir vecibe, bir fariza olmasın?

Bugün sözde Müslümanlara yapılacak en büyük hizmet ve iyilik, onları özde Müslüman yapmak için verilecek eğitim ve terbiye cihadına girişmektir.

Evet, bugün Müslümanların en büyük vazifesi, özlerini yitirmiş sözde Müslüman kardeşlerini, diri diri yandıkları çağdaş küfrün ateş çukurlarından kurtarmak olacaktır.

Neslimize Sahip Çıkmalıyız

Dinimiz İslâm, dünya ve ahirette insanın saadet ve selamette olması için hükümlerini şu beş esasa dayandırmıştır: Dinin korunması, Canın korunması, Aklın korunması, Neslin korunması, Malın korunması.

Bu beş esastan biri olan nesil, hem bugünümüz hem de yarınımızdır. Bu sebeple Peygamberimiz Efendimiz (s.a.v.) ve O’nun yolunu takip eden vârisleri gençlere büyük önem vermişlerdir. Bu yüzden bizim de neslimizin bedenini sağlıklı beslemek ve geliştirmek, kalbini ve aklını iyi eğitmek ve gerekli bilgileri öğretmek, onları geleceğe iyi hazırlamak en önemli amaçlarımızdan biri olmalıdır.

Nesline sahip çıkmayan toplumlar bunun bedelini çok ağır bir şekilde öderler. Bizim “Batılılaşma” belamızdan sonra başımıza gelen en büyük musibetimiz de neslimizin inkar karanlıklarında kaybolması değil midir?

Sevgili Peygamberimiz (sav) Efendimiz şöyle buyurmuştur:

“Küçüklere merhamet etmeyen bizden değildir...”⁹¹

Merhamet sadece sevip okşamak, karınlarını doyurmak, güzel elbiseler giydirmek değildir. Belki çocuklarımızı yarınlara ve en önemlisi ebedi hayata hazırlamaktır. Bu noktada hem anne babaya, hem de bütün büyüklere görevler düşüyor. Efendimiz (s.a.v.) şöyle buyurmuştur:

“Hepiniz birer çobansınız ve her biriniz sürünüzden sorumlusunuz. Devlet başkanı bir çobandır ve yönetimi altındakilerden sorumludur. Erkek, aile fertlerinin çobanıdır ve onlardan sorumludur. Kadın kocasının evinde bir çobandır ve çocuklarından sorumludur. İşçi, işverenin çobanıdır ve ondan sorumludur. Hâsılı hepiniz birer çobansınız ve her biriniz sürünüzden mesulsünüz.”⁹²

Çocuklarımızı bize emanet olarak verilmiştir. Bu emanet de fitrat olarak, hakikate hazır olarak yaratılmıştır. Bize düşen görev, çocuklarımızın tertemiz fitratının kirlenmesine engel olmak, maddi manevi her türlü tehlikeden korumaktır. Efendimiz (s.a.v.)’in şu hadis-i şerifi bize uyarı olarak yetmelidir:

“Her çocuk (İslâm hakikatini kabul edecek bir) fitrat üzerine doğar. Ancak onu ailesi yahudi, hıristiyan, müşrik veya mecusî yapar.”⁹³

91 Ebu Davud, Edeb, 66.

92 Buhârî, Nikâh, 90

93 Buhârî, Cenâiz, 79

Allah Teâlâ kitabı Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

“Ey inananlar! Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun.”⁹⁴

Alimlerimiz ayet-i kerimede geçen “ateşten koruma” işinin terbiye ile olacağını belirtmişlerdir. Onun da başında, sahih iman gelir. Böyle olursa onların hem dünyadaki hem de ahiretteki hayatlarını ateşten korumuş olacaklardır.

Bir ev Müslüman için ilk okul sayılır. Ona orada dinî bilgilerin öğretilmesinden kılık kıyafet eğitimine, güzel ahlâktan hayata dair konulara kadar her şey öğretilmelidir. Aile reisi olarak bir baba, ailesine İslâm'ın uygun gördüğü kıyafeti anlatmalı, sevdirmeli ve ona göre giydirmelidir. Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in yanına açık vaziyette bir çocuk getirilince onun örtülmesini istemiş ve çocuklarda görülen hayâ eksikliğinin bu hususa dikkat edilmeyişten kaynaklandığını bildirmiştir.

Çocuklarımızın terbiyesinde dikkat edeceğimiz bir başka husus da, arkadaş seçimidir. Onların çevresine dikkat etmeli, kötü arkadaşlardan uzak durmalarını sağlamalıyız. Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuştur: “Kişi dostunun dini üzerinedir. O halde herkes kiminle dostluk ettiğine iyi baksın.”⁹⁵

Dost ve arkadaş seçimi sadece çocukların değil, büyüklerin bile en ciddi işlerinden biridir. Büyükler, “insan huy hırsızdır”, “kır atın yanında duran ya huyundan ya da suyundan”, “kör ile yatan şaşılı kalır”, “kişi sevdiği ile beraberdir”, “söyle arkadaşını, söyleyeyim kim olduğunu” diyerek arkadaş seçiminde dikkatli olunması gerektiğini belirtmişlerdir.

94 Tahrîm, 6.

95 Ebû Davud, Edeb, 19.

Şu hadis-i şerifi duymayan kalmış mıdır acaba?

“Salih bir kimseyle oturan, misk taşıyan biriyle oturan gibidir. Bu kimse sana misk vermese de onun kokusu sana da siner. Kötü kimseyle beraber olan kişi ise demirciyle oturan kimse gibidir. Her ne kadar onun ocağından çıkacak ateş elbiseni yakmayacak olsa bile dumanı üstüne siner.”

Çocuklarımızın tertemiz fitratını muhafaza etmek esastır. Önce iyi alışkanlıklar edinilmeli, İslami hayat normal bir hayatmış gibi benimsenmelidir. Böyle olunca otomatikman Müslümanlık kolayca yaşanır. Fakat bu temiz fitrat bir kez bozulunca ya da hastalanınca iyileştirilmesi zaman, sabır ve çaba gerektirecektir. Bu sebeple nebevî tıptaki “hastalıktan önce sıhhatin korunması” ilkesi, terbiyede de ruhun ve fitratın korunması, bozulmasına izin verilmemesi olarak düşünülmalıdır. Bu yüzden “tasavvuf, alışkanlıkları yakılmasıdır” diyen ne güzel söylemiştir.

Çocuklarımızı asla küçük görmemeli, onlara merhamet etmeli, iman, ibadet, helal haram, sevap ve günahları öğretmeli, güzel ahlâk ile süslenmeleri için güzel meclislere götürmeli, güzel arkadaşlar, rehberler tanımalarına imkan sağlamalıyız. Onlara zaman zaman düşmanları ve onlardan gelecek tehlikeleri de anlatmalıyız. Böyle böyle hayata hazırlamalıyız onları. Hiç şüphesiz bu işler sabır isteyen işlerdir. Ama sabırsız hangi güzelliğe erişmek mümkündür ki. Zaferrin mutluluğu ancak sabrın acılığından sonradır.

Yolun Sonunda

Hız. Musa ve Hız. İsa da dahil olmak üzere bütün Peygamberler (Aleyhimu's Salatu ve's Selam) dün kendi dönemlerinde İslam'ı getirmişlerdi ve şayet bu gün gelecek olsalar yine İslam'a tabi olacaktırlardı.

Bundan çıkan sonuç, Allah İslam'dan razıdır ve O'nun yeryüzünde hakim olmasını istemektedir. Bunu gerçekleştirme görevini de insanlara vermiştir. Tabi ki inanan insanlara.

Yoksa O, "hepiniz Müslüman olun" dese, "hayır olmuyorum" demek kimsenin haddine düşmezdi.

Ama O öyle yapmadı. İşi özgür iradeye bıraktı... Son Resûlünü bize şöyle takdim ediyor: "Bütün dinlere üstün kılmak için Resûlünü hidayet ve hak dinle gönderen Odur. Buna şahit olarak Allah yeter."

Öyleyse İslam'ın dışında kalan bütün dinler, yani yaşama biçimleri, sistemler, nizamlar batıldılar.

Hak dinden bozulmuş dinler bile batıl olduktan ve yukarıda gördüğümüz gibi Allah (azze ve celle) tarafından reddedildikten sonra, insan eliyle yapılanlar haydi haydiye batıldır ve reddedilmesi gerekir. "Gerçekten sonra sapıklıktan başka ne var ki?"

Müminlerin yolu, itikad ve amelde müminlerin tuttuğu tevhid yolu ve sağlam dindir ki, Allah'a, Allah'ın Resulü'ne ve bizden olan ulu'l-emre itaat yoludur. Bundan başkasına tabi olmak, tevhid yolundan çıkmaktır. Bunun müminler yolu olmayacağı bellidir: "Kim kendisine doğru yol besbelli olduktan sonra Peygamber'e karşı çıkar, müminlerin yolundan başkasına uyup giderse, onu döndüğü yolda bırakırız ve cehenneme sokarız. Orası ne kötü bir gidiş yeridir."

Allah (azze ve celle), İslam'dan başka din edinmeme ve tevhid-i koruma hususunda o kadar duyarlıdır ki, olmaz ya, farz-ı muhal böyle bir şey Resulüallah (sallallahu aleyhi vesellem) tarafından bile yapılacak olursa, hiç şüphesiz onu da kabul etmeyeceğini açık seçik bildiriyor: "Şânım hakkı için, sana vahiyle gelen bu kadar bilgiden sonra, kalkıp da onların arzu ve heveslerine uyacak olursan, sana Allah'tan ne bir dost bulunur, ne de bir yardımcı."

“Andolsun, eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların hevalarına uyacak olursan, o zaman gerçekten zalimlerden olursun!”

Hiç şüphesiz bu ayetler Peygamber Efendimizden (aleyhi's sala-tu ve's selam) çok ümmetini ikaz eden ayetlerdir.

Öyleyse ümmetin iyi bilmesi gerekir ki İslâm'dan başka hak din yoktur. Bu yüzden köken itibarıyla ister semavî, ister beşerî olsun başka dinlere bir kez olsun bile dönüp bakmamak, asla iltifat etmemek gerekir.

“Lâ ilahe illallah” kelimesi bu yüzden çok kıymetlidir.

Batıcılara Son Nokta Uyarısı

Hz. Ömer bir gün kitap ehli olan bazı kimselerden aldığı bir kitabı Hz. Peygamber'e getirerek

“Ey Allah'ın Rasûlü! Ben bu güzel kitabı, ehl-i kitaptan olan bazı kimselerden aldım” dedi. Bunun üzerine Hz. Peygamber öfkelenerek şöyle buyurdular:

“Ey Hattab'ın oğlu! Siz benim getirdiklerimden şüphe mi ediyorsunuz? Nefsimi kudret elinde tutana yemin ederim ki ben onu size tertemiz ve lekesiz bir şekilde getirdim. Sakın ehl-i kitaba birşey sormayın. Çünkü hakkı söylediklerinde kendilerini yalanlamanız, bâtılı söylediklerinde de tasdik etmeniz ihtimali vardır. Nefsimi kudret elinde bulundurana yemin ederim ki hayatta olmuş olsaydı Musa da bana tâbi olmaktan başka çıkar yol bulamazdı.”⁹⁶

Bu olay biraz detaylı işlenmiştir:

- Bir gün Hz. Ömer, Hz. Peygamber'e gelerek

96 İbn Abdî'l-Berr, Camiu'l-Beyâni'l-İlm II/42 (İbn Ebi Şeybe tarihiyle Câbir'den); Heysemi I/174 (Ebu Ya'lâ, İmam Ahmed ve Bezzar da Cabir'den).

“Ey Allah’ın Rasûlü! Bugün, Kurayza oğullarından bir arkadaşımın yanına gitmiştim. O bana Tevrat’tan bazı derleyici sözler yazdı. Bunları size okumamı ister misiniz?” dedi. Bunun üzerine Hz. Peygamber’in mübarek yüzlerinin rengi bozuldu. Bunu gören Abdullah b. Sâbit, Hz. Ömer’e

- “Hz. Peygamber’in yüzlerindeki değişikliği görmüyor musun?” dedi. Bunun üzerine Hz. Ömer söylediklerine pişman olarak

“Ben Rabb olarak Allah’a, din olarak İslâm’a, peygamber olarak da Muhammed’e razı oldum” dedi. Bu sözleri işiten Hz. Peygamber’in mübarek yüzlerindeki öfke tamamen silindi. Sonra da “Muhammed’in nefsini kudret elinde tutana yemin ederim ki Musa yaşamış olsa da siz de beni terkedip ona tâbi olmuş olsaydınız sapıtılmış olurdu. Ümmetlerden benim nasibime sizler düştüğünüz gibi peygamberlerden de sizin nasibinize ben düştüm” buyurdular.⁹⁷

Hz. İsa ve Hz. Musa bilir yeryüzüne tekrar gelseler, İslam şeriatına uyacaklardır.

Ey batılılar ve Batıcılar, siz hangi amaçlar için varsanız, biraz daha oyalanın.

97 Heysemi I/174 (İmam Ahmed ve Taberani, Abdullah b. Sâbit’den); Mecma’da belirtildiği gibi Taberani bunun bir benzerini Kebir’inde Ebu’d-Derdâ’dan rivayet etmiştir.

M. Yusuf Kandehlevi, Hayatu’s-Sahabe, Akçağ Yayınları: 3/443-444.

SONSÖZ

Kurtuluş, Allah'ın sağlam ipine sarılmak, dinini ihlasla yaşamaktır. Yüce Allah bakidir, daima diri ve yarattıklarının üzerinde mutlak otorite sahibidir. Resulullah'a (sav.) iman, itaat, sevgi ve saygı, her güzelliğin tecellisi için şarttır. O bizim önderimiz, rehberimiz, liderimizdir. Sosyal hayatımızı yaşarken, iman, ibadet, şeriat ve hayat tarzında uymak için, Kur'an'ı Kerîmden sonraki başvurulacak ikinci kaynaktır.

O, ashabıyla birlikte, iman, ibadet ve sosyal hayatı düzenleyen konularla ilgisi bulunmayan, ziraat, ticaret, savaş taktikleri vb. gibi pratik hayatta daha çok deney ve bilgi edinmeye bırakılan konularda son derece hoşgörülüdür. Herkesin görüşünü serbestçe bildirmesine, danışmada korkmadan, özgürce fikir beyan etmesine açıktır.

Bu iki durum, yani din ve dünya işleri arasındaki fark gayet açıktır. Hayatı yaşamada gereken düzenlemeleri yapmak yöntemi başka şey, deney ve uygulamaya dayanan pozitif bilimler başka şeydir..

Az yukarıda elinde Tivrattan sayfalar tutan Hz. Ömer'in vaziyetini gördük. İşte ehl-i kitap ve işte Resulullah'ın inanç, düşünce, şeriat ile ilgili konularda onlara başvurma hususundaki tavrı. Bunun yanına, konu ile ilgili olarak, kafirleri yönetici seçmeme, onlara tabi olmama, hukuklarını kabul etmeme, mahkemelerinde yargılanmayı tanımama, yaşama biçimlerini taklit etmeme ile ilgili ayetleri de hatırlatıp geçelim.

Bununla beraber, İslâm'ın ruhuna ve maksadına uygun olduğu sürece, amacı bakımından insanlığın iyiliği, güvenliği ve refahı uğruna kullanıldığı sürece, bilgi ve teknik gibi konuları onlardan almak, öğrenmek ve uygulamakta bir sorun yoktur.

Kâinattaki güç ve enerji kaynakları insanın hizmetine verilmiştir. Burada Müslüman kafir seçilmemiştir. Ancak bu bilgileri Müslümanlar edinse ve bunu Allah'a kullukta ve insanlığın iyiliğinde kullansalar daha iyi olmaz mı? Bu aynı zamanda şükür edilecek bir bilgi olur inananların elinde. Kafirlerin elindeki bu bilgi ve teknik ise, insanlığa faydalı olabileceği gibi, zararlı da olabilir. Belki bir anda milyonlarca insanı öldürecek silaha bile dönüşebilir. Allah'a şükür ise, belki hiç düşünülmez.

Bizim, bilmediğimiz bu ilim konularında kafirlerin ilmine başvurmamız haram değildir. Tam aksine, teşvik edilmiştir. İlim ve hikmet Müslümanın yitiğidir, nerde bulursa alır.

Ne var ki iman esasları, İslam düşüncesi, varlığın yorumu, insan varlığının gayesi, devlet ve toplumun yasaları, ahlâk ve görgü kuralları gibi konularda sırf insan düşüncesine başvurmak, Allah Tealanın gayretine dokunur. Hz. Resulullah'ın Hz. Ömer'in teklifi karşısında öfkesinden rengini değiştiren de budur. Çünkü Resulü de Allah'ın kanunları, helal ve haram hakkında çok gayretlidir, kıskançtır, asla ortak kabul etmez. Allah Teâlâ'nın kanunlarından başka kanunlar almak için başka bir insana veya kitaba baş vurmak, Kur'an ve sünnet tarafından açıkça küfür ve şirk kabul edilmiştir. Bu açıdan laiklik düşüncesi de küfürün ve şirkin ta kendisidir.

Hz. Ömer gibi metin bir insanın dizlerinin bağını çözerek diz üstü düşüren ve dediklerini dedirten tavrı budur. Bunu iyi kavramak, hayatı ve misyonu kavramaktır

Şimdi taşı gediğine koyma vakti gelmiştir. Öyleyse koyalım; evet, Batılılaşma, laikleşmedir ve küfrün, şirkin ta kendisidir. Bir Müslüman bunu asla kabul edemez.

“Peki ama olan biten nedir?” diyeceksiniz hayretle. Zaten biz de aynı şeyi söylüyoruz şaşkınlıkla: “Bize ne oluyor?”

Bir de bakıyoruz ki varlık, hayat, devlet, siyaset, idare, hukuk, iktisat, eğitim, terbiye, görgü kuralları hakkındaki felsefemizi, düşüncelerimizi yok şu adamdan, yok bu adamdan alıyoruz. Eski Yunan, Roma, Avrupa ve Amerikan felsefesini bize taşıyan filozoflara veya ilim adamlarına bakıyoruz. Ya da devlet düzenimiz, yasalarımız o kaynaklardan gelme. Bir kanun yapacak zaman AB üye devletlerin yasalarını önümüze koyuyor, ya aynısını, ya da bir karmasını alıyoruz. Oluyor “Türk Yasası” ve uygulanıyor Müslümanlara...

Bakıyorsunuz ki, hayat tarzlarımız, davranış biçimlerimiz, ahlâk ve görgü kurallarımız İslâm’dan uzaklaştırılmış, kapitalist, komünist, sosyalist, faşist, dinsiz materyalist uygarlığın zirvesi sayılan batı ülkelerinden, bize göre ise “kokuşmuş bir bataklıktan” alıyoruz.

Sonra da Müslümanlıktan bahsediyoruz.

Bunu cebir ve şiddet olmadan, hiç zorlanmadan, zarurete düşmeden, gönül rızası ile alanlara ve uygulayanlara sesleniyorum:

Hiç kendinizi kandırmayın!

Siz hangi dinden söz ediyoruz?

Ortada din min kalmamıştır.

Başta yasama, yürütme ve yargı olmak üzere devlet ve kamu kuruluşlarından İslam’ı atıyorsunuz, şeriatı çirkin görerek hayatınızdan kovuyorsunuz, sonra da kendinizi müslüman sayıyorsunuz, ya da zannediyorsunuz, öyle mi?

Peygamber gibi yaşamayı “orta çağın karanlığı” olarak görüyor ve çağdaşlaşmaya ters buluyunuz, sonra da onun ümmeti olmaktan dem vuruyorsunuz, öyle mi?

Hayır, hayır ve asla!

Müslüman olabilmek için önce “lâ” diye bu anlayışların hepsini atmalı, sonra da “illallah” diyerek sadece Allah Teâlâ’yı tutmalısınız. İlk adımdır daha bu!

İyi bilinmelidir ki, İslâm bir hayat dinidir, bir yaşama biçimidir. Gerek itikat açısından, gerek hayattaki bütün ilişkileri düzenleyen kanunlar açısından ve ahlâki kurallar açısından kendine özgü bir dindir İslam.

Üstelik bu din, insanlığa nizam vermek ve ona hakim olmak için gelmiştir. O halde bunu yapabilmesi için bu dini hayatında tatbik eden bir halkın varlığı kaçınılmazdır.

Nasıl ki bu din, ilk geldiği gün insanlığın iyiliği için gelmiştir ve bunu da gerçekleştirmiştir, aynı şekilde bugün de, yarın da bu dinin hükmetmesi için çaba sarfeden davetçiler ve sair Müslümanlar da insanlığın iyiliğini istemektedirler.

Batılılaşma bunun neresindedir dersiniz?

Yüce Allah kullarını, şurada burada cahiliyyeye çağıran insanlık düşmanlarının eline bırakmayacak kadar merhametlidir. İşte yüce Allah’ın Kur’ana Kerim’inde müslüman cemaate telkin ettiği ve Hz. Peygamberin de öğretmeye çabaladığı hakikat budur:

“Allah Teâlâ’nın kitabına sıkı sıkık sarılmak, ondan kopmamak, batıl din ve sistemlerden uzak olmak. Kafirlerle itaat edip uymaktan sakınmak.”

İşte Kur’an, işte insan.

Bunlar yan yana geldiğinde harikalar oluşturular.

Allah'a iman eden takvalı kulların insanlık tarihi boyunca üstlendiği bir vazifesi vardır: "İyiliği emretmek, kötülükten alıkoymak, hayatı İslam üstüne kurmak." Bunu yerine getirebilmek için gerekli olan ise, Allah için olan kardeşlik, birlik ve beraberliktir. Çağın telkin ettiği küfürlerden, tefrikalardan, ırkçılık ve bölücülüklerden uzak durmaktır.

Ey Müslümanlar!

Asr-ı Saadetten bu yana büyük imamlarımız, müçtehitlerimiz, alimlerimiz, mücahitlerimiz, rehberlerimiz vardır. Bize çok yakında, hemen bu çağın başında yaşayan büyüklerimiz de vardır ve bütün bunlar bize nasıl mücadele edeceğimizi yaşayarak göstermişlerdir. Biraz gerilere gidin lütfen ve saymaya başlayın; Said Nursi'yi, Süleyman Hilmi'yi, Mahmud Sami'yi, Hacı Veyiszade'yi, Ali haydar'ı, Abdülhakim Arvasi'yi, Mehmet Akif'i, Necib Fazıl'ı, Sezai Karakoç'u, Osman Yüksel'i, Celal Hoca'yı, Mehmed zahid'i, Gönenli Mehmed'i, Nurettin Topçu'yu, Hayrettin Karaman'ı, Kadir Mısıroğlu'nu ve daha binlerce isimli isimsiz kahramanı hatırlayın... bu günlerden çok daha zor günlerde neler yaptılar... nasıl yaptılar... nelere katıldılar... ve bugünlere nasıl geldik...

Bunları bir kez daha düşünelim. Çekilen acıları, ızdırapları, işkenceleri, verilen emekleri, ömürleri düşünelim...

Aşkımızı, imanımızı, tazeleyelim...

Ve evet, kaldığımız yerden yürümeye devam edelim. Sakin sakin hizmete devam edelim.

Adını andıklarımızdan daha çoğuz, daha rahatız, daha güçlüyüz, daha imkanlıyız. Kara, fırtınaya, kasırgaya rağmen, tusunomilere, el-ninolara inat, Allah için hizmete aşkla, iştiyakla, istikamet

üzere ve asla aksatmadan devam edelim. Bu bir psikolojik savaştır; unutmayalım; irade bombardımanı altındayız, çözülmeyelim, dağılmayalım, daha çok sarılalım birbirimize. İşbirliğimizi artıralım; ama yola devam edelim. Yerinde sığınağa girerek, yerinde yere yatarak, taşı siper alarak, yerinde yaralanarak... ama asla vazgeçmeyerek devam edelim. Demek, yaptıklarımız doğruymuş, yolumuz başarıya doğruymuş; öyleyse, yol almaya devam edelim. Kervan yürüsün yani...

Hiç şüphesiz bu memleket, Müslümanların memleketidir. Bu vatan bizim vatanımızdır. Kimileri bize “İrana gitsinler. Suudi Arabistana, Cezayir’e, Malezya’ya... gitsinler” diyorlar. Varsın desinler, kervan yürüyor. Başka bir memlekette temelli yaşayacak değiliz. Gidip gezsek bile, tekrar buraya dönecek, burada kalacak ve burada yaşayacağız. Hem de ne olursa olsun, İslam dininden vazgeçmeyecek, Allah’tan kopmayacağız. O’nun rızasını kazanmak için çaba ve gayret göstereceğiz.

Var oluşumuz bunun içindir zaten. Hayat, bu sınav içindir ve başarmaktan başka yol yoktur. Çünkü, bizler de, bizim düşmanlarımız da nihayet ölecek ve Allah Teala’nın huzurunda hesap vereceğiz.

Amenna ve soddakna.

KAYNAKLAR

Ahmed b. Hanbel, Müsned 1-6. Çağrı Yay. İst. 1982

Ahmed Naim, Miras Kamil Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercümesi 1-12 D.İ.B Yay. Ankara 1976

Akseki, Ahmed Hamdi, -İslam Dini, D.İ.B Yay. Ankara 1976

Akseki, Ahmed Hamdi, İslam (neşre hazırlayan: Hasan Tahsin Feyizli) Nur Yay. Ankara 1981.

Aydın Ali Arslan, İslam İnançları, (Tevhid Ve İlm-i Kelam), Gonca Yayınları. Ankara 1984.

Başgil Ali Fuat, İlmin Işığında Günün Meseleleri, Yağmur Yayınları, İstanbul, 1960.

Buhari. Sahih. 1-8, Çağrı Yayınları İstanbul 1981

Canan, Prof. Dr. İbrahim, Kütüb-ü Sitte Muhtasarı Tercüme ve Şerhi 1-18 Akçağ 1. Baskı Ankara.

Cezerî Abdurrahman, el-Fıkh Ale'l Mezahibi'l Erbaa, Daru'l fikr, Beyrut, ty.

Davudoğlu Ahmed, Sahih-i Müslim Tercemesi ve Serhi 1-11. Sönmez y. İstanbul 1977

Demir Ömer-Acar Mustafa, Sosyal Bilimler Sözlüğü, Vadi y. Ankara 1997

Doğan D. Mehmet, Büyük Türkçe Sözlük, İz y. İst. 1996

Doğan D. Mehmet, Batılılaşma İhaneti, Dergah y. İst. 1975.

Döndüren Hamdi, Delilleriyle İslam İlmihali, Erkam y. İst. 1991

Ebu Davut. Sünen 1-5 Çağrı y. İst. 1981

Elmalılı Hamdi Yazır, Hak Dini Kur'an Dili 1-9, Eser y. İst. Ty

- Hak Dini Kur'an Dili. (sadeleştirilmiş) 1-10 Azim Neş. İst.

Havva Said, İslam 1-4 Dar'ül Kütüb'ül İlmiyye. Beyrut 1981

Hindi Ali Muttaki, Kenz'ul Ummal 1-18 Müesseses'tül Risale, Beyrut 1986.

İbn Mace. Sünen I-II. Çağrı Yay. İst. 1981

Kandehlevi Yusuf, Hayat'us Sahabe, 1-5 Ter: Ahmet M. Büyükcınar Hanioglu M. Şükrü, DİA. Batılılaşma md.

Karaman, Hayrettin, Haramlar Helaller. Nesil y. İst. 1981

Kılavuz, A. Saim, İman Küfür Sınırı. Marifet y. İstanbul 1982

Kur'an-ı Kerim.

Kutup Seyyid, Fizilal'il Kur'an 1-6 Dar'üş Şuruk 1980

Malik b. Enes, Muvatta 1-2. Çağrı y. İst. 1981

Mansur Ali Nasif, Tac el-Cami-u lil-Usül fi ehad-ür Resul 1-5 Temel Neş. İst. ty.

Mardin Şerif, Din ve İdeoloji, İstanbul 1983;

Mimar Türkkahraman, Hüseyin Tutar, Sosyal Değişme, Bütünleşme Ve Çözülme Bağlamında Toplumda Farklı Kültür Ve Anlayışların Yeri Ve Önemi, Alanya İşletme Fakültesi Dergisi/1/1 (2009) 1-16.

Müslim, Sahih, 1-3. Çağrı y. İst. 1981

Nar Cemal, İslam'da Devlet Ve Siyaset, Toprak y. İst. 2007

Nar Cemal, İlim ve İktidar, Toprak y. İst. 2007

Nar Cemal, Osmanlılardan Cumhuriyete Büyük Kırılma, Özgü y. 2014.

Nar Cemal, Sistem Ve Şerit, Özgü y. 2014.

Nar Cemal, Laiklik Sorgulaması, Özgü y. İst. 2015.

Necip Fazıl Kısakürek, Sahte Kahramanlar, İkinci Baskı, Büyük Doğu Yayınları, İstanbul, Eylül 1977.

En-Nedvi Ebul Hasan Ali, Yeniden İslama, İslam Neş. Konya 1967

en-Nedvî Ebu'l Hasen Ali, Din ve Medeniyet Üzerine, Kaynak y. İzmir, 1970.

Nevevi, Riyaz'us Salihin 1-III (ter: H. Hüsnü Erdem, Kıvamüddin Burslan) Diyanet y. Ankara 1972

Okay Orhan, Batı Medeniyeti Karşısında Ahmet Mithat Efendi, Milli Eğitim Basımevi, İst. 1989.

Osmanlı Ansiklopedisi, Komisyon, İz Yayıncılık, İst. 1996.

Ülgener Sabri, İktisadi Çözülmenin Ahlak ve Zihniyet Dünyası, İstanbul 1981.

Ülken, Hilmi Ziya Türkiye'de Çağdaş Düşünce Tarihi, İstanbul 1979.

Sabunî Muhammed Ali, Safvetu't Tefasir, I-III. Daru'l Kur'ani'l kerim, Beyrut, 1981.

Samarraî Numan A. İslam Fıkında Mürtede Ait Hükümler, Sönmez yayın., İst. 1970.

Şafak Ali, Hukuk terimleri Sözlüğü, Rehber y. Ankara, 1992.

DİA Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi, İst.

Turhan Mümtaz, Kültür Değişmeleri, Milli Eğitim Basımevi, İst. 1972.

Turhan Mümtaz, Garplılışmanın Neresindeyiz?

Tunaya Tarık Zafer, Türkiyenin Siyasi Hayatında Batılılaşma Hareketleri, İstanbul 1970.

